Articol I. Agatha Christie

Articol II. Misterioasa afacere de la Styles

CUPRINS:

Poirot acţionează.
Plec la Styles.
II. 16 şi 17 iulie.
III. Noaptea tragediei.
IV. Poirot investighează.
V. Nu e stricnină, nu-i aşa?
VI. Ancheta.
VII. Poirot îşi plăteşte datoriile.
VIII. Noi suspiciuni.
IX. Doctorul Bauerstein.
X. Arestarea.
XI. Capul de acuzare.
XII. Ultima verigă.
XIII. Poirot explică

Poirot acţionează

— Să presupunem că juraţii îl vor condamna pe Alfred Inglethorp pentru crimă cu premeditare. Ce se va alege de teoriile dumitale, în cazul ăsta?

— Nu vor fi zdruncinate doar pentru că s-a întâmplat ca doi-sprezece oameni stupizi să comită o eroare, răspunse Poirot. Dar asta nu se va întâmpla. În primul rând, un tribunal de ţară nu e nerăbdător să-şi asume o astfel de responsabilitate mai ales că, în satul ăsta, domnul Inglethorp are un statut privilegiat. În plus – adăugă el placid – eu n-am să permit una ca asta.

— N-ai să permiţi dumneata?

— Nu.

M-am uitat pe jumătate intrigat, pe jumătate amuzat, la acel extraordinar omuleţ. Era uluitor de sigur pe sine. Ca şi cum mi-ar fi citit gândurile, încuviinţă cu amabilitate:

— Oh, da, mon ami, ştiu foarte bine ce spun. Se ridică şi-mi puse mâna pe umăr. Fizionomia i se schimbase complet. Avea ochii în lacrimi. În tot ce fac, nu mă gândesc decât la sărmana doamnă Inglethorp, care zace moartă. N-a fost nemaipomenit de iubită… Nu. Dar a fost foarte bună cu noi, belgienii… Am o datorie faţă de ea.

Am încercat să-l întrerup, însă m-a oprit.

— Dă-mi voie să-ţi spun următorul lucru, Hastings. Ea nu mi-ar ierta-o niciodată dacă aş lăsa ca Alfred Inglethorp, soţul său, să fie arestat acum… Când un cuvânt de-al meu ar putea să-l salveze.

I. Plec la Styles.

Marele interes pe care l-a stârnit în rândul opiniei publice ceea ce la vremea sa a fost numit „Cazul Styles” şi-a mai pierdut oarecum din amploare. Totuşi, având în vedere notorietatea internaţională de care s-a bucurat, mi sa cerut, atât de către prietenul meu Poirot, cât şi de familie, să scriu o relatare a întregii poveşti. În felul acesta, avem convingerea că zvonurile senzaţionale, care încă mai persistă vor fi definitiv înlăturate.

Voi descrie pe scurt împrejurările care au condus la implicarea mea în această afacere.

Fiind rănit pe front am fost trimis acasă şi, după ce am petrecut câteva luni într-un spital de recuperare destul de deprimant, mi s-a acordat o lună de concediu medical, Neavând rude apropiate sau prieteni, îmi frământam mintea întrebându-mă cam ce-aş putea face, când l-am întâlnit pe John Cavendish. Îl văzusem foarte rar în ultimii ani. De fapt, nu-l cunoscusem niciodată foarte bine şi asta pentru că, în primul rând, era cu mai bine de cincisprezece ani mai în vârstă ca mine, deşi cu greu i-ai fi putut da

patruzeci şi cinci de ani, câţi avea. În copilărie, mi s-a întâmplat deseori să stau la Styles, reşedinţa din Essex a mamei sale.

Ne-am amintit pe îndelete de aceste vremuri bune ca, în final, să mă invite să-mi petrec luna de concediu la Styles.

— Mama va fi încântată să te revadă după atâta amar de timp, m-a asigurat.

— Mama dumitale se ţine încă bine? L-am întrebat.

— Oh, da. Bănuiesc că ştii că s-a recăsătorit?

Mi-e teamă că uimirea mea a fost prea brutală. Doamna Cavendish, care se căsătorise cu tatăl lui John, un văduv cu doi copii, era pe vremea când o cunoscusem eu, o femeie de vârstă mijlocie, foarte atrăgătoare. Acum, cu siguranţă, avea pe puţin şaptezeci de ani. Mi-o aminteam ca pe o persoană energică, dominatoare, înclinată oarecum spre opere de caritate şi activităţi sociale de notorietate, făcând donaţii şi jucând rolul de lady Bountiful. Era cea mai generoasă femeie şi poseda o considerabilă avere personală.

Reşedinţa lor de la ţară, domeniul Styles, fusese dobândit de domnul Cavendish în primii ani ai căsniciei lor. Se lăsase cu totul dominat de soţia sa, într-atât încât, la moartea lui, îi lăsase acesteia reşedinţa pe toată durata vieţii, ca de altfel şi cea mai mare parte a veniturilor sale, fapt evident nedrept faţă de cei doi fii. Totuşi, mama vitregă a fost întotdeauna foarte generoasă cu ei. De altfel, când tatăl lor se recăsătorise, erau foarte micuţi şi se obişnuiseră să o considere pe noua lor mamă ca pe o mamă adevărată.

Lawrence, mezinul, fusese un tânăr delicat. Studiase medicina luându-şi licenţa de medic, însă renunţase curând la profesia de doctor şi se retrăsese acasă nutrind ambiţii literare, deşi versurile sale nu cunoscuseră niciodată succesul.

John practicase câtva timp avocatura, dar sfârşise prin a ceda înclinaţiei congenitale spre viaţa tihnită de nobil de ţară. Se căsătorise în urmă cu doi ani şi îşi adusese soţia să

locuiască la Styles, fapt ce nu mă împiedica să-l suspectez că ar fi preferat ca mama sa să-i mărească renta într-atât încât să-şi poată permite să aibă propria sa locuinţă. Doamna Cavendish era, însă, femeia căreia îi plăcea să-şi facă planurile ei şi se aştepta ca toţi ceilalţi să fie de acord cu ele, iar în acest caz nu exista nici un dubiu că scopul pe care îl urmărea era păstrarea intactă a averii.

John îmi remarcă surpriza la aflarea veştii recăsătoririi mamei sale şi surâse cu o oarecare tristeţe.

— O treabă cam deplasată! Rosti răutăcios. Ceea ce pot să-ţi spun, Hastings, este că afacerea asta ne-a cam îngreunat viaţa. Cât despre Evie… Ţi-o aminteşti pe Evie?

— Nu.

— Oh, presupun că nu era pe vremea ta, a venit mai târziu. Ea, pentru mama, e un gen de factotum, bună la toate, confidentă, omul indispensabil, ce mai! Mare figură – bătrâna Evie! Nici prea tânără, nici prea frumoasă, dar ştiu că le-a făcut-o.

— Vrei să spui că…?

— Oh, individul ăsta! A venit aici de aiurea, sub pretextul că ar fi văr de-al doilea sau aşa ceva cu Evie, deşi ea nu părea să-şi amintească în mod deosebit gradul de rudenie. Tipul este absolut un intrus, oricine poate să-şi dea seama de asta. Are o barbă mare, neagră, şi poartă cizme de lac în toate anotimpurile! Dar mama l-a luat imediat sub aripa ei ocrotitoare, făcându-l secretar… Ştii doar că-i implicată mereu în vreo sută de societăţi.

Am aprobat.

— Ei bine, din cauza războiului, suta s-a transformat în mie. Nu încape nici un dubiu că tipul i-a fost de mare ajutor. Dar îţi dai seama cât de trăsniţi am rămas când, acum trei luni, mama ne-a anunţat că ea şi Alfred s-au logodit. Tipul trebuie să fie cu cel puţin douăzeci de ani mai tânăr ca ea! Este pur şi simplu un mizerabil vânător de zestre, dar… Mama este stăpână, aşa că s-a măritat cu el.

— Trebuie să fie o situaţie neplăcută pentru voi toţi.

— Neplăcută? Infernală!

Cam asta a fost toată discuţia. După trei zile coboram din tren la Styles St. Mary, o gară ridicol de mică, aparent fără nici un motiv de a exista, înfiptă în mijlocul câmpului, printre lanuri. John Cavendish mă aştepta pe peron şi m-a condus la maşină.

— Mai am un strop, doi, de benzină, remarcă el. Maşina e folosită în mod special pentru activităţile mamei.

Satul Styles St. Mary era la vreo două mile distanţă de mica gară, iar domeniul Styles se întindea la o milă de cealaltă parte a lui. Deşi era la început de iulie, ziua era toridă. Privind ţinutul Essex, tolănit verde şi tihnit sub soarele dupăamiezii, părea absolut imposibil de crezut că, nu foarte departe, un mare război era în plină desfăşurare. M-am simţit dintr-o dată transportat în altă lume. În timp ce intram pe porţile largi, John îmi spuse:

— Mă tem, Hastings, că o să ţi se pară mult prea plicticos aici.

— Dragul meu prieten, chiar îmi doresc linişte.

— E bine dacă vrei să duci o viaţă idilică. Am angajat nişte zilieri care, de două ori pe săptămână, mă ajută la fermă. Soţia mea munceşte zilnic „pe câmp”. Se scoală în fiecare dimineaţă la cinci şi pleacă după lapte şi se mai întoarce doar la dejun. Viaţa ar fi destul de frumoasă aici… Dacă n-ar fi individul ăsta, Alfred Inglethorp! Frână brusc şi se uită la ceas. Mă întreb dacă o mai prindem pe Cynthia. Nu, la ora asta a plecat de la spital.

— Cynthia! E soţia ta?

— Nu, Cynthia este o protejată a mamei, fiica unei colege de şcoală a ei care s-a măritat cu un pungaş de avocat. Ăsta a clacat, iar fata a rămas orfană şi fără o leţcaie. Mama i-a sărit în ajutor şi aşa se face că Cynthia stă la noi de aproape doi ani. Lucrează la spitalul Crucii Roşii în Tadminster, la şapte mile de aici.

Pe când rostea ultimele vorbe, ne-am pomenit în faţa unei frumoase, bătrâne case. O doamnă într-o fustă groasă de

tweed, care stătea aplecată asupra unui strat de flori, se îndreptă la apropierea noastră.

— Hello, Evie, iată-l pe eroul nostru rănit! Domnul Hastings – domnişoara Howard.

Domnişoara Howard mi-a strâns mâna cu putere, aproape dureros. Am fost impresionat de ochii ei albaştrii pe faţa arsă de soare. Era o femeie plăcută la vedere, în jur de patruzeci de ani, cu o voce adâncă, aproape bărbătească ca de stentor, corpolentă şi cu picioare mari – acestea din urmă în ghete fine din piele. Felul ei de a vorbi, aveam s-o constat curând, era în stil telegrafic.

— Buruienile cresc cât casa. Abia dacă poţi să le vii de hac. Or să te năpădească. Mai bine să ai grijă.

— Am să fiu fericit să mă fac util, am răspuns.

— Nu spune asta. Să n-o spui niciodată. O să regreţi mai târziu.

— Eşti cinică, Evie, rosti John, râzând. Unde luăm ceaiul azi… În casă sau afară?

— Afară. O zi prea frumoasă ca să te închizi în casă.

— Atunci, hai, ai grădinărit destul azi. „Muncitorul este sclavul muncii sale”, ştii asta. Vino să te răcoreşti.

— Bine, rosti domnişoara Howard, scoţându-şi mănuşile de grădină. De acord!

Se îndreptă pe drumul ce ocolea casa, înspre locul unde era servit ceaiul, la umbra unui platan bătrân.

O făptură se ridică dintr-un scaun de nuiele şi făcu câţiva paşi în întâmpinarea noastră.

— Soţia mea, Hastings, spuse John.

N-am să uit niciodată prima impresie pe care mi-a făcut-o Mary Cavendish. Trupul ei svelt, reliefat de lumina strălucitoare; senzaţia acută de foc mocnit care părea să-şi găsească expresia doar în acei minunaţi ochi cafenii ai săi, ochi extraordinari, diferiţi de ai tuturor femeilor pe care le cunoscusem vreodată; calmul acela desăvârşit pe care îl poseda, dar care nu te împiedica să ghiceşti o fire năvalnică, încorsetată întrun trup deosebit de rafinat –

toate aceste lucruri încă îmi mai sunt vii în minte. N-am să le uit niciodată.

M-a salutat cu câteva cuvinte de bun venit rostite cu o voce scăzută şi clară şi m-a invitat să iau loc. M-am conformat, nespus de fericit de a fi dat curs invitaţiei lui John. Doamna Cavendish m-a servit cu ceai şi cele câteva cuvinte schimbate mi-au întărit prima impresie. Era într-adevăr o femeie fascinantă. Un om care ştie să asculte este întotdeauna un factor stimulator, aşa am ajuns să povestesc, într-o manieră comică, unele întâmplări din perioada convalescenţei mele şi am fost încântat să constat că darul meu de povestitor le-a amuzat grozav pe gazdele mele. John este un bun partener şi prieten, dar cu greu poate fi considerat un interlocutor strălucit, un bun causeur.

În acel moment o voce binecunoscută se auzi prin uşa deschisă a glasvandului din apropiere.

— După ceai, îi vei scrie prinţesei, Alfred? Eu am să-i scriu lui lady Tadminster, pentru a doua zi. Sau să aşteptăm răspunsul prinţesei? În cazul unui refuz, lady Tadminster ar putea să facă deschiderea în prima zi, iar doamna Crosbie în a doua. Apoi mai este şi ducesa… cu serbarea şcolară.

Se auzi murmurul unui glas bărbătesc după care, în replică, din nou glasul doamnei Inglethorp:

— Da, desigur. E foarte bine după ceai. Eşti atât de grijuliu, dragă Alfred.

Uşa glasvandului se deschise mai larg şi o prezentabilă doamnă cu părul alb şi cu trăsături oarecum autoritare îşi făcu apariţia şi păşi pe peluză. În urma ei venea un bărbat, din atitudinea căruia se degaja un aer sfidător.

Doamna Inglethorp mi se adresă cu efuziune.

— Ce plăcere să te revăd după atâţia ani, domnule Hastings. Alfred, iubitule, domnul Hastings… Soţul meu.

L-am privit cu o anumită curiozitate pe „iubitul Alfred”. Avea, într-adevăr, un aspect straniu. Nu m-a mirat că John obiectase împotriva bărbii lui. Era cea mai lungă şi mai neagră barbă pe care o văzusem vreodată. Purta pince-nez

cu ramă de aur şi avea o ciudată imobilitate a feţei. Mi-a trecut prin minte că era un personaj luat de pe scenă şi adus brusc în lumea reală. Glasul său suna adânc şi linguşitor. Mi-a întins o mână de lemn şi a rostit:

— Îmi face plăcere, domnule Hastings. Apoi, răsucindu-se către soţia sa: Emily, scumpo, cred că perna asta este puţin umedă.

Ea i-a zâmbit drăgăstos, subjugată de acea demonstraţie de grijă plină de afecţiune. Ciudată iubire la o femeie, de altfel cu mult bun simţ!

Prezenţa domnului Inglethorp făcu ca peste întreaga adunare să coboare o senzaţie de ostilitate cu greu stăpânită. Domnişoara Howard, mai ales, nu făcu nici un efort să-şi ascundă sentimentele. Oricum, doamna Inglethorp nu păru să remarce ceva neobişnuit. Volubilitatea pe care i-o cunoscusem cândva nu se diminuase pe parcursul anilor şi se lansă întrun adevărat torent de povestiri, majoritatea pe tema standurilor pe care le organiza şi care aveau să se deschidă curând. Din când în când apela la soţul ei, în legătură cu zile sau date.

Atitudinea lui grijulie şi atentă nu s-a schimbat nici o clipă. Dintr-un bun început am simţit faţă de el o puternică şi întemeiată aversiune şi pot să mă laud că, de regulă, primele mele impresii se confirmă.

Doamna Inglethorp începu să-i dea Evelynei Howard câteva instrucţiuni privitoare la scrisorile ce trebuiau trimise, iar soţul său mi se adresă, cu vocea lui gravă:

— Sunteţi militar de profesie, domnule Hastings?

— Nu, înainte de război am lucrat la firma Lloyd.

— Şi vă veţi întoarce acolo, după ce totul se va termina?

— Poate. Ori acolo, ori în cu totul altă direcţie.

Mary Cavendish se aplecă spre mine:

— Dacă ar fi să-ţi urmezi strict înclinaţiile, ce meserie ţi-ai alege?

— Păi… Depinde.

— N-ai nici un hobby ascuns? Întrebă ea, spune-mi… Nu te atrage nimic? Pe fiecare ne atrage câte ceva… De obicei, ceva absurd.

— Ai să râzi de mine.

Zâmbi.

— Probabil.

— Ei bine, întotdeauna mi-am dorit în secret să devin detectiv!

— Asta da. Scotland Yard… Sau Sherlock Holmes?

— Oh, bineînţeles că Sherlock Holmes! Dar, serios vorbind, sunt foarte atras de asta. Am cunoscut odată, în Belgia, un foarte reputat detectiv, care pur şi simplu m-a contaminat. Era un omuleţ minunat. El obişnuia să spună că rezultatele bune ale muncii unui detectiv sunt numai o problemă de metodă. Sistemul meu se bazează pe al lui… Deşi bineînţeles, mam lansat mai târziu. Era un omuleţ nostim, mare dandy, însă sclipitor de deştept.

Ca într-un roman poliţist bun de-al meu, remarcă domnişoara Howard. Totuşi o grămadă de aiureli. Criminalul descoperit în capitolul final. Toţi uluiţi. Crima adevărată… ai cunoaşte-o pe loc!

— A rămas un mare număr de crime neelucidate, am atacat eu.

— Nu mă refer la poliţie, ci la cei implicaţi. Familia. N-o poţi păcăli. Ea ar trebui să ştie.

— Atunci, am zis foarte amuzat, crezi că dacă dumneata ai fi amestecată într-o crimă, să-i spunem asasinat, ai fi în stare să-l descoperi imediat pe asasin?

— Sigur că aş fi. Poate n-aş fi în stare s-o dovedesc în faţa unei armate de judecători. Dar sunt sigură că aş şti. Aş sjmţi până în vârful unghiilor, dacă el s-ar apropia de mine.

— Ar putea fi o „ea”, am sugerat.

— Poate. Dar un asasinat e o crimă violentă. Asociată mai mult cu un bărbat.

— Nu şi în cazul otrăvirii. Vocea limpede a doamnei Cavendish m-a făcut să tresar. Doctorul Bauerstein spunea

ieri că datorită necunoaşterii de către medici a multor otrăvuri neobişnuite, probabil că există nenumărate cazuri de otrăvire, nici măcar bănuite.

— Vai, Mary, ce conversaţie sinistră! Strigă doamna Inglethorp. Mă simt de parcă mi-ar umbla o râmă pe şira spinării. Oh, iat-o pe Cynthia!

O tânără în uniforma Crucii Roşii venea alergând uşor pe peluză.

— Cynthia, azi ai întârziat. Acesta este domnul Hastings – domnişoara Murdoch.

Cynthia Murdoch era o tânără plină de viaţă şi energie, îşi scoase boneta cu inscripţiile Crucii Roşii şi am putut să admir bogăţia buclelor părului roşcat, precum şi delicateţea şi albeaţa mâinii pe care a întins-o spre ceaşca de ceai. Cu ochi negri şi gene Ia fel ar fi fost o frumuseţe.

Se lăsă să cadă pe iarbă lângă John şi, când i-am întins platoul cu sandviciuri, mi-a zâmbit.

— Vino aici, pe iarbă. E mult mai plăcut.

M-am conformat imediat.

— Lucrezi la Tadminster, nu-i aşa, domnişoară Murdoch?

A aprobat din cap.

— Din păcate.

— Asta înseamnă că te terorizează? Am întrebat-o zâmbind.

— Aş vrea s-o văd şi pe asta! Strigă Cynthia cu demnitate.

— Am o verişoară care este infirmieră, am adăugat. Şi ea e terorizată de „surori”.

— Nu mă mir. Să ştii, domnule Hastings, surorile sunt cu adevărat îngrozitoare, dar. Slavă Domnului, eu nu sunt infirmieră. Lucrez la farmacie.

— Câţi oameni ai otrăvit? Am întrebat în glumă.

Cynthia zâmbi la rândul ei.

— Oh, sute! A spus.

— Cynthia, o chemă doamna Inglethorp, ai putea să scrii câteva bilete pentru mine?

— Desigur, mătuşă Emily.

Sări iute în picioare şi ceva anume în atitudinea ei îmi reaminti că situaţia ei era a unei persoane dependente şi că doamna Inglethorp, amabilă în general, nu-i permitea să uite asta.

Gazda mea se întoarse spre mine:

— John îţi va arăta camera dumitale. Cina este la şapte şi jumătate. De o vreme am renunţat la o oră mai târzie. Lady Tadminster, fiica fostului lord Abbotsbury, a procedat la fel. Şi ea e de acord cu mine că trebuie să fii un exemplu în privinţa economiei. În timpurile astea, în plin război, suntem ca o cetate asediată, aici nimic nu se risipeşte, nu se aruncă… Până şi resturile de hârtie se păstrează şi se pun de-o parte, în saci.

Mi-am exprimat aprobarea şi John m-a luat în casă şi am urcat larga scară interioară, care la jumătatea drumului se bifurca la stânga şi la dreapta, spre cele două aripi diferite ale clădirii. Camera mea era în aripa stângă şi avea vederea spre parc.

John m-a lăsat singur şi, câteva minute după aceea, l-am văzut de la fereastra camerei mele traversând peluza braţ la braţ cu Cynthia Murdoch. Am auzit-o pe doamna Inglethorp strigând impacientată: „Cynthia”, iar fata a tresărit şi a fugit înapoi, către casă. În acelaşi moment, un bărbat apăru din umbra unui pom şi o luă în aceeaşi direcţie.

Arăta în jur de patruzeci de ani, foarte brunet şi cu o faţă melancolică, proaspăt rasă. Părea stăpânit de o emoţie vie. În drum şi-a aruncat ochii către fereastra mea şi, deşi se schimbase în cei cincisprezece ani, l-am recunoscut. Era Lawrence Cavendish, fratele mai mic al lui John. M-am întrebat ce anume determinase acea expresie ciudată de pe chipul său.

Apoi mi l-am scos din minte şi am revenit asupra problemelor mele personale.

Seara a trecut destul de plăcut, iar în noaptea care a urmat am visat-o pe enigmatica Mary Cavendish.

Dimineaţa următoare a venit luminoasă şi însorită şi am întâmpinat-o plin de optimism, ca o prevestire a unui concediu încântător.

N-am văzut-o pe doamna Cavendish până la dejun, când s-a oferit să mă ia la plimbare şi astfel am petrecut o dupăamiază splendidă, cutreierând prin pădure, întorcându-ne acasă în jurul orei cinci.

În timp ce intram în holul mare, John ne-a tras pe amândoi în camera de fumat. Am văzut imediat după faţa lui că se întâmplase ceva deosebit. L-am urmat şi el a închis uşa după noi.

— Ascultă, Mary, e încurcătura dracului. Evie a avut o ceartă cu Alfred Inglethorp şi a plecat.

— Evie? A plecat Evie?

John a confirmat întunecat.

— Da; ştii că-i iute din fire… Dar iat-o chiar pe ea.

Domnişoara Howard intră. Avea buzele strânse cu îndărătnicie, iar în mână un mic geamantan. Părea surescitată şi hotărâtă, gata să înfrunte pe oricine.

— În tot cazul, răbufni ea, am spus tot ce aveam pe suflet.

— Draga mea Evelyn, strigă doamna Cavendish, nu poate fi adevărat!

Domnişoara Howard dădu din cap încruntată.

— Ba-i foarte adevărat! Mi-e teamă că i-am spus lui Emily câteva lucruri pe care n-o să le uite, nici n-o să mi le ierte curând. Nu contează dacă i le-am spus degeaba, în tot cazul iam spus-o în faţă: „Eşti o femeie bătrână, Emily, şi nu există un prost mai mare decât un bătrân prost. Omul ăsta e cu douăzeci de ani mai tânăr ca tine şi eşti o proastă dacă nu-ţi dai seama de ce s-a însurat cu tine. Banii! Nu-i da prea mulţi. Fermierul Raikes are o nevastă tânără, foarte drăguţă. Întreabă-l numai pe Alfred al tău cât timp îşi petrece pe acolo”. S-a supărat foarte tare. Normal! Am continuat: „Te avertizez, fie că-ţi place, fie că nu. Omul ăsta o să te omoare în propriul tău pat, cum mă vezi şi cum te

văd. E un bandit. Poţi să-mi spui ce vrei, dar să nu zici că nu ţi-am atras atenţia. Ţine minte. E un bandit nenorocit!”

— Ea ce-a spus?

Domnişoara Howard făcu o grimasă extrem de expresivă.

— „Scumpul Alfred”… „iubitul Alfred”… „calomnii tâmpite”… „minciuni sfruntate”… „femeie ticăloasă”… Să-l acuz pe „soţul ei iubit”! Cu cât mai repede părăsesc casa, cu atât mai bine. Aşa că plec.

— Însă nu acum!

— În minutul ăsta!

O clipă am rămas tăcuţi şi ne-am uitat la ea. În cele din urmă John Cavendish, dându-şi seama că insistenţele lui nar fi servit la nimic, a ieşit să se intereseze de trenuri. Soţia lui îl urmă, murmurând ceva despre faptul că doamna ar fi trebuit convinsă să se gândească mai mult la toate astea.

De îndată ce şi ea părăsi camera, chipul domnişoarei Howard se schimbă. Veni către mine, agitată:

— Domnule Hastings, dumneata eşti un om cinstit. Pot să mă încred în dumneata?

Am fost puţin surprins. Îşi puse mâna pe braţul meu şi glasul îi coborî până la şoaptă:

— Ai grijă de ea, domnule Hastings. Sărmana mea Emily. Sunt nişte rechini… Toţi de aici. Oh, ştiu foarte bine ce spun. Absolut toţi sunt nişte sărăntoci care nu urmăresc decât să pună mâna pe banii ei. Toţi vor s-o stoarcă de bani. Am ferito cât am putut. Acum că plec, vor tăbărî cu toţii pe ea.

— Desigur, domnişoară Howard, am spus, am să fac tot posibilul, dar cred că acum sunteţi foarte surescitată şi furioasă.

M-a întrerupt făcându-mi uşor cu degetul:

— Tinere, crede-mă. Sunt mult mai bătrână ca dumneata, am văzut multe în viaţă. Tot ce-ţi cer este să deschizi bine ochii. Ai să înţelegi de ce spun asta.

Zgomotul unui motor pătrunse prin fereastra deschisă şi domnişoara Howard se ridică şi se îndreptă spre uşă. De

afară se auzi glasul lui John. Cu mâna pe clanţă, îşi răsuci capul şi mă privi peste umăr.

— Dar, mai ales, fii cu ochii pe diavolul ăsta… pe bărbatul său.

Nu mai era timp. Domnişoara Howard a plecat însoţită de un cor de proteste şi cuvinte de drum bun. Familia Inglethorp n-a apărut.

În timp ce maşina demară, doamna Cavendish se desprinse brusc de grup şi, părăsind aleea, o luă pe peluză şi ieşi în întâmpinarea unui bărbat înalt, cu barbă, care se îndrepta spre casă. Obrajii i se colorară când îi întinse mâna.

— Cine-i omul acela? Am întrebat instinctiv, neîncrezător în străini.

— E doctorul Bauerstein, răspunse scurt John.

— Şi cine este doctorul Bauerstein?

— Locuieşte în sat, unde face o cură de recuperare după o depresiune nervoasă. Este un specialist din Londra, un om foarte deştept… Unul dintre cei mai mari experţi în otrăvuri, aşa cred.

— Şi un bun prieten al lui Mary, punctă Cynthia, nestăpânit.

John Cavendish se încruntă şi schimbă subiectul.

— Să facem o plimbare, Hastings. Azi s-a petrecut o treabă foarte urâtă. Avea ea o limbă ascuţită, dar nu există în toată Anglia un prieten mai credincios ca Evelyn Howard.

Am luat-o prin plantaţie, îndreptându-ne în jos, către sat, pe sub copacii care străjuiau domeniul.

Pe când păşeam printr-o poartă, pe drumul de întoarcere spre casă, o tânără frumuşică, gen de ţigăncuşă, venea din direcţia opusă şi, salutându-ne cu o plecăciune, zâmbi şi trecu pe lângă noi.

— O fată drăgălaşă, am remarcat, admirativ.

Chipul lui John se înăspri.

— Asta este doamna Raikes.

— Aia despre care domnişoara Howard…

— Exact, răspunse John cu o bruscheţe puţin cam deplasată.

M-am gândit la bătrâna cu părul alb din casa cea mare şi la acea feţişoară vioaie şi şireată care tocmai ne zâmbise şi un fel de vagă, neagră presimţire puse stăpânire pe mine. Am alungat-o.

— Styles e cu adevărat un loc de vis, am spus.

A dat din cap cu oarecare tristeţe.

— Da, este un domeniu frumos. Într-o zi va fi al meu… De drept ar fi trebuit şi acum să fie al meu dacă tata ar fi făcut un testament decent. N-aş fi fost atât de strâmtorat cum sunt acum.

— Eşti sărac?

— Dragul meu Hastings, ţie nu mi-e ruşine să-ţi spun că sunt la mare strâmtoare.

— Fratele tău nu te poate ajuta?

— Lawrence? Şi-a cheltuit şi ultimul bănuţ publicându-şi po-ezioarele lui trăsnite în ediţii de lux. Nu, suntem toţi lefteri. Mama a fost întotdeauna foarte bună cu noi, nu pot să n-o recunosc. Asta până acum. De când s-a măritat… Se întrerupse, încruntat.

Pentru prima dată, am simţit că, odată cu Evelyn Howard, ceva nedefinit dispăruse din atmosferă. Prezenţa ei inspira siguranţă, securitate. Acum, acea securitate se evaporase, iar în loc apăreau tot felul de suspiciuni care planau în aer. Chipul sinistru al doctorului Bauerstein îmi reveni, în mod neplăcut, în minte. O vagă presimţire cu privire la toţi şi toate mă cuprinse. Pentru o clipă am avut premoniţia apropierii răului.

II. 16 şi 17 iulie.

Am ajuns la Styles la 5 iulie. Am să mă refer acum la evenimentele din 16 şi 17 ale aceleaşi luni. Pentru o mai bună înţelegere din partea cititorului voi recapitula incidentele petrecute în acele zile cât mai exact posibil. Ulterior, ele au făcut obiectul unor lungi şi obositoare investigaţii judiciare…

La câteva zile după plecarea Evelynei Howard, am primit de la ea o scrisoare prin care îmi aducea la cunoştinţă că se angajase ca infirmieră la un mare spital din Middlingham, un oraş industrial aflat la vreo cincisprezece mile de Styles, şi mă ruga s-o înştiinţez dacă doamna Inglethorp dădea vreun semn că ar fi dispusă la o reconciliere.

Singurul nor care-mi întuneca pacea acelor zile era extraordinara, inexplicabila preferinţă a doamnei Cavendish pentru societatea doctorului Bauerstein. Nu-mi puteam imagina ce vedea la acel om, ea însă îl tot invita să treacă pe acolo şi adesea plecau împreună în lungi plimbări. Trebuie să mărturisesc că îmi era absolut imposibil să realizez în ce consta atracţia pe care o exercita asupra ei.

16 iulie a căzut într-o luni. A fost o zi agitată. Faimosul bazar avusese loc sâmbătă, după care urmase o reuniune artistică, ca să-i zic aşa, tot cu scop caritabil, la care doamna Inglethorp urma să recite un poem pe temă de război. Toată dimineaţa ne-o petrecuserăm aranjând şi decorând sala cea mare, în care urma să se ţină bazarul. După prânz, ne-am odihnit în grădină. Am remarcat că atitudinea lui John era întrucâtva neobişnuită. Părea emoţionat şi neliniştit.

După ceai, doamna Inglethorp se dusese să se odihnească pentru a fi în formă seara, iar eu o însoţisem pe Mary Cavendish la o partidă de tenis.

În jurul orei şapte fără un sfert, doamna Inglethorp trimisese după noi, întrucât, în seara aceea, cina avea să fie servită mai devreme ca de obicei. A trebuit să ne grăbim zdravăn ca să putem fi gata la timp. Nici nu se sfârşise masa când maşina şi trăsese la uşă.

Petrecerea a avut mare succes, recitarea doamnei Inglethorp stârnind vii şi furtunoase aplauze. Cynthia, la rândul ei, jucase în câteva scenete. Nu ne însoţise la întoarcere, fiind invitată la altă petrecere, de unii dintre cei cu care jucase.pe scenă, petrecere care avea să ţină toată noaptea.

Dimineaţa următoare, doamna Inglethorp luă micul dejun în pat, resimţindu-se după eforturile din seara precedentă. Apăru în jurul orei douăsprezece şi jumătate, cerându-ne lui Lawrence şi mie s-o însoţim la un prânz la care fusese invitată.

— Foarte drăguţ din partea doamnei Rolleston să mă invite la prânz. E sora lui lady Tadminster. Familia Rolleston este una dintre cele mai vechi familii de pe aici, a venit cu William Cu-ceritorul.

Mary se scuză sub pretextul de-a fi avut alt aranjament cu doctorul Bauerstein.

Prânzul a decurs cum nu se poate mai plăcut. În timp ce ne întorceam, Lawrence sugeră s-o luăm prin Tadminster, care era doar la o milă de drumul nostru, ca să-i facem o vizită Cynthiei, la farmacie. Doamna Inglethorp aprecie ideea ca excelentă, dar cum avea de scris câteva scrisori, ne propuse să ne lase în drum, urmând să ne întoarcem împreună cu Cynthia, cu şareta.

Portarul spitalului ne reţinu suspicios până când veni Cynthia să ne ia. Arăta foarte drăgălaşă în uniforma ei lungă şi albă. Ne conduse în „sanctuarul” ei şi ne făcu cunoştinţă cu unul dintre colegii ei, un tip sinistru căruia îi spunea în glumă Nibs.

— Ce multe sticle! Am exclamat aruncându-mi ochii prin în-căperea mică. Chiar ştii ce conţine fiecare?

— Găseşte şi dumneata ceva mai original, oftă Cynthia. Toţi care vin aici doar asta ştiu să spună. Ne-am şi gândit să instituim un premiu pentru prima persoană care n-o să spună: „Vai ce multe sticle!” Sunt sigură că următorul lucru pe care ai să-l spui este: „Câţi oameni ai otrăvit?”.

M-am declarat vinovat, râzând.

— Dacă lumea ar şti cât de uşor este să otrăveşti pe cineva dintr-o simplă greşeală, n-ar mai glumi cu aşa ceva. Veniţi să bem un ceai. Avem tot felul de provizii secrete în dulapul ăsta. Nu, Lawrence… Ăla e dulapul cu otrăvuri. Mă referem la dulapul ăsta mare.

Ceaiul a fost grozav, iar apoi am ajutat-o pe Cynthia să strângă şi să spele ceştile. Tocmai punea la loc ultima linguriţă când s-a auzit un ciocănit în uşă. Cynthia şi Nibş s-au uitat unul la celălalt, întrucâtva interzişi.

— Intră, spuse Cynthia, pe un ton aspru, profesional.

O infirmieră tânără şi cam speriată apăru cu o sticlă pe care i-o întinse lui Nibs. Acesta o trimise la Cynthia, cu o remarcă oarecum enigmatică:

— Eu nu-s aici, astăzi.

Cynthia luă sticla şi o examină cu severitatea unui judecător.

— Asta trebuia să ajungă azi-dimineaţă.

— Sora îşi cere scuze. A uitat.

— Sora ar trebui să citească instrucţiunile afişate pe uşă.

Am ghicit din expresia nefericită a micuţei infirmiere că un asemenea mesaj ar fi fost ultimul lucru care i-ar fi plăcut „sorei” să-l audă de la ea.

— Aşa că nu poate fi preparat până mâine, concluzionă Cynthia.

— Oare n-aţi putea să ni-l daţi în seara asta?

— Păi, suntem foarte ocupaţi, rosti graţios Cynthia, dar dacă ne rămâne timp, îl vom prepara.

Micuţa infirmieră ţâşni pe uşă, iar Cynthia luă un borcan de pe etajeră, umplu sticla şi o puse pe masă afară, în spatele uşii.

Am râs.

— Disciplina înainte de toate, nu?

— Exact. Să ieşim puţin pe balcon. De acolo se văd toate îm-prejurimile.

I-am urmat pe Cynthia şi colegul ei, schimbând câteva vorbe. Lawrence a rămas înăuntru, însă după câteva clipe, Cynthia l-a strigat să vină şi el lângă noi. Apoi s-a uitat la ceas.

— Nu mai avem nici-o treabă, Nibs?

— Nu.

— Perfect. În cazul ăsta putem încuia şi pleca.

În acea după-amiază l-am văzut pe Lawrence într-o cu totul altă lumină. Comparativ cu John, era una dintre cele mai dificile persoane pe care îţi este dat să le cunoşti. Era opusul fratelui său în aproape toate privinţele, fiind nefiresc de reţinut şi distant. Cu toate astea, manierele lui aveau un anumit farmec şi am pfesupus că, dacă reuşeai să-l cunoşti mai bine, ai fi putut nutri o adevărată afecţiune pentru el. Purtarea lui faţă de Cynthia mi s-a părut întotdeauna oarecum reţinută, după cum şi ea manifesta o anumită timiditate. În acea după-amiază, însă, amândoi au fost foarte drăguţi unul cu celălalt, flecărind şi râzând ca doi copii.

În timp ce treceam prin sat, mi-am adus aminte că-mi trebuiau nişte timbre, aşa că ne-am oprit la oficiul poştal.

În momentul în care dădeam să ies pe uşă, m-am ciocnit de un omuleţ care tocmai intra. M-am dat la o parte cerându-mi scuze când, brusc, cu o exclamaţie zgomotoasă, m-a cuprins în braţe şi m-a sărutat cu căldură.

— Mon ami Hastings! Strigă. Este chiar mon ami Hastings!

— Poirot! Am exclamat.

M-am întors spre şaretă.

— O întâlnire cu adevărat plăcută, domnişoară Cynthia. Acesta este vechiul meu prieten, monsieur Poirot, pe care nu l-am văzut de mulţi ani.

— Oh, îl cunoaştem pe monsieur Poirot, rosti veselă Cynthia. Însă habar n-aveam că sunteţi prieteni.

— Într-adevăr, zise Poirot, serios. O cunosc pe Mademoiselle Cynthia. Dacă azi sunt aici, asta se datorează carităţii bunei doamne Inglethorp. Şi cum mă uitam la el întrebător, adăugă: Da, prietene, ea a avut amabilitatea să ofere ospitalitate la şapte dintre compatrioţii mei care s-au refugiat din patria mamă. Noi, belgienii, îi vom fi întotdeauna recunoscători.

Poirot era un omuleţ cu o înfăţişare extraordinară. Nu avea mai mult de cinci picioare şi patru inch, dar se purta cu mare demnitate. Capul său avea exact forma unui ou şi

şi-l ţinea întotdeauna puţin aplecat într-o parte. Avea o mustaţă ţeapănă, milităroasă. Îmbrăcămintea era de-o eleganţă ireproşabilă şi de-o curăţenie impecabilă. Cred că un fir de praf i-ar fi provocat o durere mai mare decât un glonte. În ciuda acestei extravaganţe, acest omuleţ care acum, am observat cu tristeţe, şchiopăta foarte tare, fusese la timpul său unul dintre cei mai străluciţi oameni ai poliţiei belgiene. Flerul său de detectiv era extraordinar, iar rezolvarea unor cazuri aparent inexplicabile îi adusese celebritatea.

Îmi arătă căsuţa în care locuia împreună cu prietenii săi belgieni, iar eu i-am promis să-i fac cât mai curând o vizită. Îşi scoase cu un gest galant pălăria în faţa Cynthiei, după care neam despărţit, noi continuându-ne drumul.

— E un omuleţ tare drăguţ, spuse Cynthia. Nu bănuiam că-l cunoşti.

— O mare lipsă din partea dumitale, am replicat.

Tot drumul până acasă le-am povestit câteva dintre cazurile şi succesele lui Hercule Poirot.

Astfel, timpul a trecut într-un mod plăcut. Când intram pe uşa holului, doamna Inglethorp tocmai ieşea din budoarul său. Arăta îmbujorată.

— Oh, voi eraţi, spuse ea.

— S-a întâmplat ceva, mătuşă Emily? Întrebă Cynthia.

— Bine-nţeles că nu, răspunse scurt doamna Inglethorp. Ce putea să se întâmple? Apoi, zărind-o pe Dorcas, una dintre servitoare, intrând în sufragerie îi ceru Să-i aducă în budoar câteva timbre.

— Da, doamnă. Bătrâna servitoare ezită, apoi adăugă cu timiditate: N-ar fi mai bine, doamnă, să vă băgaţi în pat? Păreţi foarte obosită.

— Poate că ai dreptate, Dorcas… Da. Nu. Nu acum. Am câteva scrisori de terminat până când se închide poşta. Ai făcut focul în camera mea, cum ţi-am spus?

— Da doamnă.

— Atunci, după cină mă voi duce direct la culcare.

Se reîntoarse în budoar, iar Cynthia privi lung în urma ei.

— Doamne Sfinte! Mă întreb ce nu e în regulă? I se adresă ea lui Lawrence.

Acesta păru să nu audă căci, fără nici un cuvânt, se răsuci pe călcâie şi ieşi din casă.

I-am propus Cynthiei o scurtă partidă de tenis înainte de masă şi, cum a acceptat, am urcat scările în fugă să-mi iau racheta. Doamna Cavendish cobora. Poate era doar imaginaţia mea de vină, dar şi ea mi s-a părut ciudată şi tulburată.

— A fost plăcută plimbarea cu doctorul Bauerstein? Am întrebat căutând să par cât mai indiferent.

— N-am fost, răspunse ea repezit. Unde este doamna Inglethorp?

— În budoar.

Mâna i se încleştă pe balustradă, apoi păru să se monteze pentru o anume întâlnire şi, trecând iute pe lângă mine pe scări în jos, traversă holul îndreptându-se spre budoar, a cărui uşă o închise în urma ei.

Peste câteva minute, grăbindu-mă spre terenul de tenis, am trecut pe sub fereastra deschisă a budoarului şi, fără voia mea, am fost martorul următorului dialog. Mary Cavendish avea glasul unei femei disperate care încerca din răsputeri să-şi păstreze calmul:

— Deci, nu vrei să mi-o arăţi?

La care doamna Inglethorp replică:

— Dragă Mary, asta n-are nici o legătură cu toată povestea.

— Atunci, arată-mi-o.

— Îţi spun că nu e ceea ce crezi. Nu te priveşte câtuşi de puţin.

Glasul lui Mary răsună plin de amărăciune.

— Desigur, trebuia să-mi închipui că ai să-l acoperi!

Cynthia mă aştepta şi mă întâmpină cu un aer atotştiutor:

— Ascultă ce-ţi spun! A fost un scandal monstruos! Am aflat de la Dorcas.

— Ce scandal?

— Între mătuşa Emily şi el. Sper că şi-a dat seama, în sfârşit, cu cine are de-a face.

— Dorcas a fost de faţă?

— Bine-nţeles că nu. Întâmplător se afla lângă uşă. A fost un tărăboi pe cinste. Tare aş vrea să ştiu cum s-a petrecut totul.

M-am gândit la chipul măsliniu al doamnei Raikes şi la prevestirile Evelynei Howard, însă m-am hotărât să nu-mi tulbur liniştea, în timp ce Cynthia făurea tot soiul de ipoteze şi speranţe. „Mătuşa Emily o să-l dea afară şi nu o să mai vorbească niciodată cu el”.

Eram nerăbdător să-l întâlnesc pe John, însă el dispăruse. Evident că în după-amiaza aceea se petrecuse ceva ieşit din comun. Am încercat să-mi scot din minte fragmentul de discuţie pe care-l auzisem dar, în ciuda străduaniilor mele, cele câteva cuvinte îmi reveneau iar şi iar în cap. Ce amestec avea Mary Cavendish în povestea asta?

Când am venit la cină, domnul Inglethorp se afla în sufragerie. Chipul îi era impasibil ca de obicei şi strania irealitate a acelui om m-a izbit din nou.

Doamna Inglethorp a coborât ultima. Încă mai părea agitată. Pe durata întregii mese a domnit o tăcere stânjenitoare. Inglethorp a fost nefiresc de liniştit. De regulă, îşi înconjura soţia cu mici atenţii, aranjându-i perna la spate şi jucând, fără să obosească, rolul soţului plin de devotament. Imediat după cină, doamna Inglethorp s-a retras din nou în budoar.

— Adu-mi cafeaua aici, Mary, strigă ea. Mai am cinci minute până închide poşta.

Cynthia şi cu mine ne-am dus în salon şi ne-am aşezat lângă fereastra deschisă. Mary Cavendish ne-a adus cafeaua. Părea agitată.

— Tinerii vor să aprindem lumina sau preferă penumbra? Întrebă ea. Cynthia, vrei să-i duci tu cafeaua doamnei Inglethorp? Eu am să i-o torn în ceaşcă.

— Nici o problemă, Mary, spuse Inglethorp. I-o duc eu lui Emily.

Turnă cafeaua şi ieşi pe uşă ţinând-o cu grijă.

Lawrence îl urmă, iar doamna Cavendish se aşeză lângă noi.

Câtva timp am tăcut toţi trei. Era o seară superbă, deşi căl-duroasă. Doamna Cavendish îşi făcea graţios vânt cu o frunză de palmier.

— Este prea cald, murmură ea. O să vină furtuna.

Din păcate, momentele frumoase nu durează niciodată mult! Vraja a fost întreruptă brutal de sunetul binecunoscut şi atât de puternic antipatic mie al vocii doctorului Bauerstein, ce răzbătea dinspre hol.

— Doctore Bauerstein! Exclamă Cynthia. Ce timp potrivit pentru vizite!

I-am aruncat o privire geloasă lui Mary Cavendish, însă ea părea să nu se tulbure câtuşi de puţin, paloarea delicată a obrajilor săi rămânând neschimbată.

După câteva clipe Alfred Inglethorp îl conduse pe doctor în salon, acesta din urmă râzând şi protestând cum că înfăţişarea sa nu-i permitea să apară în faţa doamnelor. Într-adevăr, doctorul Bauerstein arăta jalnic, fiind stropit din tălpi până-n creştet cu noroi.

— Ce-aţi păţit, doctore? Strigă doamna Cavendish.

— Îmi cer mii de scuze, spuse doctorul. Nu aveam intenţia să intru, însă domnul Inglethorp a insistat.

— Într-adevăr, Bauerstein, arăţi groaznic, rosti John venind din hol. Ia o cafea şi povesteşte-ne ce ţi s-a întâmplat.

— Mulţumesc. Râzând cam forţat, povesti cum descoperise o specie rară de ferigă într-un loc greu accesibil şi cum, încercând s-o smulgă de acolo, piciorul îi alunecase şi se rostogolise într-o baltă. Pe drum m-am mai uscat, dar mă tem că prezenţa mea e total dezagreabilă, încheie el.

În acel moment, doamna Inglethorp o strigă din hol pe Cynthia şi fata ieşi în fugă.

— Draga mea, vrei să-mi duci sus servieta? Mă duc la culcare.

Uşa din hol era lată. Cynthia se ridicase, la fel şi eu, iar John venise lângă mine. Eram, aşadar, trei martori care am fi putut jura că doamna Inglethorp îşi ţinea în mână cafeaua neatinsă.

Prezenţa doctorului Bauerstein îmi strică tot restul serii. Aveam impresia că tipul n-o să mai plece niciodată. Într-un târziu s-a ridicat, totuşi, şi n-am putut să-mi reprim un suspin de uşurare.

— Am să te însoţesc până în sat, rosti domnul Inglethorp. Am de pus la punct nişte socoteli cu administratorul nostru – se întoarse spre John – să nu mă aşteptaţi. O să-mi iau cheile cu mine.

III. Noaptea tragediei.

Pentru ca această parte a relatării mele să fie cât mai clară, am făcut o schiţă a primului etaj de la Styles.

La camerele servitorilor se ajungea prin uşa B. Nu exista nici o comunicare cu aripa dreaptă unde se aflau camerele familiei Inglethorp.

Cred că era miezul nopţii când am fost trezit de Lawrence Cavendish. Ţinea în mână o lumânare şi, după agitaţia care i se citea pe chip, am ghicit imediat că se petrecuse ceva extrem de grav.

— Ce s-a întâmplat? Am întrebat ridicându-mă în capul oaselor şi încercând să-mi limpezesc mintea aburită de somn.

— Ne e teamă că mamei îi e foarte rău. Se pare că are nişte crize şi, din nefericire, uşa e zăvorâtă pe dinăuntru.

— Vin imediat.

Am sărit din pat şi, după ce mi-am tras un halat pe mine, lam urmat pe coridorul şi galeria care duceau la aripa dreaptă a casei.

Ni s-a alăturat şi John Cavendish, precum şi unul sau doi servitori de prin preajmă, care se vedea de la o poştă că

erau cuprinşi de o cumplită agitaţie. Lawrence se întoarse spre fratele său.

— Ce crezi c-ar fi mai bine să facem?

Niciodată nota şovăielnică a caracterului său nu mi s-a părut mai evidentă.

John apucă clanţa de la uşa doamnei Inglethorp şi o smuci cu violenţă, dar făcă nici un efect. Era evident închisă sau zăvorâtă pe dinăuntru. Toată casa era de-acum în picioare. Strigăte înfiorătoare se auzeau din cameră. Neapărat trebuia făcut ceva.

— Încercaţi şi intraţi pe uşa camerei domnului Inglethorp, domnule, ţipă Dorcas. Of, biata mea stăpână!

Brusc, mi-am dat seama că domnul Inglethorp nu era printre noi… Că era singurul care lipsea. John deschise uşa camerei lui. Înăuntru era întuneric, însă Lawrence aduse lumânarea şi, la lumina ei palidă, am văzut patul neatins şi lipsa oricărui semn care să indice că încăperea fusese locuită în ultimele ore.

Ne-am îndreptat spre uşa care dădea în camera doamnei Inglethorp, dar şi aceasta era încuiată şi zăvorâtă pe partea cealaltă. Ce era de făcut?

— Oh, domnule, ce ne facem? Strigă Dorcas, frângându-şi mâinile.

— Cred că o să trebuiască să spargem uşa, asta-i singura soluţie. Trimite o servitoare să-l scoale pe Baily şi spune-i să-l aducă imediat pe doctorul Wilkins. Între timp, o să încercăm să facem ceva cu uşa. Dar, stai puţin, nu mai există şi o altă uşă care dă din camera domnişoarei Cynthia?

— Ba da, domnule, dar aceea este întotdeauna zăvorâtă. Nu e folosită niciodată.

— Totuşi, hai să ne uităm.

O luă la fugă pe coridor spre camera Cynthiei. Mary Cavendish era acolo şi o scutura pe tânără, care părea cufundată într-un somn nefiresc de adânc.

După o clipă fu înapoi.

— N-am făcut nimic. Şi aceea e zăvorâtă. Trebuie să spargem uşa. Cred că asta e mai puţin solidă decât cea care dă în coridor.

Am pus umărul şi ne-am opintit împreună. Cadrul uşii era solid şi a rezistat mult timp eforturilor noastre, însă, în cele din urmă a cedat, cu un zgomot puternic.

Am pătruns înăuntru, Lawrence ţinând, încă, lumânarea în mână. Doamna Inglethorp zăcea pe pat şi întregul corp îi era scuturat de nişte convulsii violente în timpul cărora, probabil, răsturnase masa de lângă pat. La intrarea noastră, se relaxă întrucâtva şi căzu la loc pe perne.

John străbătu iute încăperea şi aprinse lampa, întorcânduse spre Annie, o altă servitoare, o trimise jos, în sufragerie, după coniac. Apoi se reîntoarse la mama sa, în timp ce eu am tras zăvorul uşii dinspre coridor.

M-am întors către Lawrence gândindu-mă să-i spun că, acum când nu mai era nevoie de ajutorul meu, ar fi fost mai bine să mă retrag, dar cuvintele mi-au îngheţat pe buze. O privire atât de îngrozită nu mai văzusem niciodată. Era alb ca varul, mâna în care ţinea lumânarea îi tremura atât de tare încât picăturile de ceară cădeau pe covor, iar ochii lui, împietriţi de groază sau ceva asemănător, priveau fix peste umărul meu un punct de pe peretele opus. Părea ca şi cum ar fi văzut ceva care îl transformase în stană de piatră. Reflex, i-am urmat privirea, însă n-am văzut nimic neobişnuit. În cămin jarul mai mocnea timid, iar şirul obiectelor ornamentale de pe poliţa căminului arăta destul de inofensiv.

Violenţa crizelor doamnei Inglethorp părea să fi trecut. Era în stare să vorbească gâfâit şi întretăiat.

— Mai bine acum… pe neaşteptate… Proasta de mine… Să mă încui.

O umbră căzu peste pat şi, ridicându-mi ochii, am văzut-o pe Mary Cavendish stând lângă uşă, cu braţul petrecut în jurul Cynthiei. O susţinea să nu cadă. Fata arăta total

ameţită, parcă nu era ea. Era foarte roşie la faţă şi căsca întruna.

— Biata Cynthia, e foarte speriată, rosti Mary Cavendish cu glasul ei limpede şi scăzut. Am observat că ea însăşi era îmbrăcată cu salopeta cu care mergea la câmp. Asta însemna că trebuia să fie mai târziu decât îmi închipuiam. M-am uitat la fereastră şi am văzut că, prin crăpătura dintre draperii, lumina zilei începuse să se strecoare înăuntru. Ceasul de pe poliţa căminului arăta aproape ora cinci.

Un ţipăt puternic dinspre pat m-a cutremurat. Nefericita bătrână era apucată de o nouă criză. Convulsiile erau de-o violenţă inimaginabilă. Printre noi domnea confuzia. Ne învârteam în jurul patului, incapabili s-o ajutăm cu ceva sau să-i alinăm durerile. O ultimă convulsie o ridică de pe pat, rămânând sprijinită doar în cap şi călcâie, cu trupul arcuit într-o poziţie uluitoare. În zadar Mary şi John încercau să-i mai dea puţin coniac. Clipele zburau. O nouă convulsie îi răsuci trupul.

În acel moment, doctorul Bauerstein îşi croi drum, autoritar, printre noi. O clipă rămase interzis privind silueta din pat şi, în aceeaşi clipă, doamna Inglethorp urlă cu o voce stranie şi cu ochii ţintă la doctor:

— Alfred… Alfred… Apoi căzu nemişcată pe pernă.

Dintr-un salt, doctorul se repezi şi, apucându-i braţele, începu să i le mişte energic, aplicându-i ceea ce se cheamă respiraţie artificială. Dădu câteva ordine scurte servitorilor. Un gest categoric al mâinii sale ne făcu să ne retragem spre uşă. Îl urmăream fascinaţi, deşi cred că, în adâncul sufletului, ne dădeam seama că totul era tardiv şi că nu se mai putea face nimic. După expresia feţei, el însuşi nu mai avea cine ştie ce speranţă.

În cele din urmă renunţă şi dădu din cap cu gravitate. În acel moment s-au auzit paşi pe coridor şi doctorul Wilkins, medicul personal al doamnei Inglethorp, un om scund şi aferat, năvăli în cameră.

În câteva cuvinte doctorul Bauerstein îi povesti cum tocmai intra pe poartă în timp ce maşina ieşea şi cum alergase cât putuse de repede către casă, pe când maşina se ducea să-l aducă pe doctorul Wilkins. Cu o mişcare istovită a capului, arătă spre pat.

— Foarte trist. Foarte trist, murmură doctorul Wilkins. Biata femeie. Întotdeauna s-a zbătut prea mult… Mult prea mult… Împotriva sfaturilor mele. Eu am avertizat-o. Inima ei nu era prea puternică. „Luaţi-o mai uşurel”, îi spuneam. „Luaţi-o… Mai… Uşurel”. Dar nu… Dorinţa ei de a face bine a fost mai puternică. Fire rebelă. Natura s-a răzbunat.

Am observat că doctorul Bauerstein îl urmărea atent pe medicul casei, nedezlipindu-şi privirea de la el în timp ce vorbea.

— Convulsiile au fost deosebit de violente, doctore Wilkins. Regret că nu eraţi aici ca să le vedeţi. Erau… ca de tetanos.

— Ah! Spuse cunoscător doctorul Wilkins.

— Aş dori să stăm de vorbă între patru ochi, zise doctorul Bauerstein, apoi se adresă lui John: Aveţi ceva împotrivă?

— Sigur că nu.

Am ieşit cu toţii pe coridor, lăsându-i singuri pe cei doi doctori şi am auzit cheia răsucindu-se în broască în urma noastră.

Am coborât încet scările. Eram extrem de emoţionat. Am un anumit talent pentru deducţii, iar atitudinea doctorului Bauerstein îmi stârnise o sumedenie de presupuneri, una mai puternică decât alta. Mary Cavendish îşi puse mâna pe braţul meu.

— Ce poate să fie? De ce doctorul Bauerstein se poartă atât de… Ciudat?

Am privit-o.

— Vrei să ştii părerea mea?

— Da.

— Ascultă! M-am uitat în jur ca să mă conving că nimeni nu putea să mă audă, apoi am şoptit: Cred că a fost otrăvită.

Sunt convins că doctorul Bauerstein bănuieşte acelaşi lucru.

— Ce? Se rezemă de perete, cu pupilele larg dilatate. Apoi, cu un ţipăt care m-a înfiorat, a început să strige: Nu, nu… Asta nu… Asta nu! Şi, dezlipindu-se de lângă mine, o rupse la fugă pe scări în sus. M-am luat după ea, temându-mă să nu leşine. Am găsit-o ţinându-se de balustradă, palidă de moarte. M-a împins nervoasă.

— Nu, nu… Lasă-mă. Vreau să fiu singură. Măcar câteva clipe să mă liniştesc. Du-te jos, la ceilalţi.

M-am supus fără tragere de inimă. John şi Lawrence erau în sufragerie. M-am alăturat lor. Stăteam tăcuţi, însă când am vorbit, sunt convins că spusele mele au exprimat gândurile tuturor:

— Unde e domnul Inglethorp?

John clătină din cap.

— Nu-i în casă.

Privirile ni s-au întâlnit. Unde era Alfred Inglethorp? Absenţa lui era ciudată şi inexplicabilă… Mi-am amintit ultimele cuvinte ale doamnei Inglethorp. Ce se ascundea în spatele lor? Oare ce-ar fi putut să ne spună dacă ar mai fi avut timp?

După o vreme i-am auzit pe cei doi medici coborând scările. Doctorul Wilkins arăta important şi emoţionat, dar sub calmul său teatral se bănuia o puternică tulburare. Faţa bărboasă a doctorului Bauerstein era gravă ca întotdeauna. Doctorul Wilkins vorbi în numele amândurora. El se adresă lui John:

— Domnule Cavendish, aş dori să vă cer consimţământul pentru autopsie.

— E necesară? Întrebă grav John. O umbră dureroasă îi străbătu chipul.

— Absolut, răspunse doctorul Bauerstein.

— Vreţi să spuneţi că…?

— Nici doctorul Wilkins, nici eu nu am putea elibera certificatul de deces în împrejurările date.

John îşi înclină fruntea.

— În cazul ăsta, nu-mi rămâne decât să-mi dau acceptul.

— Mulţumesc, zise doctorul Wilkins. O să fie făcută mâine seară… Sau chiar astă-seară. Date fiind circumstanţele, mă tem că o anchetă nu poate fi evitată… Este o formalitate necesară, dar am să vă rog să nu vă neliniştiţi.

Urmă o pauză, apoi doctorul Bauerstein scoase din buzunar două chei şi le înmână lui John.

— Acestea sunt cheile de la cele două camere. Le-am încuiat şi, după părerea mea, ar fi bine să rămână încuiate, deocamdată.

Apoi cei doi medici au plecat.

Ideea ce-mi încolţise în minte nu-mi dădea pace şi am simţit că era momentul s-o împărtăşesc şi celorlalţi. Treaba, însă, nu era deloc simplă. Aşa cum îl cunoşteam, John avea oroare de orice gen de publicitate, era tipul de om care îşi vedea deale lui, simplu, preferând să nu aibă nici un fel de probleme. Bănuiam că mi-ar fi fost greu să-l conving să-mi accepte planul. Lawrence, pe de altă parte, fiind mai puţin conformist şi având mai multă imaginaţie, putea fi un aliat pe care să contez. Nu aveam nici o îndoială că sosise momentul să preiau comanda.

— John, am spus, vreau să-ţi fac o propunere.

— Ei bine?

— Îţi aminteşti cele ce ţi-am spus despre prietenul meu Poirot? Belgianul care locuieşte în sat? Este unul dintre cei mai faimoşi detectivi.

— Da.

— Vreau să-mi dai voie să-l chem aici… Să cerceteze afacerea asta.

— Ce… Acum? Înainte de autopsie?

— Da, timpul poate constitui un avantaj dacă… Dacă… A fost ceva necurat la mijloc.

— La naiba! Strigă furios Lawrence. După părerea mea, totul e o scornească a lui Bauerstein. Lui Wilkins nici nu i-a trecut prin minte până să nu i-o vâre în cap Bauerstein. Ca

toţi specialiştii, Bauerstein are o păsărică. Pasiunea lui sunt otrăvurile, aşa că este de la sine înţeles că peste tot vede numai otrăviţi.

Mărturisesc că atitudinea lui Lawrence m-a surprins. Rar i se întâmpla să fie atât de impulsiv în legătură cu ceva.

John ezită.

— Nu sunt de aceeaşi părere, Lawrence, rosti în cele din urmă. Înclin să-i dau mână liberă lui Hastings, deşi aş prefera să mai aşteptăm puţin. Nu vreau un scandal inutil.

— Nu, nu, am intervenit nerăbdător, să nu vă îndoiţi nici o clipă de Poirot. E discreţia personificată.

— Foarte bine, în cazul ăsta fă cum crezi de cuviinţă. Ai mână liberă. Deşi, dacă e ceea ce presupunem cu toţii, cazul ăsta este destul de simplu. Dumnezeu să mă ierte dacă greşesc!

M-am uitat la ceas. Era şase. M-am decis să nu mai pierd nici o clipă.

Mi-am permis, totuşi, cinci minute de întârziere pe care mi le-am petrecut în bibliotecă până ce am descoperit o carte de medicină ce conţinea o descriere a otrăvirii cu stricnină.

IV. Poirot investighează.

Casa în care locuiau belgienii era foarte aproape de porţile parcului. Puteai să faci economie de timp tăind-o direct prin iarba înaltă şi nu urmând drumul întortocheat şi ocolitor. Am luat-o pe scurtătură. Repede am ajuns la poartă, când atenţia mi-a fost atrasă de silueta unui bărbat care se îndrepta în fugă spre mine. Era domnul Inglethorp. Unde fusese? Cum intenţiona să-şi justifice absenţa?

Mă opri furtunos.

— Dumnezeule! E îngrozitor! Săraca mea soţie! Numai acum am aflat!

— Unde aţi fost? Am întrebat.

— Denby m-a reţinut până târziu azi-noapte. Era unu când am terminat. Pe urmă mi-am dat seama că pe deasupra îmi uitasem şi port-cheiul acasă. N-am vrut să trezesc toată casa, aşa încât am rămas să dorm la Denby.

— Cum v-a parvenit vestea?

— Wilkins a bătut la Denby şi i-a spus. Biata mea Emily! Era atât de altruistă… Avea un caracter nobil! Şi-a supraestimat puterile.

M-a cuprins o undă de revoltă. Ce ipocrit desăvârşit era omul ăsta!

— Trebuie să mă grăbesc, am spus, mulţumit că nu m-a întrebat încotro mă duceam.

După câteva minute băteam la uşa vilei Leastways.

Neprimind nici un răspuns, am bătut şi mai tare. O fereastră se deschise cu grijă deasupra mea şi la ea apăru însuşi Poirot.

Văzându-mă, scoase un strigăt de surpriză. I-am explicat în câteva cuvinte tragedia ce avusese loc şi i-am spus că aveam nevbie de ajutorul lui.

— O clipă, prietene, să-ţi dau drumul în casă şi ai să-mi povesteşti pe îndelete întreaga afacere, în timp ce mă îmbrac.

În câteva clipe desferecă uşa şi l-am urmat în camera lui. Aici mă instală într-un scaun şi i-am relatat întreaga poveste, neascunzându-i nimic şi neomiţând nici o întâmplare, oricât de neînsemnată, timp în care el îşi desăvârşea toaleta.

I-am spus despre cum m-am trezit, despre ultimele cuvinte ale doamnei Inglethorp, despre absenţa soţului ei, despre cearta din ziua precedentă, despre fragmentul de conversaţie dintre Mary şi soacra sa, pe care îl surprinsesem, despre cearta de mai înainte dintre doamna Inglethorp şi Evelyn Howard şi despre aluziile de mai târziu.

N-am fost deloc clar precum aş fi vrut. M-am repetat de câteva ori şi uneori a trebuit să revin asupra unor detalii care îmi scăpaseră. Poirot îmi zâmbea cu amabilitate.

— Ai mintea cam încâlcită, nu-i aşa? Nu te grăbi, mon ami Eşti agitat, eşti emoţionat… Doar e firesc! Acum că ne-am mai liniştit vom pune în ordine faptele, corect, fiecare la

locul său. Le vom examina… Şi le vom tria. Pe cele importante le vom pune de-o parte; pe cele neimportante, puff!

— Îşi schimonosi chipul angelic şi pufni comic – le facem vânt.

— E foarte bine, am obiectat eu, însă cum ai să hotărăşti ce este important şi ce nu? Asta mi se pare foarte dificil.

Poirot dădu energic din cap. Acum îşi aranja cu deosebită grijă mustaţa.

— Nu aşa. Voyons! Un fapt conduce la altul… Astfel înaintăm. Se potriveşte acesta din urmă cu cel dinainte? A merveille! Bine! Putem continua. Dar următorul? Nu! Ah, e curios! Lipseşte ceva… Lipseşte o za din lanţ. Examinăm. Cercetăm. Şi iată că acest fapt minor, acest prăpădit detaliu pe care nu l-am băgat în seamă, tocmai el era zaua care lipsea. Făcu un gest extravagant cu mâna. E nemaipomenit! E fantastic!

— D… da…

— Ah! Poirot îşi îndreptă arătătorul spre mine atât de violent încât m-am ferit. Ai grijă! Fereşte-te de detectivul care spune: „Ăsta-i prea mic… Nu contează. Nu-mi spune nimic. Am să-l uit”. Metoda asta naşte confuzii. Totul contează!

— Ştiu. Mereu mi-ai spus asta. Tocmai de aceea ţi-am expus toate detaliile, indiferent dacă mi s-au părut relevante, sau nu.

— Iar eu sunt mulţumit de dumneata. Ai o memorie foarte bună şi mi-ai înşirat faptele în mod sincer. Cât despre ordinea în care mi le-ai prezentat, ce să spun?… E cu adevărat deplorabilă! Doar aşa îmi explic că ai omis un fapt de-o importanţă capitală.

— Care?

— Nu mi-ai spus dacă doamna Inglethorp a mâncat bine seara trecută.

M-am holbat la el. Cu siguranţă, războiul afectase creierul acestui omuleţ. Poirot îşi peria cu grijă haina înainte de a o

îmbrăca şi părea foarte absorbit de treaba asta.
— Nu-mi amintesc, am răspuns. Şi, oricum, nu văd…
— Nu vezi? Dar ăsta este cel mai important lucru!
— Nu văd de ce, am replicat, oarecum vexat. Din câte îmi amintesc, n-a mâncat mult. Era foarte tulburată şi asta i-a tăiat pofta de mâncare. Era firesc.
— Da, rosti gânditor Poirot, era firesc.
Trase un sertar şi scoase din el o servietă mică, apoi se întoarse spre mine.
— Acum sunt gata. Să mergem la conac şi să studiem problema imediat. Scuză-mă, mon ami, te-ai îmbrăcat în pripă şi ai cravata strâmbă. Dă-mi voie. Mi-o aranja cu un gest abil.
— Ça y est! Putem pleca?
Am traversat în grabă satul şi am ajuns la poartă. Poirot s-a oprit şi a admirat priveliştea minunată a parcului strălucind încă sub roua dimineţii.
— Atâta frumuseţe, atâta frumuseţe şi totuşi nenorocirea s-a abătut asupra bietei familii, a copleşit-o.
În timp ce vorbea se uita atât de insistent la mine încât am roşit sub privirea lui.
Se abătuse nenorocirea asupra familiei? Durerea provocată de moartea doamnei Inglethorp era chiar atât de mare? Miam dat seama că, în toată acea atmosferă, lipsea tocmai factorul emoţional. Moarta nu ştiuse să se facă iubită. Moartea ei a fost un şoc şi un prilej de supărare, dar nu era regretată cu disperare.
Poirot părea să-mi citească gândurile. Dădu din cap cu gravitare.
— Da, ai dreptate, zise el, lipseşte glasul sângelui. A fost drăguţă şi generoasă cu aceşti Cavendish, însă n-a fost adevărata lor mamă. Sângele vorbeşte… Ţine minte asta… Sângele vorbeşte.
— Poirot, am spus, tare aş vrea să ştiu de ce m-ai întrebat dacă doamna Inglethorp mâncase bine cu o seară înainte.

Întrebarea asta mă obsedează pentru că nu văd ce legătură are cu problema noastră.

Rămase tăcut câteva clipe, apoi spuse:

— Am să-ţi răspund… Deşi, după cum ştii, nu obişnuiesc să dau explicaţii până lucrurile nu se vor fi clarificat definitiv.

Deocamdată se bănuieşte că doamna Inglethorp a murit prin otrăvire cu stricnină, administrată, probabil, în cafea.

— Şi?

— Ei bine, la ce oră s-a servit cafeaua?

— În jur de ora opt.

— Prin urmare, ea şi-a băut cafeaua între opt şi opt şi jumătate… În nici un caz mai târziu. Ei bine, stricnina este o otravă cu un efect extrem de rapid. Îşi face efectul foarte curând, cam într-o oră. Totuşi, în cazul doamnei Inglethorp, simptomele n-au apărut decât la ora cinci a dimineţii următoare: nouă ore! Dar o masă bogată, luată odată cu otrava, îi poate întârzia efectul, deşi nu chiar atât de mult ca în acest caz. Este o posibilitate, totuşi, de care trebuie să ţinem seama. Numai că, din cele spuse de dumneata, reiese că ea a mâncat foarte puţin la cină şi, cu toate astea, simptomele s-au ivit abiâ dimineaţă! Este o treabă foarte curioasă, dragă prietene. Poate autopsia o să dea o explicaţie acestui fapt cu adevărat ciudat. Între timp, gândeşte-te la asta.

Ne apropiaserăm de casă şi John ieşi în întâmpinarea noastră. Arăta istovit şi tras la faţă.

— Este o treabă foarte neplăcută, monsieur Poirot, spuse el. Hastings v-a explicat că avem oroare de publicitate?

— Vă înţeleg perfect.

— Vedeţi… Deocamdată sunt doar bănuieli. Noi n-avem nimic pe care să ne bazăm.

— Desigur. Este doar o chestie de precauţie.

John se întoarse spre mine, scoţându-şi tabachera şi aprinzându-şi o ţigară.

— Ştii că s-a întors individul, Inglethorp?

— Da. M-am întâlnit cu el.

John aruncă băţul de chibrit în stratul de flori din apropiere, gest care l-a îndurerat foarte tare pe Poirot. Acesta l-a recuperat şi l-a îngropat cu grijă.

— E foarte dificil… Nu ştiu cum să-l tratăm.

— Asta n-o să mai dureze mult, rosti calm Poirot.

John îl privi încurcat, neştiind ce să înţeleagă din fraza aceea seacă. Îmi întinse cele două chei pe care i le dăduse doctorul Bauerstein.

— Arată-i lui monsieur Poirot tot ce-ar vrea să vadă.

— Camerele sunt încuiate? Întrebă Poirot.

— Aşa a crezut de cuviinţă doctorul Bauerstein.

Poirot dădu din cap gânditor.

— Asta înseamnă că e foarte sigur. Ei bine, lucrul ăsta ne simplifică munca.

Am urcat împreună spre camera în care avusese loc tragedia. Pentru a da posibilitatea unei imagini cât mai corecte, am făcut o schiţă a camerei cu principalele obiecte de mobilier care se găseau în ea, pe care o ataşez.

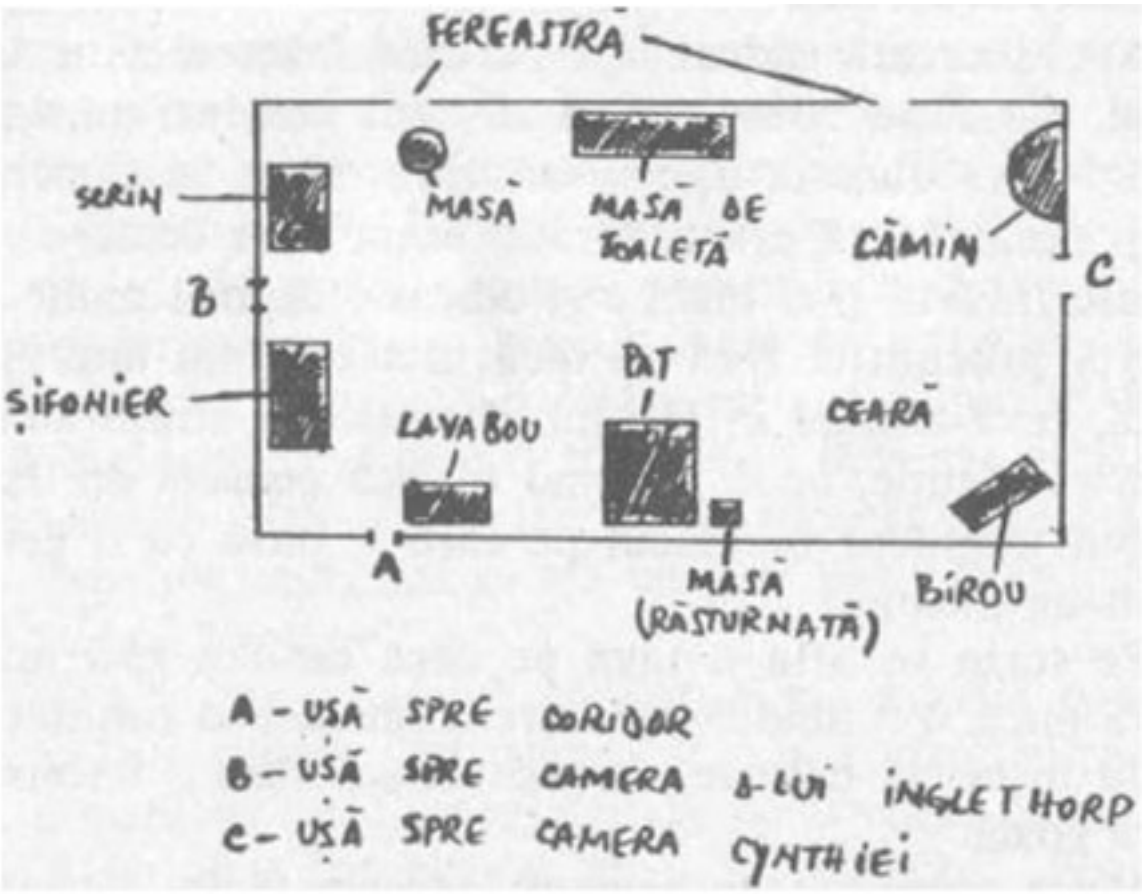

Poirot încuie uşa pe dinăuntru şi incepu să inspecteze minuţios camera. Trecea de la un obiect la altul cu agilitatea unei şopârle. Eu rămăsesem lângă uşă, ferindu-mă să distrug vreo urmă. Cu toate astea, Poirot nu părea să-mi aprecieze prudenţa.

— Ce-ai păţit dragul meu, strigă el, de-ai rămas ca un… Cum se spune?… ca un viţel la poarta nouă?

I-am explicat că mă temeam să nu şterg urmele.

— Urmele? Ce idee! Dar în camera asta a intrat o armată de oameni! Ce urme te-aştepţi să găsim? Nu, vino aici şi ajută-mă să cercetez. Am să pun servieta de-o parte, pentru că acum nu am nevoie de ea.

Ceea ce şi făcu, aşezând-o pe masa rotundă de lângă fereastră, fapt ce se dovedi total neinspirat, căci tăblia mesei nefiind fixată, aceasta se înclină şi servieta căzu pe podea.

— En voilà une table! Strigă Poirot. Ah, dragă prietene, poţi trăi într-o casă mare şi, cu toate astea, să nu ai confort.

După această mică mostră de morală, îşi continuă cercetările.

O servietă mică, roşie, cu cheia în broască, îi reţinu câtva timp atenţia. Scoase cheia şi mi-o dădu s-o examinez. N-am observat nimic deosebit. Era o cheie obişnuită de tip yale, prinsă de un inel din sârmă.

Apoi, cercetă cadrul uşii pe care fuseserăm nevoiţi s-o spargem, ca să se convingă că zăvorul era într-adevăr tras. După aceea se duse la uşa opusă, care dădea în camera Cynthiei. Şi această uşă era zăvorâtă, exact cum declarasem. El, însă, trase zăvorul şi o închise şi deschise de mai multe ori, cu deosebită precauţie, fără să facă nici cel mai mic zgomot. Deodată, ceva anume în lăcaşul zăvorului îi atrase atenţia. Îl examină cu atenţie, apoi, folosind o mică pensetă din trusa sa, scoase un fragment minuscul pe care îl puse cu o deosebită grijă într-un pliculeţ.

Pe scrin se afla o tavă pe care erau o spirtieră şi o cafetieră mică. Pe fundul cafetierei rămăsese o cantitate mică de lichid închis la culoare, iar alături se aflau o farfurioară şi o ceaşcă goală.

M-am mirat cât de neatent putusem să fiu să nu observ asta. Era un indiciu foarte important. Poirot îşi vârî delicat degetul în lichid şi gustă cu prudenţă. Se strâmbă.

— Cacao… cu… Cred… cu rom.

Se îndreptă spre masa răsturnată de lângă pat. O veioză, câteva cărţi, chibrituri, o legătură de chei şi o ceaşcă de cafea făcută pulbere zăceau pe podea.

— Ah, asta e curios! Rosti Poirot.

— Trebuie să recunosc că nu văd nimic curios.

— Nu? Uită-te la veioză… Abajurul s-a sjart în două, iar cioburile au rămas exact aşa cum au căzut. În schimb ceaşca de cafea s-a făcut praf.

— Ei bine, am spus plictisit, probabil cineva a călcat pe ea.

— Exact, cineva a călcat-o în picioare.

Se ridică din genunchi şi începu să se plimbe agale în lungul poliţei căminului, atingând absolut toate obiectele ornamentale de pe acesta şi rearanjându-le în acelaşi loc – un tic pe care-l avea atunci când era agitat.

— Mon ami, cineva a călcat pe ceaşcă şi a făcut-o zob, iar motivul pentru care a procedat aşa este, fie că ea conţinea stricnină, fie că… Şi asta e mult mai serios… Nu conţine slricnină!

Am rămas fără replică. Eram extrem de nedumerit, însă îmi dădeam seama că n-ar fi fost deloc nimerit să-i cer explicaţii. După câteva momente îşi reveni din gânduri şi îşi continuă investigaţiile. Ridică legătura de chei şi, după ce le răsfiră, alese una nouă, strălucitoare, şi încercă s-o introducă în încuietoarea servietei roşii. Cheia se potrivea perfect. Descuie servieta, dar după o scurtă ezitare, o încuie din nou, apoi luă legătura de chei şi o strecură în buzunar împreună cu cheia pe care o găsise de la început în broasca servietei.

— Nu sunt autorizat să mă uit prin hârtii, dar lucrul ăsta trebuie făcut… Imediat!

După aceea, examină cu foarte mare grijă conţinutul sertarelor lavaboului. Traversând încăperea către fereastra din stânga, o pată rotundă, greu vizibilă pe covorul de un maron închis, păru să-l intereseze în mod deosebit. Se lăsă în genunchi şi o examină minuţios, ajungând până-ntr-acolo încât o şi mirosi.

În final, turnă câteva picături de cacao într-o eprubetă pe care o sigilă cu grijă. Următorul lucru pe care îl făcu fu să scoată un carneţel.

— Am găsit în camera asta, spuse,A scriind concentrat, şase lucruri interesante. Să le enumăr, sau vrei s-o faci dumneata?

— Oh, enumeră-le, am răspuns repede.

— Foarte bine. Primul, o ceaşcă de cafea făcută zob; doi, o servietă cu cheie în încuietoare; trei, o pată pe podea.

— Asta putea să fie acolo de mai mult timp, l-am întrerupt.

— Nu, pentru că este încă puţin umedă şi miroase a cafea. Patru, o bucăţică dintr-un material verde închis… Câteva fire.

— Aha, am strigat, asta ai pus în pliculeţ!

— Da. Ar putea fi din vreo rochie a doamnei Inglethorp şi fără importanţă. O să vedem. Cinci, asta! Cu un gest teatral îmi arătă o pată de ceară pe podea, lângă birou. Asta trebuie să fie aici de ieri, altfel o servitoare bună ar fi înlăturat-o imediat cu sugativă şi un fier de călcat încins. Odată, una dintre cele mai bune pălării ale mele… Dar, să lăsăm asta.

— Putea fi făcut foarte bine şi azi-noapte. Toţi eram foarte agitaţi. Sau, poate, chiar doamnei Inglethorp i-a căzut lumânarea.

— Aţi adus o singură lumânare în cameră?

— Da. Lawrence Cavendish o ţinea. Dar el era foarte tulburat. Părea să fi văzut ceva aici – şi am arătat spre poliţa căminului – care efectiv l-a paralizat.

— Interesant! Rosti repede Poirot. Da, cu adevărat interesant – ochii lui cercetară atent întreaga lungime a peretelui – dar, pata nu provine de la lumânarea lui căci, după cum vezi, este ceară albă, pe când lumânarea lui monsieur Lawrence, care se află încă pe toaletă, este roz. Pe de altă parte, doamna Inglethorp nu avea nici un sfeşnic în cameră, ci doar veioză.

— În cazul ăsta, ce presupui?

La întrebarea aceasta prietenul meu îmi dădu o replică usturătoare, îndemnându-mă să fac uz de facultăţile mentale cu care fusesem dotat de natură.

— Şi cel de-al şaselea lucru? Am întrebat. Presupun că e mostra de cacao.

— Nu, răspunse gânditor Poirot, aş putea s-o includ în asta, dar n-o fac. Nu, cel de-al şaselea lucru îl păstrez doar pentru mine, deocamdată.

Îşi arurică ochii prin cameră.

— Aici nu mai e nimic de văzut, cred eu, doar dacă… Îşi pironi privirea pe cărbunii stinşi din cămin. Focul arde… Distruge… Dar, din fericire… De, s-ar putea… Hai să vedem!

Cu abilitate, stând în genunchi, începu să culeagă cărbunii, punându-i pe cenuşar, umblând cu ei extrem de grijuliu. Brusc, scoase o exclamaţie uşoară.

— Penseta, Hastings!

I-am dat-o repede. Cu o mişcare abilă, Poirot extrase o bucăţică de hârtie, pe jumătate carbonizată.

— Iată, mon ami! Strigă. Ce părere ai despre asta?

Am privit scrutător rămăşiţa de hârtie.

Eram înmărmurit. Era neobişnuit de groasă, total diferită de hârtia de scris ordinară. Îmi veni o idee:

— Poirot, ăsta-i un fragment de testament!

— Exact.

L-am privit tâmp.

— Nu eşti surprins?

— Nu, răspunse grav, mă aşteptam la asta.

I-am înapoiat bucata de hârtie şi l-am urmărit cum o punea deoparte în servieta lui, cu aceeaşi grijă metodică cu care făcea totul. În capul meu era o adevărată nebuloasă. De unde mai apăruse povestea asta cu testamentul? Cine îl distrusese? Cel care lăsase pata de ceară pe podea? Cu siguranţă. Dar cum reuşise să intre? Toate uşile fuseseră zăvorâte pe dinăuntru.

— Să mergem, prietene, spuse repede Poirot. Aş vrea să-i pun câteva întrebări servitoarei şefe… Dorcas, parcă aşa o cheamă, nu?

Am trecut prin camera lui Alfred Inglethorp şi Poi Dt făcu o rapidă, dar atentă, trecere în revista a acesteia. La ieşire o încuie, cum făcuse mai înainte şi cu cea a doamnei Inglethorp.

L-am condus jos, în budoar, pe care dorise să-l vadă şi am plecat în căutarea lui Dorcas.

Când am revenit cu ea, bidoarul era gol.

— Poirot, unde eşti?
— Sunt aici, prietene.
Ieşise afară pe uşa glasvandului şi privea mut de admiraţie straturile de flori.
— Admirabil! Murmură. Admirabil! Ce simetrie! Priveşte se-miluna aceea… Şi romburile acelea… Îmbinarea lor înviorează ochiul. Compoziţia, plasarea în spaţiu, sunt perfecte. Sunt făcute recent, nu?
— Da, cred că au fost răsădite ieri după-amiază. Dar vino înăuntru, am adus-o pe Dorcas.
— Eh bien… eh bien! Nu mă laşi nici să-mi clătesc privirea.
— Dar afacerea noastră e mult mai importantă.
— Şi de unde şti, mă rog, că aceste frumoase begonii nu sunt tot atât de importante?
Am ridicat din umeri. Dacă o apucase pe panta asta, nu avea nici un rost să-l contrazic.
— Observ că nu eşti de acord. Nu se ştie niciodată, dragul meu. Bine, hai să intrăm şi să stăm de vorbă cu curajoasa Dorcas.
Dorcas stătea în budoar, cu mâinile împreunate în faţă; sub boneta albă, părul cărunt era aranjat în onduleuri ordonate perfect. Privind-o, aveai în faţa ochilor exact modelul servitoarei perfecte de altă dată.
La început, atitudinea ei faţă de Poirot fu rezervată şi bănuitoare, dar asta nu dură mult. Poirot trase un scaun şi o invită:
— Te rog să iei loc, Mademoiselle.
— Mulţumesc, domnule.
— Eşti de mult timp aici, nu-i aşa?
— De zece ani, domnule.
— Asta-i foarte mult şi dovedeşte credinţă. Erai foarte ataşată de stăpâna dumitale, nu?
— Mi-a fost o foarte bună stăpână, domnule.
— În cazul ăsta, cred că nu ai nimic împotrivă să-mi răspunzi la câteva întrebări. Am aprobarea domnului Cavendish în sensul ăsta.

— Bineînţeles, domnule.

— Atunci, am să încep prin a te întreba despre evenimentele din după-amiaza de ieri. Stăpâna dumitale a avut o ceartă?

— Da, domnule. Dar nu ştiu dacă am dreptul să… Dorcas ezită.

Poirot o privi pătrunzător.

— Buna mea Dorcas, e absolut necesar să cunosc fiecare amănunt al acestei certe. Nu te gândi că trădezi secretele stăpânei dumitale. Stăpâna dumitale zace moartă şi trebuie să cunoaştem totul… Dacă vrem s-o răzbunăm. Nimic nu o mai poate reînvia, însă sperăm, în cazul în care a fost o mână criminală la mijloc, să dăm asasinul pe mâna justiţiei.

— Amin! Rosti îndârjită Dorcas. Nu dau nume, însă există cineva în această casă, pe care niciunul dintre noi nu-l poate suferi! Blestemată a fost ziua în care ne-a călcat pragul.

Poirot aşteptă ca indignarea femeii să se domolească, apoi, reluându-şi tonul profesional, întrebă:

— Deci, ce ne poţi spune despre cearta aceea? Care au fost euviatele pe care le-ai auzit?

— Păi, domnule, treceam din întâmplare prin hol, ieri…

— Cât era ceasul?

— N-aş putea spune precis, domnule, însă nu mai era mult până la ora ceaiului. Poate patru… Sau chiar puţin mai mult. Deci, ddmhule, cum vă spuneam, tocmai treceam întâmplător pe acolo, când am auzit înăuntru glasuri puternice şi mânioase. N-am aivut de gând să stau şi să ascult, dar… Ei bine, asta e! M-am oprit. Uşa era închisă, însă stăpâna vorbea foarte limpede şi ascuţit, aşa că am auzit foarte clar ce spunea. „M-ai minţit şi m-ai înşelaf.

N-am auzit ce-a răspuns domnul Inglethorp. El vorbea mult mai încet decât ea… Dar ea i-a răspuns: „Cum ai îndrăznit? Te-am ţinut şi te-am îmbrăcat şi te-am hrănit! Mie îmi datorezi totul. Şi aşa ai găsit de cuviinţă să mă răsplăteşti? Dezonorând numele nostru?” Nici acum n-am

auzit ce-a răspuns el, dar ea a continuat: „Orice ai spune, nimic nu se mai poate schimba. Ştiu ce am de făcut. Sunt hotărâtă. Să nu-ţi închipui că teama de-a face public scandalul dintre soţ şi soţie ar putea să mă împiedice”. După aceea mi s-a părut că îi aud îndreptându-se către uşă, aşa că m-am îndepărtat repede.

— Eşti sigură că vocea pe care ai auzit-o era a domnului Inglethorp?

— Da, domnule, a cui altcuiva ar fi putut fi?

— Bine, ce s-a întâmplat pe urmă?

— Mai târziu, m-am întors în hol, însă era linişte. La cinci, doamna Inglethorp a sunat şi mi-a spus să-i aduc ceaiul…

Nimic de mâncare, în budoar. Arăta îngrozitor… Foarte palidă şi tulburată. „Dorcas, mi-a spus, am avut un şoc teribil”, „Îmi pare rău, doamnă, i-am răspuns. O ceaşcă de ceai fierbinte şi tare vă va remonta.” Am văzut că ţinea ceva în mână. Nu ştiu dacă era o scrisoare sau numai o coală de hârtie, în tot cazul era ceva scris pe ea, iar doamna o privea ţintă, de parcă nu-i venea să creadă ce citea. Şopti, vorbind cu ea însăşi, parcă uitând de prezenţa mea: „Aceste câteva cuvinte… Schimbă totul”. Apoi îmi zise: „Să nu te-ncrezi niciodată într-un bărbat, Dorcas, nu merită!” Am plecat în grabă şi i-am adus un ceai tare, iar ea mi-a mulţumit, spunându-mi că se va simţi mai bine după ce îl va bea. „Nu ştiu ce să fac. Un scandal între soţ şi soţie este un lucru îngrozitor, Dorcas. Dacă aş putea, laş muşamaliza”. Tocmai atunci a intrat doamna Cavendish, aşa că nu a mai spus nimic.

— Mai avea scrisoarea, sau ce-o fi fost, în mână?

— Da, domnule.

— Ce crezi că a făcut cu ea după aceea?

— Păi, nu ştiu, domnule, probabil a încuiat-o în servieta roşie a dumneaei.

— Acolo îşi ţinea hârtiile importante?

— Da, domnule. O căra cu ea jos în fiecare dimineaţă, iar seara o ducea din nou sus.

— Când a pierdut cheia de la servietă?
— Ieri la prânz, domnule, şi m-a pus s-o caut cu grijă. Era foarte neliniştită din cauza asta.
— Dar, avea o cheie de rezervă?
— Oh, da, domnule.
Dorcas îl privi foarte mirată şi, ca să fiu sincer, şi eu la fel. De unde scosese şi povestea asta cu cheia pierdută? Poirot zâmbea.
— Lasă, Dorcas, tocmai asta e menirea mea… Să ştiu totul. Asta este cheia care s-a pierdut? Scoase din buzunar cheia pe care o găsise în încuietoarea servietei.
Dorcas o privi trăsnită.
— Chiar asta, domnule. Dar unde aţi găsit-o? Am căutat-o de-am înnebunit!
— Numai că ieri nu era acolo unde era azi. Acum, să trecem la altceva. Stăpâna dumitale avea o rochie verde închis?
Întrebarea aceasta neaşteptată o ului pe Dorcas.
— Nu, domnule.
— Eşti sigură?
— Oh, da, domnule.
— Dar altcineva din casa asta?
Dorcas reflectă.
— Domnişoara Cynthia are o rochie de seară verde.
— Verde deschis sau închis?
— Verde deschis, domnule; e dintr-un fel de tafta.
— Nu, nu asta mă interesează. Şi nu mai are nimeni ceva verde?
— Nu, domnule… Cel puţin, nu ştiu eu.
Pe chipuf lui Poirot nu se putea citi dacă răspunsul îl dezamăgise sau nu. Se mulţumi să spună:
— Bine, să trecem peste asta. Ai putea să-mi spui dacă stăpâna dumitale a luat aseară un somnifer?
— Aseară nu, domnule, sigur nu a luat.
— De ce eşti aşa de sigură?

— Pentru că cutia era goală. Pe ultima o luase cu două seri în urmă şi nu mai avea altele preparate.

— Eşti convinsă?

— Foarte convinsă, domnule.

— Atunci cu asta ne-am lămurit. Apropo, stăpâna dumitale ţi-a cerut ieri să semnezi vreo hârtie?

— Să semnez? Nu, domnule.

— Aseară, domnul Hastings şi domnul Lawrence au găsit-o pe stăpâna dumitale scriind nişte scrisori. Ai idee cui i-ar fi putut fi adresate?

— Mă tem că nu, domnule. Nu eram aici. Poate Annie ar putea să vă spună, deşi e o leneşă. Nici măcar nu a spălat ceştile de cafea, seara trecută. Aşa se întâmplă dacă nu sunt eu să am grijă de toate.

Poirot ridică mâna.

— Dacă tot nu sunt spălate, mai lasă-le puţin, Dorcas, te rog. Aş vrea să le examinez.

— Prea bine, domnule.

— La ce oră ai plecat ieri seară?

— Cam pe la şase, domnule.

— Mulţumesc, Dorcas, asta-i tot ce aveam să te întreb. Se ridică şi se îndreptă spre fereastră. Tocmai admiram aceste straturi de flori. Apropo, câţi grădinari aveţi?

— Acum numai trei. Înainte de război am avut cinci, ca orice casă care se respectă. Mi-ar fi plăcut să vedeţi cum arăta domeniul ăsta pe atunci. Era un vis. Acum, însă, îi mai avem doar pe bătrânul Manning, pe tânărul William şi o grădinăreasă din astea moderne care umblă în pantaloni şi alte minuni de soiul ăsta. Ah, ce timpuri am ajuns să trăim!

— Vor veni şi timpuri mai bune, Dorcas, sau, cel puţin, aşa sper. Acum, vrei să mi-o trimiţi pe Annie?

— Da, domnule. Vă mulţumesc, domnule.

— De unde ai ştiut că doamna Inglethorp lua somnifere? Am întrebat mort de curiozitate, după ce am rămas singuri. Ca şi treaba cu cheia pierdută şi cea de rezervă?

— Toate la timpul lor. Referitor la somnifere, am ştiut după asta. Scoase repede din buzunar o cutiuţă de carton, din cele folosite de farmacişti pentru pastile.

— Unde ai găsit-o?

— În sertarul lavaboului din dormitorul doamnei * Inglethorp. Asta e piesa cu numărul şase din catalogul meu.

— Dar mai prezintă vreo importanţă, din moment ce ultima pastilă a fost luată acum două zile?

— Poate că nu, dar nu observi nimic curios la cutiuţa asta?

Am examinat-o atent.

— Nu, nu văd nimic curios.

— Uită-te la etichetă.

Am citit eticheta cu grijă: „În caz de insomnie, se va lua o pastilă înainte de culcare. Doamna Inglethorp". Nu, nu văd nimic deosebit.

— Nici faptul că lipseşte numele farmacistului?

— Ah! Am exclamat. Chiar că-i ciudat!

— Ai văzut, vreodată, vreun farmacist care să elibereze o cutiuţă ca aceasta fără să-şi treacă numele pe etichetă?

— Nu, n-am văzut.

Începusem să mă montez, însă Poirot îmi domoli ardoarea spunând:

— Totuşi, explicaţia e foarte simplă, aşa că nu te agita, dragă prietene.

N-am avut timp să-i răspund căci Annie îşi făcu apariţia.

Annie era o fată drăguţă, trupeşă şi se vedea cât de colo că era foarte emoţionată că trăia evenimentele unei tragedii.

Poirot intră direct în subiect.

— Te-am chemat, Annie, gândindu-mă că ai putea să mă ajuţi în privinţa scrisorilor pe care doamna Inglethorp le-a scris aseară. Câte erau? Vrei să-mi spui câteva nume şi adrese?

Annie se concentră.

— Erau patru, domnule. Una către domnişoara Howard, una către domnul Wells, avocatul, iar celelalte două... Nu

ţin minte… A, da, una era către firma Ross, furnizorul din Tadminster. Pe cealaltă am uitat-o.

— Mai gândeşte-te, insistă Poirot.

Annie îşi storcea creierul în zadar.

— Îmi pare rău, domnule, nu pot să-mi amintesc.

— Nu-i nimic, spuse Poirot, fără să pară câtuşi de puţin dez-amăgit. Aş vrea să te mai întreb ceva. În dormitorul doamnei Inglethorp este o cafetieră cu puţină cacao. Doamna Inglethorp obişnuia să bea în fiecare noapte cacao?

— Da, domnule, i-o duceam în dormitor în fiecare seară, iar ea şi-o încălzea peste noapte… Când avea poftă.

— Ce era? Chiar cacao?

— Da, domnule, cacao preparată cu lapte, o linguriţă de zahăr şi două linguriţe de rom.

— Cine i-o ducea în dormitor?

— Eu, domnule.

— Întotdeauna?

— Da, domnule.

— La ce oră?

— De obicei când urcam să trag draperiile, domnule.

— I-o duceai direct din bucătărie?

— Nu, domnule, vedeţi, n-avem decât o sobă de gătit cu gaz, aşa că bucătăreasa făcea mai întâi cacaoa, şi pe urmă punea mâncarea la fiert pentru cină. Eu o duceam sus şi o puneam pe masă lângă uşa batantă, iar în dormitor, mai târziu.

— Uşa batantă e în aripa stângă, nu-i aşa?

— Da, domnule.

— Iar masa, este pe partea asta a uşii, sau pe cealaltă, pe partea servitorilor?

— Pe partea asta, domnule.

— La ce oră ai dus-o seara trecută?

— Cam pe la şapte şi un sfert, domnule.

— Şi când ai dus-o în camera doamnei Inglethorp?

— Când m-am dus să închid ferestrele. Pe la opt. Doamna Inglethorp a venit la culcare înainte ca eu să fi terminat.

— Atunci, între şapte şi un sfert şi opt cacaoa a stat pe masa din aripa stângă?

— Da, domnule. Annie se făcea tot mai roşie la faţă, ca, pe neaşteptate, să izbucnească:

— Dacă a avut sare, n-am fost eu de vină. Eu n-am pus niciodată sarea alături.

— Ce te face să crezi că a avut sare? Întrebă Poirot.

— Am văzut-o pe tavă, domnule.

— Era sare pe tavă?

— Da. Sare de bucătărie, aşa părea. Când am dus sus tava, nu era, dar când s-o iau şi să o duc în camera stăpânei, imediat am văzut-o şi mi-am zis că trebuie să cobor din nou şi să-i cer bucătăresei să pregătească altă cacao. Eram, însă, foarte grăbită, căci Dorcas plecase, şi m-am gândit că, poate, cacaoa nu are nimic şi numai pe tavă căzuse puţină sare, aşa că am şters-o cu şorţul şi am pus-o în cameră.

Eram atât de surescitat încât abia mă puteam abţine. Fără voia ei, Annie ne furnizase o mărturie foarte importantă. Ce ochi ar fi făcut să ştie că „sarea de bucătărie” a ei era stricnină, una dintre cele mai puternice otrăvuri din lume? Calmul lui Poirot mă minuna. Autocontrolul său era uluitor. Aşteptam cu nerăbdare următoarea întrebare care, însă, m-a dezamăgit.

— Când ai intrat în dormitorul doamnei Inglethorp, uşa dinspre camera domnişoarei Cynthia era zăvorâtă?

— Da, domnule; întotdeauna este. N-a fost niciodată deschisă.

— Dar cea dinspre camera domnului Inglethorp? Ai observat dacă şi asta era zăvorâtă?

Annie ezită.

— N-aş putea spune precis, domnule; era închisă, dar n-aş putea jura dacă era zăvorâtă sau nu.

— Când ai ieşit din cameră, doamna Inglethorp a zăvorât uşa în urma dumitale?

— Nu, domnule, atunci nu, dar cred că a făcut-o mai târziu. Întotdeauna o încuia noaptea. Mă refer la uşa dinspre coridor, domnule.

— Ieri, când ai făcut curat în cameră, ai observat vreo pată de ceară pe podea?

— Pată de ceară? Nu, domnule. Doamna Inglethorp nu folosea lumânări, ci numai veioza.

— Dar dacă ar fi fost o pată mare de ceară pe podea, eşti sigură că ai fi văzut-o?

— Da, domnule, şi aş fi îndepărtat-o cu o bucată de sugativă şi cu un fier încins.

Poirot repetă întrebarea pe care i-o pusese şi lui Dorcas:

— Stăpâna dumitale avea o rochie verde?

— Nu, domnule.

— Nici o mantie, nici o capă, nici… Cum se cheamă?… Un balonzaid?

— Nu verde, domnule.

— Şi nici altcineva din casă?

Annie se gândi.

— Nu domnule.

— Eşti sigură?

— Foarte sigură.

— Bien! Asta e tot ce vroiam să ştim. Îţi mulţumesc foarte mult.

Cu un chicot nervos, Annie părăsi încăperea. Am explodat:

— Poirot, te felicit! Asta e o mare descoperire!

— Ce anume e o mare descoperire?

— Cum, ce? Faptul că nu cafeaua ci cacaoa a fost otrăvită! Asta explică totul! Otrava nu şi-a făcut efectul decât în zori pentru că cacaoa a fost băută în toiul nopţii.

— Aşadar, crezi că… Reţine bine ce spun, Hastings… Cacaoa conţinea stricnină?

— Bine-nţeles! Ce altceva ar fi putut fi sarea aceea de pe tavă?

— Putea fi sare, replică sec Poirot.

Am dat din umeri. Dacă avea de gând să continue tot aşa, nu avea rost să mă cert cu el. Mi-a trecut prin minte, şi nu pentru prima dată, că bietul Poirot începuse să îmbătrânească. Şi când te gândeşti că fusese considerat una din minţile cele mai ascuţite din lume!

Poirot mă privea cu ochi calzi şi scânteietori.

— Te dezamăgesc, mon ami?

— Dragul meu Poirot, am spus rece, n-am dreptul să-ţi dictez ce să faci. Eşti liber să ai propriile dumitale păreri, după cum sunt şi eu liber să le am pe ale mele.

— Admirabil gândit! Remarcă Poirot, ridicându-se iute în picioare. Gata, am terminat cu camera asta, Apropo, al cui e biroul acela mai mic, din colţ?

— Al domnului Inglethorp.

— Aha! Încercă să tragă sertarul. Încuiat. Dar, poate, cu una din cheile doamnei Inglethorp s-ar deschide. Încercă vreo câteva cu o mână experimentată, ca în final să exclame cu satisfacţie: Voilà! Nu asta era cheia, dar a mers de minune. Trase sertarul şi aruncă o privire rapidă peste hârtiile aşternute cu un scris ordonat. Spre surpriza mea nu le cercetă, ci se mulţumi doar să remarce, în timp ce încuia la loc sertarul: Categoric, e un om ordonat acest domn Inglethorp.

Un „om ordonat” era, din punctul de vedere al lui Poirot, cea mai înaltă preţuire ce i se putea acorda unui om.

Mă gândeam că prietenul meu nu mai era ce fusese odată, când l-am auzit zicând fără nici o legătură:

— Nu erau timbre în biroul lui, dar puteau fi, ei, mon ami? Puteau fi? Da, îşi roti ochii prin cameră, acest budoar nu mai are nimic să ne spună. Nici nu ne-a spus prea multe. Doar asta.

Scoase din buzunar un plic mototolit şi mi-l flutură în faţa ochilor. Era un document destul de ciudat. Un plic simplu, vechi şi parcă murdar, cu câteva cuvinte mâzgălite pe el, aparent la întâmplare. Redau un facsimil al acestuial: posed

Eu sunt posedată El este posedat Eu sunt posedată posedat.

Nu e stricnină, nu-i aşa?

— Unde ai găsit asta? L-am întrebat pe Poirot, ros de curiozitate.

— În coşul de hârtii. Recunoşti scrisul?

— Da, e al doamnei Inglethorp. Dar ce poate să însemne?

Poirot ridică din umeri.

— Nu ştiu… Însă e sugestiv.

M-a fulgerat o idee. Era posibil ca mintea doamnei Inglethorp s-o fi luat razna? Să-i fi trecut, oare, prin cap că era posedată de demoni? Şi atunci, nu era posibil să-şi fi curmat singură viaţa?

Eram pe punctul de a-i expune lui Poirot teoriile mele, când acesta îmi spuse:

— Să mergem să examinăm ceştile de cafea!

— Dar, dragul meu Poirot, ce importanţă mai are, din moment ce acum ştim treaba cu cacaoa.

— Oh, la, la! Cacaoa aia mizerabilă! Chicoti Poirot. Râdea şi se amuza, ridicându-şi braţele spre cer într-o disperare simulată, atitudine care mi se părea că nu-l favorizează deloc.

— Şi, oricum, am spus cu o răceală crescândă, cum doamna Inglethorp şi-a luat cafeaua sus, cu ea, nu văd la ce te mai aştepţi să găseşti, afară doar dacă eşti sigur că vom descoperi un pachet cu stricnină pe tavă!

Poirot deveni brusc serios.

— Hai, hai, prietene, spuse, luându-mă de braţ. Ne vous fâchez pas! Dă-mi voie să-mi văd de ceştile mele de cafea, iar eu îţi voi respecta cacaoa dumitale. De acord?

Era atât de comic, încât m-a făcut să râd. Ne-am dus în salon unde am găsit tava şi ceştile de cafea cum le lăsasem.

Poirot îmi ceru să descriu încă o dată scena din seara precedentă, ascultând cu mare atenţie şi verificând poziţia fiecărei ceşti.

— Deci, doamna Cavendish stătea lângă tavă… Şi turna. Da. Apoi a venit la fereastră, unde stăteaţi dumneata şi Mademoiselle Cynthia. Da. Iată cele trei ceşti. Şi ceaşca de pe poliţa căminului, pe jumătate băută, trebuie să fie a domnului Lawrence. Dar cea de pe tavă?

— A lui John Cavendish. L-am văzut când a pus-o acolo.

— Bine. Una, două, trei, patru, cinci… Dar atunci, unde e ceaşca domnului Inglethorp?

— El nu bea cafea.

— Atunci, ies la socoteală. Un moment, prietene.

Cu o infinită grijă, luă câte o mică probă din zaţul din fiecare ceaşcă şi le introduse în eprubete separate, gustându-le pe rând. În fizionomia lui se produse o bruscă schimbare. Noua expresie a feţei sale era pe jumătate de încruntătură, pe jumătate de uşurare.

— Bien! Rosti, în cele din urmă. E clar! Aveam un gândeşte, însă, limpede că m-am înşelat. Da, m-am înşelat total. Deşi e ciudat. Dar nu contează!

Şi făcu un gest care sugera că-şi şterse din minte tot ce-l supăra. Îmi venea să-i spun că fusesem convins că ideea lui fixă cu privire la ceştile de cafea o să dea chix, dar mi-am ţinut gura. Nu puteam uita că, deşi bătrân acum, Poirot fusese cineva la vremea lui.

— Micul dejun e gata, ne anunţă John Cavendish, venind din hol. Luaţi masa cu noi, nu-i aşa, monsieur Poirot?

Poirot acceptă. L-am cercetat cu privirea pe John. Îşi revenise la normal. Şocul evenimentelor din noaptea trecută îl tulburase şi pe el, dar echilibrul său constant îl readusese la realitate. Era un om cu foarte puţină imaginaţie, spre deosebire de fratele său care avea prea multă, după părerea mea.

Deşi era încă foarte devreme, John lucrase deja foarte mult, expediind telegrame, anunţuri pentru ziare, ocupându-se, în general, de toate acele probleme deloc plăcute pe care le implică un deces.

— Aş putea să vă întreb cum decurg lucrurile? Rosti el. Din cercetările dumneavoastră reiese că mama a murit de moarte bună… Sau… Trebuie să ne aşteptăm la ce e mai rău?

— Părerea mea, domnule Cavendish, rosti grav Poirot, este că nu are rost să vă faceţi iluzii. Îmi puteţi spune ce cred ceilalţi membri ai familiei?

— Fratele meu, Lawrence, consideră că facem mult zgomot pentru nimic. El spune că absolut totul indică un caz cât se poate de clar de infarct miocardic.

— Asta spune? Chiar asta? Iată ceva foarte interesant… Foarte interesant, murmură Poirot. Dar doamna Cavendish?

Peste chipul lui John trecu o umbră.

— N-am nici cea mai mică idee despre ceea ce crede soţia mea.

Răspunsul provocă o senzaţie de stinghereală. Printr-un efort, John reuşi să înlăture vălul de tăcere ce se aşternuse:

— Parcă v-ara spus, nu-i aşa, că domnul Inglethorp s-a întors?

Poirot confirmă din cap.

— Este o situaţie penibilă pentru noi toţi. Pe de o parte trebuie să te porţi cu el ca de obicei… Iar pe de altă parte, ţi se urcă sângele la cap la gândul că stai la masă cu un potenţial criminal!

Poirot încuviinţă cu înţelegere.

— Îmi închipui. Sunteţi într-o situaţie foarte delicată, domnule Cavendish. Aş vrea să vă pun o întrebare. Motivul pentru care nu s-a întors acasă noaptea trecută domnul Inglethorp este că şi-a uitat cheile. Aşa este?

— Da.

— Presupun că dumneavoastră sunteţi sigur că nu şi-a uitat cheile… ci, mai precis, nu le-a luat.

— N-am idee. Nici nu mi-a trecut prin gând să le caut. Întot-deauna le ţinem în dulapul din hol. Mă duc să mă uit dacă sunt acolo.

Poirot îl apucă de braţ, zâmbind uşor.

— Nu, nu, domnule Cavendish, acum e prea târfciu. Sunt convins că le veţi găsi la locul lor. Dacă domnul Inglethorp lea luat, a avut destul timp până acum să le pună la loc.

— Credeţi că…

— Nu cred nimic. Dacă cineva ar fi încercat să le caute azidimineaţă, înainte de sosirea lui, şi le-ar fi găsit acolo, ar fi fost un atu în favoarea lui. Asta-i tot.

John părea perplex.

— Nu vă necăjiţi, rosti suav Poirot, vă asigur că nu aveţi de ce să vă faceţi probleme. Şi acum, dacă sunteţi atât de amabil, să mergem să ne luăm micul dejun.

Toată lumea era adunată în sufragerie. Având în vedere îm-prejurările, e de la sine înţeles că nu era o întrunire veselă, întotdeauna reacţia după un şoc mai dăinuie un timp şi cred că o resimţeam cu toţii. Stăpânirea de sine şi buna creştere au făcut să ne situăm la înălţime din punct de vedere al comportării, deşi n-am putut să nu mă-ntreb dacă acest autocontrol era, cu adevărat, o problemă chiar atât de grea. Nimeni nu avea ochii roşii şi nici nu arăta distrus de durere. Mi-am zis că avusesem dreptate să cred că cea mai afectată sentimental de această tragedie era Dorcas.

Pe Alfred Inglethorp nu l-am pus la socoteală. Îşi juca rolul de văduv îndurerat cu atâta ipocrizie încât era de-a dreptul dezgustător. M-am întrebat dacă ştia că este suspectat. Navea de unde să ştie, căci nimeni nu i-o spusese. Îi era, oare, teamă, sau era convins că va scăpa nepedepsit? Cu siguranţă, suspiciunea care plutea în aer trebuia să-l pună în gardă; întotdeauna fusese considerat un proscris.

Dar, oare, toţi îl suspectau? Şi doamna Cavendish? Am urmărit-o cum stătea în capul mesei, graţioasă, calmă, enigmatică. În rochia gri de mătase, cu volane albe de dantelă căzând învolburate peste încheietura mâinilor delicate, era foarte frumoasă. Totuşi, când vroia, chipul ei putea să ia expresia de nepătruns a unui sfinx. Era foarte tăcută, abia deschizând gura şi, cu toate astea, am simţit,

într-un mod straniu, că era puternică şi cu o personalitate care ne domina pe toţi.

Dar micuţa Cynthia? Ea îl suspecta? Arăta foarte obosită şi bolnavă. Paloarea şi slăbiciunea gesturilor ei erau evidente. Am întrebat-o dacă se simte rău şi mi-a răspuns deschis:

— Da, am o durere de cap înfiorătoare.

— Mai doreşti o ceaşcă de cafea, Mademoiselle? Întrebă cu solicitudine Poirot. O să te refacă. Este foarte recomandată pentru mal de tête. Sări sprinten şi-i luă ceaşca.

— Fără zahăr, spuse Cynthia, văzându-l că pune mâna pe cleştele de zahăr.

— Fără zahăr? Ai renunţat la el pe timp de război?

— Nu, n-o beau niciodată cu zahăr.

— Sacré! Murmură Poirot ca pentru sine, în timp ce aducea cafeaua.

Numai cât l-am auzit şi m-am şi uitat curios la acel omuleţ. După faţa lui mi-am dat seama că mintea începuse să-i lucreze rapid, părea surprinzător de emoţionat, iar ochii îi erau tot atât de verzi, ca ai unei pisici. Auzise sau văzuse ceva care îl afectase puternic… Dar ce anume? Nu pot spune că, în general, sunt greu de cap, însă trebuie să mărturisesc că, atunciA nimic ieşit din comun nu mi-a atras atenţia.

În clipa următoare uşa se deschise şi apăru Dorcas.

— Domnul Wells doreşte să vă vadă, domnule, îi spuse ea lui John.

Mi-am amintit că acesta era numele avocatului căruia doamna Inglethorp îi scrisese cu o seară în urmă.

John se ridică imediat.

— Condu-l în biroul meu. Apoi se întoarse spre noi. Este avocatul mamei, explică. Apoi, cu glas scăzut: De asemenea, eote şi procuror… Înţelegeţi. Mă gândesc că poate aţi dori să veniţi cu mine.

Am acceptat şi am ieşit toţi trei. John o luase puţin înainte aşa că am profitat de ocazie ca să-i şoptesc lui Poirot:

— Asta înseamnă că va avea loc o anchetă?

Poirot încuviinţă absent. Părea atât de absorbit încât m-a făcut şi mai curios.

— Ce e? Nu eşti atent la ce spun.

— Adevărat, prietene. Sunt foarte îngrijorat.

— De ce?

— Din cauză că Mademoiselle Cynthia bea cafea fără zahăr.

— Ce? Chiar nu poţi fi serios?

— Ba sunt foarte serios. E aici ceva ce nu înţeleg. Instinctul nu m-a înşelat.

— Care instinct?

— Acela care m-a îndemnat cu insistenţă să examinez ceştile de cafea. Ssst! Atât deocamdată!

L-am urmat pe John în birou şi el închise uşa. Domnul Wells era un bărbat de vârstă mijlocie, cu o înfăţişare plăcută, cu ochi pătrunzători şi o gură tipică de avocat. John ne prezentă şi-i explică motivul prezenţei noastre.

— Cred că înţelegi, Wells, adăugă el, că astea sunt strict par-ticulare. Încă mai sperăm că se va dovedi că nu este necesară nici un fel de anchetă.

— Foarte bine, foarte bine, rosti blând Wells. Aş vrea să vă scutesc de durere şi de zarva unei anchete, dar aşa orva este practic imposibil în lipsa unui certificat medical de deces.

— Da, mi-am închipuit.

— Deştept om, Bauerstein. O somitate în toxicologie, cred.

— Într-adevăr, spuse John cu o anumită răceală, după care adăugă ezitând: Va trebui să compărem ca martori… cu toţii?

— Desigur, dumneata… Şi. Ăă. Domnul. Ăă. Inglethorp.

Domnul Wells făcu o mică pauză înainte de a continua pe tonul său blând:

— Orice altă mărturie va fi o simplă formalitate, o problemă de procedură.

— Înţeleg.

O vagă expresie de uşurare străbătu chipul lui John. Asta m-a mirat căci nu vedeam motivul.

— Dacă n-ai nimic împotrivă, continuă domnul Wells, eu zic s-o fixăm pentru vineri. Astfel vom avea destul timp ca să ne parvină raportul medicilor. Din câte ştiu, autopsia are loc în seara asta, nu?

— Da.

— Atunci, e bine vineri?

— Perfect.

— Nu cred că mai e cazul să-ţi spun, dragul meu Cavendish, cât m-a îndurerat tragedia asta.

— Nu ne puteţi ajuta în nici un fel s-o rezolvăm? Interveni Poirot, deschizând gura pentru prima oară de când intraserăm în cameră.

— Eu?

— Da, am auzit că doamna Inglethorp v-a scris aseară. Bănuiesc că azi-dimineaţă aţi primit scrisoarea.

— Am primit-o, însă nu conţine nici o informaţie. Îmi cerea doar să trec pe la ea în dimineaţa asta, deoarece vroia să mă consulte într-o problemă extrem de importantă.

— Nu v-a dat nici un indiciu despre ce ar fi putut fi vorba?

— Din păcate, nu.

— Chiar că păcat, spuse John.

— Mare păcat, întări şi Poirot.

Urmă o perioadă de tăcere. Poirot rămase pe gânduri un timp. În cele din urmă se adresă din nou avocatului:

— Domnule Wells, aş vrea să vă întreb ceva, bineînţeles dacă nu contravine secretului profesional. După moartea doamnei Inglethorp, cine îi va moşteni averea?

Avocatul ezită un moment, apoi răspunse:

— Problema asta se va face publică foarte curând, aşa că, dacă domnul Cavendish n-are nici o obiecţie…

— Absolut niciuna, îl îndemnă John.

— Nu văd nici un motiv pentru care să nu vă răspund la întrebare. Conform ultimului testament, datat august, anul trecut, în afară câtorva donaţii, nesemnificative către

servitori etc, întreaga avere îi revine fiului său vitreg, domnul John Cavendish.

— Iertaţi-mi întrebarea, domnule Cavendish, dar, domnule Wells, nu credeţi că a fost cam nedreaptă cu celălalt fiu vitreg al ei, cu domnul Lawrence Cavendish?

— Nu, nu cred. Vedeţi, testamentul tatălui lor prevede că, în timp ce John va moşteni proprietatea, lui Lawrence, la moartea mamei sale vitrege, îi va reveni o sumă considerabilă de bani. Doamna Inglethorp şi-a lăsat banii fiului său mai mare, ştiind că el va avea grijă de Styles. După părerea mea, distribuirea asta este foarte echitabilă.

Poirot încuviinţă gânditor.

— Înţeleg. Dar, din câte ştiu eu, conform legilor dumneavoastră britanice, acest testament şi-a pierdut valabilitatea după recăsătorirea doamnei Inglethorp, nu-i aşa?

Domnul Wells dădu din cap.

— Tocmai asta vroiam să spun, monsieur Poirot, acest document acum este nul şi neavenit.

— Hein! Rosti Poirot. Reflectă un moment, apoi întrebă: Oare doamna Inglethorp ştia asta?

— Ştia, zise pe neaşteptate John. Chiar ieri am discutat problema testamentelor revocate de o nouă căsătorie.

— Ah! Încă o întrebare, domnule Wells. Aţi spus „ultimul ei testament”. Asta înseamnă că mai întocmise şi alte testamente înainte?

— În medie, îşi făcea un nou testament cel puţin o dată pe an, răspunse imperturbabil domnul Wells. Îşi tot schimba dispoziţiile testamentare, lăsând averea sa când unui, când altui membru din familie.

— Presupunând că, fără să vă fi avizat, şi-a făcut un nou tes-tament în favoarea cuiva care nu face parte din familie… Să spunem, de pildă, domnişoara Howard… Aţi fi surprins?

— Câtuşi de puţin.

— Aha!

Cu asta, Poirot păru să-şi fi epuizat întrebările. M-am tras mai aproape de el, în timp ce John şi avocatul discutau despre necesitatea examinării hârtiilor doamnei Inglethorp.

— Crezi că doamna Inglethorp şi-a lăsat toţi banii domnişoarei Howard? Am întrebat încet, oarecum curios.

Poirot zâmbi.

— Nu.

— Atunci de ce ai întrebat?

— Sst!

John Cavendish se întorsese spre Poirot.

— Vreţi să veniţi cu noi, monsieur Poirot? Mergem să ne uităm prin hârtiile mamei. Domnul Inglethorp şi-a exprimat dorinţa să lase treaba asta în sarcina domnului Wells şi a mea.

— Ceea ce simplifică mult problema, murmură avocatul. Din punct de vedere procedural, el era îndreptăţit să… Nu-şi termină fraza.

— Să ne uităm, mai întâi, în biroul din budoar, propuse John, şi apoi în dormitor. Cele mai importante documente le păstra în servieta ei roşie, în ea trebuie să căutăm cu grijă.

— Da, rosti avocatul, e foarte posibil ca acolo să fie un testament mai nou decât cel care se află la mine.

— Există un testament mai nou, rosti Poirot.

— Ce? John şi avocatul îl priviră stupefiaţi.

— Sau, cel puţin, continuă prietenul meu Poirot imperturbabil, a existat unul.

— Ce vreţi să spuneţi… Că a existat? Unde-i acum?

— Ars!

— Ars?

— Da. Priviţi. Scoase fragmentul de hârtie arsă pe care-l gă-siserăm în căminul din camera doamnei Inglethorp şi i-l dădu avocatului, explicându-i, pe scurt, unde şi cum îl descoperise.

— Dar e posibil să fi fost un testament vechi.

— Nu cred. De fapt, sunt aproape sigur că a fost făcut nu mai devreme de ieri după-amiază.

— Poftim? Imposibil! Exclamară simultan cei doi bărbaţi.

Poirot i se adresă lui John.

— Dacă îmi permiteţi să-l chem pe grădinarul dumneavoastră, vă voi dovedi.

— Oh, desigur… Dar nu văd…

Poirot ridică mâna.

— Faceţi ce v-am rugat. Pe urmă puteţi să întrebaţi orice doriţi.

— Foarte bine. John sună din clopoţel.

Dorcas apăru prompt.

— Dorcas, spune-i lui Manning să vină aici că vreau să-i vorbesc.

— Da, domnule.

Dorcas ieşi.

Am aşteptat în tăcere, încordaţi. Numai Poirot părea cu totul în largul său şi îşi ştergea de praf un colţ al genţii.

Tropăitul unor bocanci cu ţinte ne anunţă apropierea lui Manning. John îl privi pe Poirot, care încuviinţă din cap.

— Intră, Manning, spuse John. Vreau să stăm de vorbă.

Manning păşi încet, ezitând, pe uşa glasvandului şi se opri cât putu de aproape de aceasta. Îşi ţinea pălăria în mâini, rotind-o când într-o parte, când în cealaltă, cu deosebită grijă. Era încovoiat, deşi nu cred să fi fost atât de bătrân precum arăta, ochii săi erau ageri şi inteligenţi, dezminţind vorbirea sa greoaie şi cam precaută.

— Manning, rosti John, acest domn îţi va pune câteva întrebări la care vreau să răspunzi.

— Da, dom'le, mormăi Manning.

Poirot păşi în faţă. Ochii lui Manning îl cercetară cu o uşoară curiozitate.

— Manning, ieri după-amiază aţi răsădit un strat de begonii în partea de sud a casei, nu-i aşa?

— Dâ, domnule, William şi cu mine.

— Iar doamna Inglethorp a ieşit la fereastră şi v-a chemat, da?

— Da, domnule.

— Spune-mi cu cuvintele dumitale ce s-a întâmplat după aceea.
— Păi, domn'le, mai nimic. Doamna i-a spus lui William să se ducă cu bicicleta în sat şi să-i aducă un formular de testament, sau aşa ceva… Nu ştiu precis… I-a notat pe hârtie.
— Şi?
— Şi el s-a dus, domn'le.
— Şi pe urmă ce s-a mai întâmplat?
— Ne-am văzut de begoniile noastre, domn'le.
— Doamna Inglethorp nu v-a chemat din nou?
— Ba da, domn'le, ne-a chemat pe amândoi.
— Şi pe urmă?
— Ne-a chemat înăuntru şi ne-a pus să semnăm pe o hârtie lungă, jos… sub semnătura ei.
— Ai văzut ceva din ce era scris deasupra semnăturii ei? Întrebă repede Poirot.
— Nu domn'le, partea aia era acoperită cu sugativă.
— Şi aţi semnat unde v-a spus?
— Da, domn'le, mai întâi eu şi pe urmă William.
— Ce a Scut cu hârtia după aceea?
— Păi, domn'le, a vârât-o într-un plic lung pe care l-a băgat într-un fel de servietă roşie ce era pe birou.
— La ce oră v-a chemat prima dată?
— Cred că în jur de patru, domn'le.
— Nu mai devreme? Să zicem pe la trei şi jumătate?
— Nu, nu cred. Poate chiar puţin după patru… Nu înainte.
— Mulţumesc, Manning, e suficient, zise Poirot.
Grădinarul se uită spre stăpânul său care încuviinţă, îşi duse un deget la frunte cu un mormăit uşor, după care ieşi.
Ne-am uitat unul la altul.
— Doamne Sfinte! Murmură John. Ce extraordinară coincidenţă!
— Care… Coincidenţă?
— Faptul că mama şi-a făcut testamentul chiar în ziua în care a murit!

Domnul Wells îşi drese glasul şi rosti sec:

— Eşti convins că-i o coincidenţă, Cavendish?

— Cum adică?

— Mi-ai spus că mama dumitale a avut ieri după-amiază o ceartă violentă cu… Cineva.

— Ce vrei să spui? Strigă din nou John. Glasul îi tremura şi devenise foarte palid.

— Ca urmare a acestui scandal, mama dumitale îşi face pe loc şi în grabă un nou testament, al cărui conţinut nu-l vom şti niciodată căci nu a vorbit despre el. Fără îndoială, în dimineaţa asta m-ar fi consultat în această problemă… Dar n-a mai apucat. Testamentul dispare şi duce secretul cu ea în mormânt. Mă tem, Cavendish, că nu-i vorba de nici o coincidenţă. Monsieur Poirot, îmi daţi dreptate că faptele vorbesc de la sine.

— Grăitoare, sau nu, îl întrerupse John, îi suntem recunoscători lui monsieur Poirot că a lămurit problema. Fără el nam fi aflat niciodată de acest testament. Pot să vă întreb, monsieur, cum aţi ajuns să descoperiţi treaba asta?

Poirot zâmbi şi răspunse:

— Nişte mâzgălituri de pe un plic vechi şi un strat de begonii proaspăt plantat.

Cred că John şi-ar fi continuat seria de întrebări dacă în acel moment nu s-ar fi auzit motorul unei maşini care trăgea la scară; ne-am repezit cu toţii la fereastră.

— Evie! Strigă John. Scuză-mă Wells. Ieşi în mare grabă în hol.

Poirot mă privi întrebător.

— Domnişoara Howard, i-am explicat.

— Ah, mă bucur că a venit. Iată o femeie şi cu cap şi cu suflet, Hastings. Păcat că bunul Dumnezeu nu i-a dat şi frumuseţe!

Am urmat exemplul lui John şi am ieşit în hol unde domnişoara Howard se chinuia să se elibereze de masa voluminoasă a vălurilor care îi înfăşurau capul. Când ochii i s-au oprit asupra mea, un brusc sentiment de vinovăţie mi-a

săgetat mintea. Aceasta era femeia care cu atâta sinceritate mă pusese, în gardă, iar eu nu dădusem doi bani pe cele ce-mi spusese! Mai mult, îmi ieşiseră cu totul din minte. Acum, când previziunile ei se confirmaseră într-un mod atât de tragic, mă simţeam ruşinat. De ce nu-i dădusem crezare, când ea îl cunoştea atât de bine pe Alfred Inglethorp? Oare, dacă n-ar fi plecat, ar mai fi avut loc tragedia, sau lui i-ar fi fost teamă de privirea ei atentă?

Am simţit o uşurare când mi-a luat mâna şi mi-a strâns-o puternic, în felul ei. Privirea îi era tristă, dar nu acuzatoare. După cearcăne şi după roşeaţa ochilor se vedea că plânsese de curând, însă purtările ei bărbătoase rămăseseră neschimbate.

— Am pornit imediat ce-am aflat. Abia am ieşit din tura de noapte. Am închiriat o maşină. Cel mai rapid mod de-a ajunge.

— Ai apucat să mănânci ceva, Evie? Întrebă John.

— Nu.

— Am bănuit. Vino să bei un ceai proaspăt şi să mănânci. Se întoarse spre mine. Ai grijă de ea, Hastings. Mă aşteaptă Wells. Iată-l pe Poirot. Ştii, Evie, el ne ajută.

Domnişoara Howard îi întinse mâna lui Poirot, dar se uită neîncrezătoare peste umăr, la John.

— Ce vrei să spui… ne ajută?

— Ne ajută să investigăm.

— Nimic de investigat. Nu l-aţi dus încă la închisoare?

— Pe cine să ducem la închisoare?

— Pe cine? Pe Alfred Inglethorp, bineînţeles!

— Draga mea Evie, ia-o uşor. Lawrence e de părere că mama a murit de infarct.

— Mare prost, Lawrence! I-o reteză domnişoara Howard. Sigur că Alfred Inglethorp a omorât-o pe biata Emily… Aşa cum ţi-am spus întotdeauna că o s-o facă.

— Dragă Evie, nu ţipa aşa. Indiferent de ce credem sau bănuim, e preferabil, deocamdată, să ne abţinem. Ancheta va avea loc abia vineri.

— Pierdere de timp! Dispreţul domnişoarei Howard era cu adevărat magnific. Nu sunteţi niciunul în toate minţile. Până atunci, tipul va fi plecat din ţară. Dacă ar fi fost ceva de capul lui, n-ar fi rămas aici să aştepte tremurând să fie spânzurat.

John Cavendish se uita la ea, neajutorat.

— Ştiu despre ce e vorba, de fapt, îl acuză ea, v-aţi luat după doctori. Nu trebuia. Ce ştiu ei? Absolut nimic… Sau, suficient ca să devină primejdioşi. Ştiu bine ce spun… Tatăl meu a fost doctor. Fărâma aia de om, Wilkins, este cel mai mare gogoman din câţi mi-a fost dat să cunosc. Infarct! Uite ce a găsit el de spus! Orice om cu bun simţ ar fi văzut imediat că a murit otrăvită de bărbatu-său. Mereu am spus că o s-o omoare în propriul ei pat. Sărăcuţa. Uite că a făcut-o! Iar voi, nu ştiţi altceva decât să bolborosiţi prosteşte despre „infarct” şi „ancheta de vineri”. Ar trebui să-ţi fie ruşine, John Qivendish.

— Dar ce-ai vrea să fac? Întrebă John, fără să-şi poată stăpâni un uşor surâs. Las-o baltă, Evie, doar n-ai vrea să-l iau de guler şi să-l duc la poliţie.

— Nu, dar trebuie să faci ceva. Să descoperi cum a facut-o. Îsta-i un ticălos nenorocit. Cred că bea de stinge. Întreab-o pe bucătăreasă dacă mai are toate sticlele.

În acel moment m-am gândit că a-i ţine pe domnişoara Howard şi pe Alfred Inglethorp sub acelaşi acoperiş şi să mai faci să fie pace între ei era o treabă înfiorător de grea şi nu lam invidiat pe John. După expresia chipului său, aş fi putut spune că era perfect conştient de dificultatea situaţiei. Atunci, singura soluţie pe care o găsi fu să dispară rapid din cameră.

Dorcas aduse ceaiul. De îndată ce o văzu ieşind din încăpere, Poirot se desprinse de fereastra lângă care stătuse şi veni să se aşeze în faţa domnişoarei Howard.

— Mademoiselle, rosti el grav, vreau să te rog ceva.

— Daţi-i drumul, răspunse femeia, privindu-l cu o anumită dezaprobare.

— Aş vrea să pot conta pe ajutorul dumitale.

— Vă voi ajuta cu plăcere să-l spânzuraţi pe Inglethorp, replică ea cu amabilitate. Spânzurătoarea încă e prea uşoară pentru el. Ar trebui tras pe roată, ca pe vremuri.

— Înseamnă că suntem gând la gând, căci şi eu vreau ca asasinul să fie prins.

— Alfred Inglethorp?

— El, sau altcineva.

— Nici nu poate fi vorba de altcineva. Sărmana Emily n-ar fi fost omorâtă dacă n-ar fi fost el. Nu spun că nu era înconjurată de excroci. Era. Dar pe ăştia nu-i interesa decât punga ei, nu şi viaţa. Dar a venit domnul Alfred Inglethorp… În două luni… S-a zis cu ea!

— Crede-mă, domnişoară Howard, spuse repede Poirot, dacă domnul Inglethorp a făcut-o, nu-mi va scăpa. Pe onoarea mea, îl voi trimite la spânzurătoare fără să clipesc.

— Aşa şi trebuie, se entuziasmă domnişoara Howard.

— De aceea te rog să ai încredere în mine. Ajutorul dumitale îmi poate fi foarte preţios şi am să-ţi spun şi de ce. Pentru că, din toată această casă îndoliată, doar ochii dumitale au plâns.

Domnişoara Howard clipi de câteva ori şi vocea ei aspră căpătă o nouă nuanţă.

— Dacă prin asta vreţi să spuneţi că eram ataşată de ea… Da, eram. Ştiţi, în felul ei, Emily era o bătrână egoistă. Era foarte generoasă, însă întotdeauna vroia să-i fii recunoscător. Nu-i lăsa niciodată pe ceilalţi să uite ce făcuse pentru ei… Şi, în felul acesta, le pierdea dragostea. Nu cred că şi-a dat vreodată seama de asta sau că i-a simţit lipsa. Sper că nu. Eu am avut un statut aparte. Dintr-un bun început mi-am precizat poziţia. „Mi se cuvin atâtea lire pe an. Foarte bine. Nici un penny mai mult… Nici o pereche de mănuşi, nici un bilet de teatru”. Ea nu pricepea asta… De multe ori se supăra. Îmi spunea că sunt de o mândrie prostească. N-o făceam pentru că… Nu ştiu cum să vă explic. Oricum, mi-am păstrat respectul faţă de mine

însămi. În felul acesta, din toată liota care o înconjura, doar eu mi-am permis să mă ataşez de ea. Am vegheat-o, am păzit-o. Şi pe urmă a venit un ticălos bun de gu-ră şi, puff! Toţi anii mei de devotament s-au risipit în vânt.

Poirot încuviinţă cu înţelegere.

— Pricep, Mademoiselle, ştiu ce simţiţi. E cât se poate de natural. Îţi închipui că suntem aici doar ca să ne aflăm în treabă, că ne pierdem timpul degeaba… Dar, crede-mă, nu-i aşa.

În acel moment, John băgă capul pe uşă şi ne invită să urcăm în camera doamnei Inglethorp, deoarece domnul Wells îşi terminase treaba în budoar.

Pe când urcam scările, John privi înapoi spre sufragerie şi şopti pe un ton confidenţial:

— Ce-o să se întâmple când ăştia doi se vor întâlni?

Am dat neputincios din cap.

— I-am spus lui Mary să-i ţină cât mai departe unul de altul.

— O să poată?

— Numai Dumnezeu ştie. Un lucru e sigur, nici Inglethorp nu o să fie prea încântat s-o întâlnească.

— Cheile sunt la dumneata, Poirot, nu? Am întrebat când am ajuns în faţa uşii încuiate.

Poirot scoase cheile şi i le dădu lui John care deschise şi intrarăm. Avocatul se îndreptă spre birou, iar John îl urmă.

— Mama îşi păstra hârtiile importante în servieta asta, din câte ştiu.

Poirot scoase din buzunar micul mănunchi de chei.

— Daţi-mi voie. Am încuiat-o azi-dimineaţă, pentru mai multă siguranţă.

— Dar acum nu-i încuiată.

— Imposibil!

— Priviţi! John deschise servieta, ridicându-i capacul.

— Milles tonnerres! Strigă Poirot, stupefiat. Dar ambele chei erau la mine! Se repezi la servietă. Deodată încremeni. Şi exclamă: En voilà une affaire! Broasca a fost forţată!

— Ce?

Poirot lăsă servieta jos.

— Dar cine a forţat-o. De ce? Când? Doar uşa a fost încuiată! Am explodat cu toţii.

Poirot răspunse pe un ton categoric, aproape mecanic.

— Cine? Aceasta e întrebarea. De ce? Ah, măcar de-aş şti! Când? În intervalul de o oră, de când am părăsit camera asta. Cât despre faptul că uşa a fost încuiată, broasca e cât se poate de obişnuită. Bănuiesc că oricare din cheile de la uşile de pe hol se potriveşte.

Ne uitam uimiţi unul la altul. Poirot se dusese lângă cămin. Părea calm, dar am observat că mâinile cu care, din obişnuinţă, muta din loc obiectele de pe etajeră, îi tremurau violent.

— Uitaţi-vă ce s-a întâmplat, rosti el în cele din urmă. Servieta conţinea ceva… Vreo probă acuzatoare, poate nu prin ea însăşi ci în corelaţie cu crima. Pentru criminal era vital ca aceasta să fie distrusă înainte de a fi descoperită, era perfect conştient de acest lucru, de aceea şi-a asumat riscul, marele risc, de a pătrunde aici. Găsind servieta încuiată, s-a văzut nevoit să-i forţeze încuietoarea, fapt care i-a trădat prezenţa. Riscul care şi l-a asumat denotă că acel ceva trebuie să fi fost extrem de important.

— Dar ce era?

— Ah! Strigă Poirot, supărat. Asta n-o mai ştiu. Nu încape îndoială că un document, poate chiar hârtia pe care Dorcas a văzut-o ieri după-amiază în mâna doamnei Inglethorp. Iar eu, mânia i se dezlănţui cu putere, eu sunt un imbecil! N-am bănuit nimic! M-am comportat ca un dobitoc! N-ar fi trebuit sub nici un chip să las servieta aici. Trebuia s-o iau cu mine. Ah, ce prost! Iar acum… Gata, e distrus!… Dar, chiar e distrus? Oare n-ar mai fi o şansă să… Nu trebuie să ne rămână nici un colţişor nescotocit…

Ţâşni ca un nebun pe uşă, iar eu îl urmai într-un suflet numai că, atunci când am ajuns în capul scărilor, îl pierdusem deja din ochi.

Mary Cavendish stătea în locul în care scara se bifurca şi se uita în jos, în direcţia în care el dispăruse.

— Ce-a păţit formidabilul dumitale prieten, domnule Hastings? A ţâşnit pe lângă mine ca un taur înfuriat.

— E furios pe ceva, am răspuns, evaziv. Nu ştiam în ce măsură Poirot m-ar fi lăsat să spun mai mult. Şi, cum pe frumoasele buze ale doamnei Cavendish apăru o undă de zâmbet, m-am încumetat să încerc să schimb subiectul: Nu s-au întâlnit încă, nu?

— Cine?

— Domnul Inglethorp şi domnişoara Howard.

Se uită la mine, într-un fel care mă descumpăni.

— Vrei să spui că ar fi un dezastru dacă s-ar întâlni?

— Nu credeţi? Am întrebat, oarecum surprins.

— Nu. Zâmbea în felul ei liniştit. Mi-ar place să se pornească uraganul. Cel puţin ar limpezi atmosfera. În momentul de faţă, fiecare gândim prea mult şi vorbim prea puţin.

— Nu-i şi părerea lui John, am spus. El vrea neapărat să-i ţină departe unul de altul.

— Oh, John!

Ceva în tonul ei m-a înfierbântat şi am lăsat să-mi scape:

— Bătrânul John e un tip formidabil.

Mă studie, curioasă, câteva clipe, apoi, spre surprinderea mea, spuse:

— Îi eşti foarte devotat prietenului dumitale. Te admir pentru asta.

— Nu vă consideraţi şi dumneavoastră prietena mea?

— Eu nu sunt deloc o prietenă bună.

— De ce spuneţi asta?

— Pentru că e adevărat. Într-o zi mă port fermecător cu prietenii mei, ca în ziua următoare, să le întorc spatele.

Nu ştiu ce m-a îndemnat să fiu ironic şi să-i spun prosteşte:

— Şi totuşi, cu doctorul Bauerstein sunteţi constant fermecă-toare.

Mi-am regretat în aceeaşi clipă cuvintele. Chipul ei împietrise. Aveam senzaţia că o perdea de oţel coborâse de undeva, de sus, acoperind în faldurile-i reci femeia din faţa mea. Fără o vorbă, se întoarse şi începu să urce repede scările, în timp ce eu rămăsesem ca un idiot şi mă uitam după ea cu gura căscată.

Am fost readus la realitate de un tărăboi înspăimântător, de jos. L-am auzit pe Poirot urlând, cerând explicaţii şi m-am simţit ofensat să văd că toată diplomaţia mea fusese fără rost. Omuleţul părea să fi pus stăpânire pe întreaga casă, lucru pe care, eu unul nu-l consideram deloc înţelept. N-am putut să nu regret, pentru a doua oară, că prietenul meu putea fi atât de imprudent şi să-şi piardă capul în momente de mare emoţie. Am coborât în grabă scările. La vederea mea, Poirot se calmă brusc. L-am tras deoparte.

— Dragă prietene, am spus, e înţelept ceea ce faci? Cred că nu doreşti ca să afle toată suflarea ce s-a întâmplat. După cum te comporţi faci jocul criminalului.

— Aşa crezi, Hastings?

— Sunt convins.

— Bine, bine, prietene, mă las în mâinile tale.

— Bun. Deşi, din nefericire, e puţin cam târziu.

— Adevărat.

Arăta atât de spăşit şi ruşinat încât mi-a părut rău, deşi eram convins că dojana mea fusese dreaptă şi plină de înţelepciune.

— Bine, rosti în cele din urmă, să mergem, mon ami.

— Ai terminat aici?

— Pe moment, jda. Mă însoţeşti spre sat?

— Cu plăcere. Îşi luă mica servietă şi ieşirăm pe uşa deschisă din salon. Cynthia Murdoch tocmai intra şi Poirot se dădu la o parte s-o lase să treacă.

— Îmi permiteţi, domnişoară, să vă reţin un minut?

— Da?

— Se întoarse ea, întrebătoare.

— I-aţi preparat vreodată medicamentele doamnei Inglethorp?

Obrajii i se colorară uşor în timp ce răspunse cam brutal.

— Nu.

— Nici pastilele?

Culoarea obrajilor se intensifică.

— Oh, da, i-am preparat nişte somnifere, o dată.

— Acestea?

Poirot îi arătă cutia goală în care fuseseră somniferele.

Fata încuviinţă.

— Îmi puteţi spune ce erau? Sulphonal? Veronal?

— Nu, erau nişte pastile cu bromură.

— Ah! Mulţumesc, Mademoiselle, la revedere.

În timp ce mergeam grăbiţi, m-am uitat de mai multe ori la el. Remarcasem adesea că, atunci când era emoţionat, ochii îi deveneau verzi ca ai pisicilor. Acum străluceau ca smaraldele.

— Prietene, izbucni, mi-a venit o idee, o foarte ciudată şi, probabil, cumplit de imposibilă idee. Şi totuşi… Se potriveşte.

Am ridicat din umeri. În sinea mea mă gândeam că lui Poirot îi venea cam prea des idei din acelea fantastice. În cazul de faţă, adevărul era doar atât de limpede!

— Ţi-ai explicat, desigur, lipsa semnăturii de pe etichetă – am spus, mă mir că nu mi-â dat prin cap să mă gândesc la asta.

Poirot părea să nu fi auzit ce-i spusesem.

— S-a mai descoperit ceva, là-bas, zise, indicând cu degetul peste umăr conacul Styles. Mi-a spus-o domnul Wells pe când urcam scările.

— Ce anume?

— Căutând prin biroul din budoarul ei au găsit testamentul doamnei Inglethorp, datat înainte de căsătorie, prin care îşi lăsa întreaga avere lui Alfred Inglethorp. Trebuie să fi fost întocmit în timpul logodnei lor. Asta i-a surprins foarte tare pe domnul Wells… Şi pe John

Cavendish. Era scris pe un formular de acelaşi tip şi semnat, ca martori, de doi dintre servitori,… Dar nu Dorcas.

— Domnul Inglethorp ştia de el?

— El spune că nu.

— Nu văd la ce-ar ajuta descoperirea asta, am rostit, sceptic. Toate aceste testamente sunt atât de confuze. Dar, spune-mi te rog, cum ţi-ai dat seama, doar după nişte mâzgălituri de pe un plic vechi, că ieri după-amiază a fost întocmit testamentul?

Poirot zâmbi.

— Mon ami, ţi s-a întâmplat vreodată, în timp ce scriai o scrisoare, să ai o reţinere privitoare la ortografierea unui anumit cuvânt?

— De multe ori şi presupun că tuturor ni s-a întâmplat.

— Exact. Şi, în acest caz, n-ai încercat să-l scrii, o dată sau de două ori, pe marginea sugativei sau pe o bucăţică de hârtie, ca să vezi cum arată? Cum e mai corect? Ei bine, asta a Scut şi doamna Inglethorp. Vei observa că, prima dată, cuvântul „posedat” este scris cu un singur „s”, iar apoi cu doi „s”, cum e corect. Ca să fie mai sigură, a format cu el o propoziţie, aceasta: „Eu sunt posedată”, apoi alta. Ei bine, ce mia spus asta? Mi-a spus că doamna Inglethorp scrisese cuvântul „posedat” în acea zi şi, având proaspăt în minte fragmentul de hârtie găsit în cenuşa din cămin, m-a fulgerat imediat ideea posibilităţii de a-şi fi scris testamentul, document care în mod sigur conţine acest cuvânt. Această posibilitate a fost confirmată de întâmplările ulterioare, în confuzia generală, în budoar nu s-a tăcut curăţenie dimineaţa şi lângă birou erau urme de pământ şi noroi uscat. În ultimele zile vremea a fost bună şi însorită şi nişte încălţări obişnuite n-ar fi putut lăsa astfel de urme grosolane. M-am dus la fereastră şi m-am uitat imediat la straturile de begonii proaspăt răsădite. Urmele din straturi erau perfect identice cu mulajele de noroi rămase pe podeaua din budoar, iar eu ştiam deja, de la dumneata, că straturile fuseseră plantate ieri după-amiază. Atunci am fost

sigur că unul, sau chiar ambii grădinari, căci erau două feluri de urme de paşi, intraseră în budoar, fiindcă, dacă doamna Inglethorp ar fi vrut doar să le vorbească, ar fi făcuto cu siguranţă de la fereastră şi ei nu ar fi avut pentru ce să vină înăuntru. Am fost foarte convins că-şi făcuse un nou testament şi că-i chemase pe cei doi să semneze ca martori. Faptele au demonstrat că am avut dreptate.

— Foarte ingenios! N-am putut să nu recunosc. Concluzia pe care o trăsesem eu din cele câteva cuvinte de pe plic era complet greşită.

Zâmbi.

— Te bazezi prea mult pe imaginaţie, prietene. Imaginaţia e un bun servitor, dar un prost stăpân. Întotdeauna, cele mai simple explicaţii sunt cele mai la îndemână.

— Şi încă ceva… De unde ai ştiut că cheia de la servietă se pierduse?

— N-am ştiut. A fost o simplă bănuială care s-a confirmat Ai observat că era prinsă de un inel de sârmă. Asta mi-a sugerat imediat că era foarte posibil să se fi desprins din inelul nu prea sigur al legăturii de chei. Dacă doamna Inglethorp ar fi pierdut-o şi apoi ar fi găsit-o, ar fi prins-o la loc; dar în legătura ei de chei am găsit o dublură, foarte nouă şi lucitoare, ceea ce m-a îndemnat să cred că altcineva a introdus în broasca servietei cheia originală.

— Da, bineînţeles că Alfred Inglethorp.

Poirot mă privi curios.

— Eşti foarte convins că el e vinovatul?

— Natural. Fiecare nouă descoperire o arată tot mai clar.

— Dimpotrivă, rosti calm Poirot, unele pledează în favoarea lui.

— Ei, asta-i!

— Da.

— Un singur lucru e de partea lui.

— Care?

— Faptul că n-a fost acasă noaptea trecută.

— Prost ţintit! Cum se spune la voi, la englezi. L-ai ales tocmai pe cel care îi e cel mai defavorabil.

— Cum aşa?

— Păi, dacă domnul Inglethorp ştia că soţia lui urma să fie otrăvită noaptea trecută, ar fi aranjat în mod sigur lucrurile de aşa natură îr cât el să nu fie prezent. Scuza pe care ne-a oferit-o este o pură născocire. Există două posibilităţi: fie că a ştiut ce o să se întâmple, fie că a avut un motiv personal ea să lipsească.

— Dar, ce motiv?

Poirot ridică din umeri.

— De unde să ştiu eu? În orice caz, un motiv care nu-l onorează. Acest domn Inglethorp este ticălos, nu zic nu, dar nu neapărat şi un criminal.

Am dat din cap, fără convingere.

— Nu eşti de acord, nu? Spuse Poirot. Bine, să lăsăm asta. Timpul va dovedi care dintre noi are dreptate. Să ne întoarcem la alt aspect al acestui caz. Ce părere ai despre faptul că toate uşile dormitorului erau zăvorâte pe dinăuntru?

— Păi… Trebuie judecat logic.

— Adevărat.

— Eu aş gândi astfel. Uşile erau zăvorâte, am văzut-o cu ochii noştri, şi totuşi, pata de ceară de pe podea şi distrugerea testamentului dovedesc că cineva a pătruns în cameră, în timpul nopţii. Până aici, eşti de acord?

— Perfect de acord. Problema e formulată cu o claritate admi-rabilă. Continuă!

— Bine, am spus încurajat, dacă acea persoană n-a intrat pe fereastră sau pe căi miraculoase, reiese că uşa i-a fost deschisă chiar de doamna Inglethorp. Asta ne întăreşte convingerea că persoana în cauză era soţul ei. Era firesc să-i deschidă uşa soţului său.

Poirot clătină din cap.

— De ce ar fi făcut-o? Zăvorâse uşa care dă în camera lui, gest foarte ciudat din partea ei, avusese o ceartă puternică

ci el chiar în acea zi. Nu, el ar fi fost ultima persoană pe care j fi lăsat-o să intre.

— Dar eşti de acord că uşa a fost deschisă de ea?

— Măi există o posibilitate. Se priite ca ea să fi uitat să pună zăvorul la uşa dinspre hol când s-a dus la culcare şi şi-a amintit mai târziu, spre dimineaţă, şi l-a pus atunci.

— Poirot, vorbeşti serios? Asta-i părerea ta?

— Nu, nu-i asta, deşi s-ar putea să se fi întâmplat aşa. Acum însă să revenim la altceva. Ce părere ai despre frântura de discuţie, pe care ai auzit-o întâmplător între doamna Cavendish şi soacra sa?

— Uitasem de asta, am spus gânditor. Şi acesta e un aspect greu de explicat. Pare incredibil ca o femeie ca doamna Cavendish, mândră şi rezervată în cel mai înalt grad, să intervină într-un mod atât de violent într-o problemă care nu o privea.

— Categoric. E ceva uluitor din partea unei femei de condiţie bună, ca ea.

— Cu adevărat uluitor, am aprobat. Cu toate astea, nu-i Ceva atât de important încât să merite a fi luat în considerare.

Poirot izbucni nervos:

— Ce ţi-am spus întotdeauna? Orice trebuie luat în considerare. Dacă faptele nu se potrivesc cu teoria, dă teoria la o parte, renunţă la ea.

— Bine, vom vedea, am spus morocănos.

— Da, vom vedea.

Ajunsesem la vila Leastways şi Poirot m-a condus pe scări, în camera lui. Mi-a oferit o ţigară fină, rusească, dintre acelea pe care le fuma el câteodată. Am observat, amuzat, cu câtă grijă punea beţele de chibrit arse într-un vas de porţelan. Morocăneala mea de moment dispăruse.

Poirot trăsese cele două scaune în faţa ferestrei deschise de unde se putea vedea strada principală a satului. Bătea o briză proaspătă, călduţă," iar ziua se anunţa fierbinte.

Deodată, atenţia îmi fu atrasă de un tânăr slăbănog ce venea cu repeziciune în josul străzii. Expresia chipului său era ciudată – un amestec de groază şi agitaţie.

— Priveşte, Poirot! El se aplecă pe fereastră.

— Tiens! Exclamă el. E domnul Mace, de la farmacie. Vine în-coace.

Tânărul se oprise în faţa vilei şi, după o scurtă ezitare, începu să bată cu putere în uşă.

— O clipă, strigă Poirot de la fereastră, vin acum.

Făcându-mi semn să-l urmez, coborî sprinten scările şi deschise uşa. Domnul Mace începu să turuie:

— Oh, domnule Poirot, regret că vă deranjez, dar am auzit că tocmai aţi venit de la Styles.

— Exact.

Tânărul îşi umezi buzele uscate şi făcea feţe-feţe.

— Tot satul e afectat de moartea subită a doamnei Inglethorp. Se spune, vocea îi coborî până la şoaptă, că a fost. Otrăvită. E adevărat?

Chipul lui Poirot rămase impasibil.

— Asta o să ne spună doctorii, domnule Mace.

— Da, sigur… Bineînţeles… Tânărul ezita, însă agitaţia de care era cuprins birui. Îl apucă pe Poirot de braţ şi şopti:

— Spuneţi-mi doar atât, domnule Poirot, nu e… nu e stricnină, nu-i aşa?

N-am auzit prea bine răspunsul lui Poirot, în tot cazul n-a fost unul demn de a fi reţinut. Tânărul se îndepărtă. Încuind uşa în urma lui, Poirot îmi întâlni privirea.

— Da, încuviinţă el cu gravitate. Va avea de depus o mărturie la anchetă.

Am urcat din nou scările, fără grabă. Tocmai deschisesem gura când Poirot mă opri cu un gest.

— Nu acum, nu acum, mon ami. Simt nevoia să reflectez. Mintea mea e oarecum în dezordine… Ceea ce nu-i bine deloc.

Timp de aproape zece minute rămase cufundat într-o tăcere mormântală, complet nemişcat, cu excepţia câtorva

mişcări expresive ale sprâncenelor, iar ochii îi deveneau tot mai verzi. În cele din urmă oftă adânc.

— Acum e bine. Momentul cel greu a trecut. Toate sunt la locul lor aranjate şi clasificate. Nu trebuie să-ţi permiţi să fii confuz. Cazul nu este soluţionat încă… Nu. Este unul dintre cele mai complicate! Mă pune în încurcătură, pe mine, Hercule Poirot! Există două lucruri de o însemnătate deosebită.

— Care?

— Primul este starea vremii de ieri. Foarte, foarte important.

— Dar a fost o vreme splendidă! L-am întrerupt eu. Poirot, îţi baţi joc de mine!

— Câtuşi de puţin. Termometrele au înregistrat 35 de grade la umbră. Să ţii minte asta, prietene. Aici e cheia întregii probleme!

— Şi al doilea lucru?

— Faptul că domnul Inglethorp se îmbracă ciudat, poartă barbă şi are ochelari.

— Poirot, nu cred că vorbeşti serios.

— Vorbesc absolut serios, prietene.

— Dar astea-s copilării!

— Nu, sunt lucruri foarte importante.

— Să zicem. Dar ce se va alege de teoriile tale în cazul în care, să presupunem, completul de judecată îl va condamna pe Alfred Inglethorp pentru crimă cu premeditare?

— Nu vor fi zdruncinate doar pentru că s-a întâmplat ca doisprezecejuraţi stupizi să comită o eroare. Asta însă nu se va întâmpla. În primul rând pentru că tribunalul de ţară nu e nerăbdător să-şi asume o astfel de responsabilitate mai ales că, în satul ăsta, domnul Inglethorp are un statut privilegiat de nobil şi în al doilea rând… Glasul îi deveni placid… N-am să permit eu una ca asta.

— N-ai să permiţi dumneata?

— Nu.

M-am uitat pe jumătate supărat, pe jumătate amuzat la acel extraordinar omuleţ. Era uluitor de sigur de sine. Ca şi cum mi-ar fi citit gândurile, încuviinţă cu amabilitate:

— Oh, da, mon ami, ştiu foarte bine ce spun. Se ridică şi-mi puse mâna pe umăr. Fizionomia i se schimbase complet. Avea ochii în lacrimi. În tot ce fac, nu mă gândesc decât la sărmana doamnă Inglethorp care zace moartă. N-a fost grozav de iubită… Nu. Dar a fost atât de bună cu noi belgienii. Am o datorie faţă de ea.

Am încercat să-l întrerup, însă m-a oprit.

— Lasă-mă să termin, Hastings. Nu mi-ar ierta-o niciodată dacă aş lăsa ca Alfred Inglethorp, soţul său, să fie arestat acum… Când o vorbă de-a mea ar putea să-l salveze!

VI. Ancheta.

În intervalul de timp care a precedat ancheta, Poirot a avut o activitate neobosită. De două ori s-a întreţinut în taină cu domnul Wells, a întreprins lungi plimbări în sat şi alte treburi de genul acesta. Mă simţeam întrucâtva ofensat că nu mă face părtaş la secretele lui, cu atât mai mult cu cât nu reuşeam să ghicesc ce punea la cale.

Mi-a trecut prin cap că s-ar fi putut să intreprindă anumite cercetări la ferma familiei Raikes; aşa se face că, miercuri dimineaţă, am pornit spre vila Leastways luând-o peste păşuni, în speranţa că-l voi întâlni. Cum nu era nici urmă de el, am stat în dubiu dacă să mă duc, sau nu, direct la fermă. Miam continuat drumul şi, la un moment dat, mi-a ieşit în cale un ţăran bătrân care mi-a rânjit cu şiretenie.

— Veniţi de la Styles, nu-i aşa?

— Da. Căutam un prieten care bănuiesc că a luat-o pe aici.

— Un om mititel? Care dă din mâini când vorbeşte? Unul dintre belgienii din sat?

— Da, am răspuns repede. A trecut pe aici?

— Oh, da, a trecut pe aici, adevărat. Nu numai o dată. E prieten cu dumneavoastră? Ah, dumneavoastră, domnii de la Styles… Sunteţi foarte plimbăreţi. Rânji parcă şi mai scârbos.

— De ce domnii de la Styles trec des pe aici? Am întrebat cât mai nepăsător.

Mă privi atotştiutor.

— Unul dintre ei, domnule. Nu dau nume, e mai înţelept. Dar e şi foarte generos. Oh, mulţumesc, domnule.

M-am îndepărtat în grabă. Prin urmare, Evelytt Howard avusese dreptate. Un sentiment de puternic dezgust m-a cuprins gândindu-mă la generozitatea lui Alfred Inglethorp pe banii altei femei. Să fi fost chipul nostim de ţigăncuşă mobilul crimei sau banii? Probabil ambele.

Poirot părea să aibă o ciudată obsesie privind următorul lucru: o dată sau de două ori mi-a spus că el crede că Dorcas s-a înşelat referitor la ora la care avusese loc cearta. În repetate rânduri a încercat să-i sugereze că fusese 4: 30 şi nu 4, cum pretindea ea.

Dorcas, însă, rămăsese pe poziţie, ţinând-o pe-a ei. Sigur o oră, dacă nu şi mai mult, trecuse din momentul în care auzise vocile şi ora 5, când îi dusese ceaiul stăpânei sale.

Ancheta a avut loc la „Stylites Arms” în sat, vineri. Poirot şi cu mine am fost de faţă, fără însă a fi citaţi să depunem mărturie.

Preliminariile avuseseră deja loc. Juraţii văzuseră cadavrul, iar John Cavendish îl identificase.

Fiind primul interogat, John descrisese cum se trezise în zorii acelei zile şi împrejurările morţii mamei sale.

Apoi a urmat concluzia medicilor. Era o tăcere mormântală în care toţi ochii erau aţintiţi spre celebrul specialist londonez, cunoscut ca unul dintre cele mai mari somităţi în materie de toxicologie.

În câteva cuvinte, el expuse rezultatul autopsiei întocmit în termeni specifici frazeologiei medicale; aceasta arăta că moartea doamnei Inglethorp survenise ca urmare a otrăvirii cu stricnină. Judecând după cantitatea descoperită, defuncta trebuie să fi ingerat cel puţin 0,05 grame de stricnină, dacă nu chiar 0,07 grame, sau chiar mai mult.

— E posibil să fi luat otrava din greşeală? Întrebă procurorul.

— După părerea mea, foarte puţin probabil. Stricnina nu este folosită pentru uz intern, în gospodărie, cum sunt alte otrăvuri, şi există restricţii severe privind vânzarea ei.

— Din cercetările dumneavoastră v-aţi putut da seama cum i-a fost administrată?

— Nu.

— Din câte ştiu, aţi ajuns la Styles înaintea doctorului Wilkins.

— Aşa este. Maşina m-a lăsat chiar în faţa porţilor şi m-am grăbit cât am putut.

— Ne puteţi relata cu precizie ce s-a întâmplat după aceea?

— Am intrat în camera doamnei Inglethorp. În acel moment era cuprinsă de convulsii caracteristice tetanosului. S-a răsucit spre mine şi a bolborosit: „Alfred… Alfred…”

— Stricnina i-ar fi putut fi administrată în cafeaua pe care i-a dus-o soţul ei, în acea după-amiază?

— Posibil, însă stricnina este o otravă cu acţiune foarte rapidă. Simptomele ei apar la o oră sau două după ingerare.

Există şi anumite condiţii care îi întârzie efectul, dar niciuna din ele nu s-a semnalat în acest caz. Presupun că doamna Inglethorp şi-a băut cafeaua în jurul orei opt seata, iar simptomele au apărut abia în zori, ceea ce mă îndreptăţeşte să cred că otrava a fost ingerată mult mai târziu de ora opt seara.

— Doamna Inglethorp avea obiceiul să bea peste noapte o ceaşcă de cacao. S-ar fi putut ca stricnina să-i fi fost administrată în cacao?

— Nu, eu personal am analizat restul de cacao din camera ei. Nu avea nici urmă de stricnină.

L-am auzit pe Poirot chicotind încetişor lângă mine.

— Cum de-ai ştiut? L-am întrebat în şoaptă.

— Ascultă.

— Orice alt rezultat, continuă doctorul, mi s-ar părea extra-ordinar de surprinzător.

— De ce?

— Simplu, pentru că stricnina are un gust deosebit de amar. El se simte şi într-o soluţie de 1:70.000 şi poate fi mascat numai de substanţe cu aromă foarte puternică. Cacaoa e prea slabă ca să-l ascundă.

Unul dintre juraţi dori să ştie dacă aceeaşi obiecţie putea fi aplicată şi în cazul cafelei.

— Nu. Gustul amar al cafelei poate acoperi el însuşi pe cel al stricninei.

— În cazul acesta, consideraţi că e foarte probabil ca otrava să-i fi fost administrată în cafea, însă, din motive necunoscute, şi-a făcut efectul mult mai târziu.

— Da. Numai că, ceaşca de cafea fiind făcută zob, n-am avut cum să-i analizez conţinutul.

Cu aceasta, mărturia doctorului Bauerstein luă sfârşit. Urmă doctorul Wilkins, care fu întrutotul de acord cu cele susţinute de confratele său. Întrebat asupra posibilităţii unei sinucideri, acesta o respinse categoric. Defuncta, spuse el, avea inima cam slabă, dar, în rest, era perfect sănătoasă şi foarte echilibrată psihic. Era ultima persoană care să-şi ia zilele.

Următorul chemat fu Lawrence Cavendish. Depoziţia lui nu avu nimic spectaculos, fiind doar o repetare a celor spuse de fratele său. Tocmai terminase şi se pregătea să se îndepărteze, când se opri şi rosti, ezitând uşor.

— Îmi permiteţi să vă dau o sugestie?

Se uită întrebător la procuror, care se grăbi să aprobe:

— Desigur, domnule Cavendish, suntem aici ca să scoatem adevărul la lumină şi orice lucru care ne-ar ajuta să elucidăm cazul acesta este binevenit.

— Este doar o idee de-a mea, explică Lawrence. Bineînţeles că s-ar putea să nu am dreptate, însă mie mi se pare că decesul mamei a survenit în mod natural.

— Cum aţi ajuns la concluzia asta?

— Când a murit mama mea şi cu câtva timp înainte de aceasta, mama lua un tonic ce conţinea stricnină.

— Aha! Rosti procurorul.

Completul de judecată deveni brusc interesat.

— Din câte ştiu, continuă Lawrence, au existat unele cazuri în care efectul produs prin acumularea drogului, administrat mai mult timp, a dus la deces. În afară de asta, oare nu e posibil ca mama să fi luat, din greşeală, o supradoză de medicament?

— Este pentru prima oară când luăm cunoştinţă de faptul că defuncta lua stricnină la vremea când a murit. Vă suntem foarte recunoscători, domnule Cavendish.

Doctorul Willkins fu rechemat, dar el respinse ideea lui Lawrence ca ridicolă.

— Ipoteza domnului Cavendish este absolut imposibilă. Orice medic v-ar spune acelaşi lucru. Într-un anumit sens, stricnina este o otravă care se acumulează, dar este cu totul imposibil ca efectul acumulării să producă o moarte bruscă. Ar fi trebuit să existe o lungă perioadă de simptome cronice, ceea ce mi-ar fi atras imediat atenţia. Toată povestea este absurdă.

— Dar a doua sugestie? S-ar fi putut ca doamna Inglethorp să fi luat o supradoză din întâmplare?

— Nici trei, nici chiar patru doze, nu i-ar fi produs moartea. La vremea aceea, doamna Inglethorp avea preparată o mare cantitate din acest medicament, cum stabilise cu farmacia Coot din Tadminster. După cantitatea de stricnină găsită la autopsie, ar fi însemnat să fi băut toată sticla, dintr-o dată.

— Aşadar, consideraţi că nu trebuie să ţinem seama de acel tonic.

— Bineînţeles. Presupunerea că el ar fi cauzat decesul e ridicolă.

Acelaşi jurat care intervenise mai înainte, vru să ştie dacă nu era posibil ca farmacistul, care preparase medicamentul,

să fi greşit.

— Aşa ceva este întotdeauna posibil, replică medicul.

Însă Dorcas, care fu citată imediat după el, spulberă şi această posibilitate. Medicamentul nu fusese proaspăt preparat. Dimpotrivă, doamna Inglethorp luase ultima doză chiar în ziua în care murise.

În felul acesta, problema tonicului fu abandonată definitiv şi procurorul continuă misiunea. După ce Dorcas relată cum se trezise la sunetul repetat al soneriei stăpânei sale şi cum ridicase toată casa în picioare, procurorul atacă subiectul certei din ziua precedentă.

Depoziţia lui Dorcas privind acest punct nu se abătu câtuşi de puţin de la ceea ce Poirot şi cu mine auzisem de atâtea ori, aşa că nu are rost s-o mai reproduc.

Următorul martor fu Mary Cavendish. Stătea foarte dreaptă şi vorbea cu o voce joasă, limpede şi foarte sigură. Răspunzând întrebărilor procurorului, relată că ceasul deşteptător o trezise la 4:30 ca de obicei şi se îmbrăca în momentul în care se auzi un zgomot, ca şi cum ar fi căzut ceva greu.

— Ar fi putut fi masa de lângă pat, de exemplu, comentă pro-curorul.

— Am deschis uşa, continuă Mary, şi am ascultat. După câteva minute, am auzit-o sunând violent. Dorcas a venit alergând şi l-a trezit pe soţul meu şi am pornit toţi spre camera mamei-soacre, dar era încuiată…

Procurorul o întrerupse.

— Nu cred că mai e nevoie să ne relataţi ce s-a petrecut în continuare, ştim deja. V-aş fi, însă, recunoscător dacă ne-aţi vorbi despre cearta din ziua precedentă.

— Eu?

Glasul ei trăda o uşoară insolenţă. Ridică mâna şi-şi aranjă volanul de dantelă din jurul gâtului, întorcându-şi puţin capul. Un gând fulgerător mi-a trecut prin minte: „Vrea să câştige timp!”

— Da. Din câte am înţeles, continuă procurorul rar, dumneavoastră stăteaţi şi citeaţi chiar pe banca din faţa ferestrei budoarului. Este adevărat, sau nu?

Asta era ceva nou pentru mine şi, uitându-mă la Poirot, miam dat seama că şi pentru el era o noutate.

După o scurtă ezitare, Mary Cavendish răspunse:

— Da, este adevărat.

— Iar fereastra budoarului era deschisă, nu-i aşa?

Chipul ei păli uşor.

— Da.

— Prin urmare, nu aveaţi cum să nu auziţi glasurile dinăuntru, cu atât mai mult cu cât erau ridicate. De fapt aţi fi auzit mai bine decât din hol.

— Posibil.

— Vreţi să ne repetaţi ce-aţi auzit?

— Nu-mi amintesc să fi auzit ceva.

— Vreţi să spuneţi că nu aţi auzit voci?

— Oh, ba da, voci am auzit, dar nu şi ce se vorbea. Obrajii i se colorară uşor. N-am obiceiul să trag cu urechea la discuţiile particulare.

Procurorul insistă.

— Şi nu vă aduceţi aminte chiar nimic? Nimic, doamnă Cavendish? Nici o vorbă, nici o frântură de frază din care să deduceţi că era o discuţie particulară?

Ea făcu o scurtă pauză şi păru să reflecteze în stilul său calm, dintotdeauna.

— Ba da, îmi amintesc că doamna Inglethorp spunea ceva… Nu-mi amintesc precis ce anume… Despre un scandal dintre soţ şi soţie.

— Ah! Procurorul se lăsă pe spate, satisfăcut. Asta corespunde cu ceea ce a auzit şi Dorcas. Dar, iertaţi-mă, doamnă Cavendish, după ce v-aţi dat seama că era o discuţie particulară, n-aţi plecat? Aţi rămas acolo în continuare?

Am prins licărirea extraordinară din ochii ei când şi i-a ridicat. Aş fi putut jura că, în acel moment, l-ar fi făcut

bucăţele pe acel insignifiant om al legii, cu insinuările lui, dar ea a replicat destul de liniştită:

— Da. Stăteam foarte confortabil acolo unde eram. Cartea mă captiva.

— Asta e tot ce ne puteţi spune?

— Da.

Audierea se încheie, deşi mă îndoiam că procurorul era mulţumit de modul cum decursese. Bănuiam că era convins că Mary Cavendish ar fi avut mult mai multe de spus dacă ar fi vrut.

Amy Hill, vânzătoarea de la magazin, a fost următoarea; ea declară că vânduse un formular de testament în după-amiaza zilei de 17 lui William Earl, ajutorul de grădinar de la Styles.

William Earl şi Manning îi urmară şi declarară că semnaseră un document. Manning preciză că aceasta se petrecuse în jurul orei 4:30, în timp ce William opină că fusese puţin mai devreme.

Cynthia Murdoch compăru după ei. Oricum, ea avea puţine de spus. Nu ştia nimic despre tragedia ce se consumase până nu fusese trezită de doamna Cavendish.

— N-aţi auzit când a căzut masa?

— Nu. Dormeam foarte adânc.

Procurorul zâmbi.

— O conştiinţă curată face somnul profund", remarcă el. Mulţumesc, domnişoară Murdoch, asta e tot.

— Domnişoara Howard.

Domnişoara Howard arătă scrisoarea ce-i fusese adresată de către doamna Inglethorp în seara zilei de 17. Poirot şi cu mine o văzuserăm deja, bineînţeles, de aceea nu constituia o noutate pentru noi. Redau facsimilul acestei scrisori:

17 iulie.

Reşedinţa Styles Essex.

Dragă Evelyn, Nu vrei să îngropăm securea? Îmi este greu să uit cele ce ai spus despre iubitul meu soţ, dar sunt o femeie bătrână şi-mi eşti foarte dragă.

A ta, cu drag, Emily Inglethorp.

Scrisoarea fu predată juraţilor care o cercetară atent.

— Mă tem că nu ne ajută prea mult, rosti procurorul. Nu conţine nimic care să indice ce s-a întâmplat în acea dupăamiază.

— Pentru mine e clar ca bună ziua, răspunse scurt domnişoara Howard. Reiese limpede că biata mea prietenă îşi dăduse, în sfârşit, seama că se făcuse de râs!

— Scrisoarea nu menţionează aşa ceva, o contrazise procurorul.

— Nu menţionează pentru că Emily n-ar fi recunoscut niciodată pe faţă că greşise. Dar eu o cunosc. Dorea să mă întorc. Însă nu avea de gând să recunoască faptul că avusesem dreptate. O ţinea pe-a ei. Mulţi oameni au obiceiul ăsta. Chiar şi eu.

Domnul Wells surâse. La fel şi alţi câţiva juraţi. Domnişoara Howard avea un fel de a fi foarte franc.

— Oricum, toată această aiureală e o adevărată pierdere de timp, continuă femeia, privind cu dispreţ la juraţi. Vorbe… Vorbe… Vorbe! În timp ce ştiu foarte bine…

Procurorul o întrerupse neliniştit.

— Mulţumesc, domnişoară Howard, asta-i tot.

Mi s-a părut că a oftat uşurat când ea s-a retras.

Apoi urmă senzaţia zilei. Procurorul îl chemă pe Albert Mace, laborantul farmacistului.

Era tânărul nostru cel agitat cu faţa palidă. La întrebările procurorului el explică faptul că avea diplomă de farmacist, dar că se angajase de curând la această farmacie particulară întrucât asistentul de dinaintea lui fusese luat în armată.

Aceste formalităţi fiind epuizate, procurorul intră în subiect.

— Domnule Mace, aţi vândut în ultimul timp stricnină vreunei persoane particulare?

— Da, domnule.

— Când anume?

— Lunea trecută, seara.
— Luni? Nu marţi?
— Nu, domnule, luni, pe 16.
— Vreţi să ne spuneţi cui aţi vândut?
Puteai să auzi şi o muscă bâzâind.
— Da, domnule. Domnului Inglethorp.
Toate privirile se îndreptară spre locul unde stătea Alfred Inglethorp, impasibil, nemişcat. La auzul celor rostite de tânăr, avu o uşoară tresărire. Am crezut o clipă că se va ridica de pe scaun, dar el rămase în continuare aşezat, deşi o expresie de uimire, magistral simulată, i se aşternu pe chip.
— Sunteţi sigur de cele ce spuneţi? Întrebă cu asprime pro-curorul.
— Foarte sigur, domnule.
— Aveţi obiceiul să vindeţi stricnină oricui?
Sărmanul tânăr se pierdu de tot sub privirea cruntă a pro-curorului.
— Oh, nu, domnule… Bine-nţeles că nu. Dar fiind vorba de domnul Inglethorp de la Styles, n-am văzut nimic rău în asta. Mi-a spus că vrea să otrăvească un câine.
Mi-a devenit dintr-odată simpatic. Era omenesc să cauţi să te faci amabil celor de la „Styles”… cu atât mai mult cu cât ţiar fi putut ajuta să te transferi de la farmacia Coot la cea locală.
— Nu e obligatoriu ca cel care cumpără otrava să semneze în registru?
— Ba da, domnule, a semnat şi domnul Inglethorp.
— Aveţi registrul aici?
— Da, domnule.
Acesta fu înmânat şi, cu cuvinte severe de dezaprobare, pro-curorul îl concedie pe nefericitul tânăr.
Apoi, într-o tăcere mormântală, a fost citat Alfred Inglethorp. M-am întrebat dacă era conştient de faptul că frânghia i se strângea tot mai mult în jurul gâtului.
Procurorul intră direct în subiect.

— Aţi cumpărat, în seara zilei de luni, stricnină pentru un câine?

Inglethorp răspunse cu un calm desăvârşit:

— Nu, n-am cumpărat. Nu ayem nici un câine la Styles, afară de unul ciobănesc care este perfect sănătos.

— Negaţi categoric că v-aţi procurat stricnină de la Albert Mace, lunea trecută?

— Da.

— Negaţi şi asta?

Procurorul îi arătă registrul cu semnătura lui.

— Bine-nţeles. Scrisul este complet diferit de al meu. Pot Să vă demonstrez. Scoase din buzunar un plic vechi şi se semnă pe el, apoi îl înmână completului. Diferenţa era evidentă.

— Atunci, cum vă explicaţi depoziţia domnului Mace? Alfred Inglethorp replică imperturbabil.

— Trebuie să fie o greşeală la mijloc. Procurorul ezită un moment, apoi spuse:

— Domnule Inglethorp, doar ca o simplă formalitate, ne puteţi spune unde eraţi în seara zilei de luni, 16 iulie?

— Sincer… Nu-mi amintesc.

— Dar e absurd, domnule Inglethorp, zise tăios procurorul, vă rog să vă gândiţi.

Inglethorp clătină din cap.

— N-am ce să vă spun. Cred că m-am dus să mă plimb.

— În ce direcţie?

— Chiar că nu-mi aduc aminte. Chipul procurorului deveni şi mai grav.

— Eraţi însoţit de cineva?

— Nu.

— V-aţi întâlnit cu cineva pe drum?

— Nu.

— Păcat, spuse sec procurorul. Înseamnă că refuzaţi să ne declaraţi unde eraţi la ora la care domnul Mace susţine ferm că aţi intrat la el în farmacie şi aţi cumpărat stricnină?

— Faceţi cum credeţi.

— Fiţi atent, domnule Inglethorp.

Poirot fu cuprins de neastâmpăr.

— Sacré! Murmură el. Imbecilul ăsta vrea să fie arestat?

Într-adevăr, Inglethorp crea o proastă impresie. Negările sale inutile n-ar fi putut convinge nici măcar un copil. Cu toate acestea, procurorul trecu repede la alt punct şi Poirot scoase un adânc suspin de uşurare.

— În după-amiaza zilei de marţi aţi avut o discuţie cu soţia dumneavoastră?

— Scuzaţi-mă, îl întrerupse Inglethorp, aţi fost greşit informat. N-am avut nici o discuţie cu iubita mea soţie. Toată povestea asta e absolut neadevărată. Am lipsit de acasă toată după-amiaza.

— Aveţi vreun martor?

— Vă dau cuvântul meu, rosti arogant Inglethorp.

Procurorul nu catadicsi să-i răspundă.

— Există doi martori care pot jura că au auzit altercaţia dintre dumneavoastră şi doamna Inglethorp.

— Aceşti martori se înşeală.

Eram uluit. Siguranţa desăvârşită cu care vorbea individul mă zăpăcea. M-am uitat la Poirot. Pe chipul său plutea o expresie de exaltare pe care n-am înţeles-o. Să se fi convins şi el, în sfârşit, de vinovăţia lui Inglethorp?

— Domnule Inglethorp, spuse procurorul, aţi auzit, repetate aici, ultimele cuvinte ale soţiei dumneavoastră. Cum vi le explicaţi?

— Foarte uşor.

— Cum?

— Mi se pare foarte simplu. Camera era slab luminată. Doctorul Bauerstein are cam aceeaşi statură şi construcţie ca §i mine şi, la fel ca mine, poartă barbă. În penumbra aceea şi suferind cum suferea, sărmana mea soţie l-a confundat cu mine.

— Ah! Rosti Poirot pentru el însuşi. Asta zic şi eu o idee!

— Crezi ce spune? Am şoptit.

— N-am spus asta. Însă explicaţia este cu adevărat ingenioasă.

— Dumneavoastră interpretaţi ultimele cuvinte ale soţiei mele ca pe o acuzaţie, continuă Inglethorp în timp ce, dimpotrivă, era o chemare.

Procurorul reflectă o clipă, apoi zise:

— Din câte am înţeles, domnule Inglethorp, în seara aceea, personal, i-aţi turnat cafeaua şi i-aţi dus-o soţiei dumneavoastră.

— De turnat, într-adevăr, am turnat-o. Dar nu i-am dus-o eu. Intenţionam s-o fac, însă mi s-a spus că mă aşteaptă un prieten la uşă, aşa că am lăsat-o pe masa din hol. Când am revenit, nu mai era.

Această mărturie putea, sau nu putea, fi adevărată, oricum, nu mi se pare că ar fi schimbat prea mult situaţia în favoarea lui Inglethorp. Chiar şi în acest caz avusese timp berechet să introducă otrava.

În acel moment, Poirot îmi făcu un semn discret spre doi bărbaţi care stăteau alături, lângă uşă. Unul era scund, slab, negricios, cu faţa de nevăstuică, celălalt înalt şi chipeş.

M-am uitat întrebător la Poirot, iar el îmi şopti la ureche:

— Ştii cine e cel scund?

Am clătinat din cap.

— Este inspectorul detectiv James Jâpp de la Scotland Yard – Jimmy Japp. Şi celălalt e tot de la Scotland Yard. Lucrurile sau pus iute în mişcare, prietene.

M-am uitat atent la cei doi. Nu păreau deloc să fie poliţişti. Niciodată nu mi-ar fi trecut prin minte că ar fi nişte persoane oficiale.

Încă mă uitam la ei când am tresărit la auzul verdictului:

— Crimă cu premeditare comisă de o perse ană sau persoane necunoscute, deocamdată.

VII. Poirot îşi plăteşte datoriile.

În timp ce părăseam „Stylites Arms”, Poirot mă trase deoparte, cu un gest discret. Am priceput ce urmărea, îi aştepta pe cei doi de la Scotland Yard.

După câteva minute apărură şi ei, iar Poirot le ieşi repede înainte şi se adresă celui mai scund:

— Mă tem că nu mă mai ţineţi minte, inspectore Japp.

— Ei, iată-l pe domnul Poirot! Exclamă inspectorul şi se adresă celuilalt bărbat. M-ai auzit vorbind de domnul Poirot. În 1904 am lucrat împreună la cazul falsificatorilor Abercrombie… I-a prins în Bruxelles. Ah, ce zile măreţe, monsieur! Dar de „Baron" Altara vă mai amintiţi? Ce excroc de clasă! Păcălise jumătate din poliţiştii Europei. Dar l-am înhăţat în Antwerp… Graţie dumneavoastră, domnule Poirot.

După ce s-au consumat aceste amintiri de tinereţe, m-am apropiat şi eu şi am fost prezentat inspectorului Japp care, la rândul lui, ne prezentă pe amândoi însoţitorului său, superintendentul Summerhaye.

— Nu cred că trebuie să mă mai întreb de ce vă afl iţi aici, domnilor – spuse Poirot.

— E un caz cât se poate de clar, nu-i aşa? Făcu cu ochiul, atotştiutor Japp.

— Nicidecum, răspunse Poirot grav.

— Oh, asta-i! Rosti pentru mima oară Summerhaye. Toată treaba e limpede ca lumin i zilei. Individul e făptaşul. Nu pricep cum de a putut fi atât de prost.

Japp, însă, se uita atent la Poirot.

— Potoleşte-te, Summerhaye, zise el în glumă. Eu am mai lucrat cu domnul Poirot şi ar fi ultimul om din lume de a cărui părere să nu ţin seama. Dacă nu mă înşel prea tare, are un as în mânecă. Nu-i aşa, monsieur?

Poirot zâmbi.

— Am tras anumite concluzii… Da.

Summerhaye încă îl mai privea sceptic, dar Japp continua să-l scruteze foarte serios.

— Se poate, spuse Japp, deocamdată noi privim cazul din afară. În situaţii ca acestea, Scotland Yardul este mereu în dezavantaj că apare abia după anchetă. E foarte important să fii pe fază de la început, ori acum domnul Poirot ne-a

luat-o înainte. Noi n-am fi putut ajunge aici tot atât de repede ca el, în ciuda faptului că un doctor isteţ, aflat şi el pe fază, ne-a dat de ştire prin procuror. Dumneavoastră, însă, care aţi fost aici de la bun început, aţi avut şansa să nu vă scape nici un amănunt. Din depoziţiile făcute la anchetă, domnul Inglethorp şi-a otrăvit soţia cum mă vezi şi cum te văd, iar dacă cineva ar susţine contrariul, i-aş râde în nas. Trebuie să spun că am rămas surprins că juraţii n-au dat direct verdictul de crimă cu premeditare cu făptaş dovedit:Alfred Inglethorp. Cred că ar fi făcut-o dacă n-ar fi fost procurorul… Am impresia că el i-a împiedicat.

— Poate, deşi dumneavoastră aveţi în momentul acesta în buzunar mandatul de arestare, sugeră Poirot.

Peste chipul expresiv al lui Japp se lăsă o perdea de răceală.

— Poate că am, poate că nu, zise el sec.

Poirot îl privi gânditor.

— Domnilor,doresc foarte mult să nu fie arestat.

— Se vede, observă Summerhaye sarcastic.

— Nu cereţi cam prea mult? Perplexitatea cu care se uita Japp la Poirot avea ceva comic… Dumneavoastră vă este tot una. E drept că aţi fost primul aici… Dar Scotland Yardul nu vrea să facă nici o greşeală.

Poirot încuviinţă grav.

— Exact aşa gândeam şi eu. Uitaţi cum stau lucrurile. Folosiţi-vă mandatul şi arestaţi-l pe Alfred Inglethorp. Dar lucrul acesta nu o să vă aducă nici o laudă… Inglethorp va fi eliberat imediat. Comme ça! Şi pocni din degete foarte expresiv.

Chipul lui Japp deveni grav, în timp ce pe faţa lui Summerhaye plutea o undă de neîncredere.

În ceea ce mă privea, eu eram mut de uimire şi singura concluzie la care ajunsesem era că Poirot înnebunise.

Japp îşi scoase batista şi îşi tampona uşor fruntea.

— Nu am curaj să fac ce îmi cereţi, domnule Poirot. Mie miar fi de ajuns cuvântul dumneavoastră, dar sunt alţii mai

mari ca mine care mă vor întreba de ce oare am procedat aşa. Nu puteţi să-mi daţi un indiciu pe care să mă bazez?

Poirot reflectă un moment.

— Foarte bine, rosti în cele din urmă. Recunosc că nu îmi convine. Îmi forţaţi mâna. Aş fi vrut să acţionez în umbră, cel puţin deocamdată, dar şi dumneavoastră aveţi dreptate… Cuvântul unui poliţist belgian, căruia i-a apus gloria, nu-i suficient! Dar Alfred Inglethorp nu trebuie să fie arestat. Am jurat asta, prietenul meu Hastings, aici de faţă, poate s-o confirme. Ei bine, bunul meu Japp, în cazul acesta, vă duceţi imediat la Styles?

— Păi, cam într-o jumătate de oră. Mai întâi mergem să vorbim cu procurorul şi cu medicul.

— Bine. Treceţi pe la mine în drum… Ultima casă din sat. Vă voi însoţi la Styles, domnul Inglethorp vă va da, sau, în cazul în care el refuză, lucru perfect posibil, vă voi da eu toate dovezile care să vă convingă că acuzaţia adusă lui nu stă în picioare. Facem prinsoare?

— Facem! Rosti Japp însufleţit. În numele Scotland Yardului, vă sunt foarte recunoscător deşi, trebuie să vă mărturisesc, cel puţin până acum nu văd nici cea mai mică fisură în probele care s-au adunat, dar dumneavoastră aţi fost întotdeauna un magician! Atunci, pe curând, monsieur.

Cei doi detectivi se îndepărtară, Summerhaye păstrând încă expresia aceea neîncrezătoare.

— Ei bine, prietene, strigă Poirot, înainte să pot scoate un cuvânt, ce părere ai? Mon Dieu! Am avut câteva momente fierbinţi în sala de judecată. Nu mi-am imaginat că tipul ar putea fi atât de căpăţânos încât să refuze să spună ceva. E clar, s-a purtat ca un imbecil!

— Hm! Mai sunt şi alte explicaţii, am remarcat. Dacă toate învinuirile care i s-au adus sunt adevărate, cum s-ar fi putut apăra altfel decât tăcând?

— Oh, în o mie de moduri ingenioase! Strigă Poirot. Uite, să zicem că eu aş fi fost cel care a comis crima asta. Ei bine,aş fi putut inventa şapte poveşti extrem de plauzibile,

infinit mai convingătoare decât negaţiile încăpăţânate ale domnului Inglethorp!

Nu m-am putut abţine să nu râd.

— Dragul meu Poirot, sunt convins că ai fi putut inventa şaptezeci! Dar, serios vorbind, în ciuda celor ce le-ai spus ălor doi detectivi, cu siguranţă nu mai crezi în nevinovăţia lui Alfred Inglethorp, nu-i aşa?

— De ce n-aş crede şi acum ca şi înainte? Nimic nu s-a schimbat.

— Dar dovezile sunt atât de concludente!

— Da, prea concludente.

Ne-am întors la vila Leastways şi am urcat scările, de acum familiare.

— Da, da, prea concludente, continuă Poirot, mai mult pentru sine. Adevărata probă este, de obicei, vagă şi nesatisfăcătoare. Trebuie examinată… Întoarsă pe toate feţele, în cazul nostru, însă, totul e limpede, fără dubii. Nu, prietene, aceste probe au fost ticluite extrem de inteligent… Atât de inteligent… Încât şi-au zădărnicit singure scopul.

— De ce crezi asta?

— Pentru că, atâta timp cât dovezile ar fi fost neclare şi abstracte, era foarte greu să le dovedeşti falsitatea. Dar, în neliniştea lui, criminalul a întins atât de tare coarda încât, doar cu o singură tăietură, Inglethorp va fi pus în libertate.

A tăcut. Peste un minut sau două Poirot continuă:

— Să privim lucrurile în felul următor. Să zicem că un bărbat s-a decis să-şi otrăvească soţia. Deoarece, până atunci, a trăit din expediente, e clar că are ceva inteligenţă. Nu e nicidecum un prost. Ei bine, cum procedează? Se duce glonţ la farmacia din sat şi îşi procură stricnină sub propriul nume, însăilând o poveste despre un câine, ceea ce din capul locului poate fi dovedit ca fiind o minciună. Dar el nu foloseşte otrava în noaptea aceea. Nu, el aşteaptă să aibă o ceartă cu soţia lui, lucru cu care toată casa e la curent şi care, în mod firesc, face ca toate suspiciunile să se îndrepte

împotriva lui. Nu-şi pregăteşte nici o apărare… Nici urmă de alibi, deşi ştie că laborantul farmacistului va fi chemat, în mod obligatoriu, să depună mărturie. Puh, nu-mi cere să cred că omul ăsta poate fi atât de idiot! Numai un nebun care vrea să se sinucidă ajungând la spânzurătoare ar fi procedat aşa!

— Totuşi… Nu văd…, am început.

— Nici eu. Pot să-ţi spun, mon ami, că toată povestea asta mă depăşeşte. Pe mine… Hercule Poirot!

— Dar dacă-l consideri nevinovat, cum îţi explici că a cumpărat stricnină?

— Foarte simplu. Nu a cumpărat.

— Dar Mace l-a recunoscut!

— Iartă-mă, el a văzut un bărbat cu barbă neagră ca a domnului Inglethorp, purtând ochelari ca şi domnul Inglethorp şi îmbrăcat în veşminte oarecum neobişnuite ca ale domnului Inglethorp. El nu a putut recunoaşte un om pe care, probabil, l-a văzut o singură dată, de la distanţă, căci, după cum cred că-ţi aminteşti, el însuşi a spus că nu era în sat decât de două săptămâni, iar doamna Inglethorp trata de obicei cu firma Coot din Tadminster.

— Atunci, crezi…

— Mon ami, îţi aminteşti care au fost cele două puncte asupra cărora am insistat? Pentru moment să-l lăsăm pe primul. Care era cel de-al doilea?

— Faptul că Alfred Inglethorp se îmbracă ciudat, are barbă neagră şi poartă ochelari, am citat din memorie.

— Exact. Acum să presupunem că cineva ar vrea să treacă drept John sau Lawrence Cavendish. I-ar fi uşor?

— Nu, am răspuns îngândurat. Desigur, un actor…

Dar Poirot. Mi-o tăie scurt.

— Dar de ce nu i-ar fi uşor? Să-ţi spun eu, prietene. Pentru că amândoi se rad. Iar ca să poţi trece cu succes drept unul din cei doi în plină lumină a zilei trebuie să fii un actor genial şi, în plus, să ai o oarecare asemănare a trăsăturilor feţei. Alta este situaţia în cazul lui Alfred Inglethorp.

Îmbrăcămintea, barba, ochelarii care îi ascund ochii… Toate acestea sunt treburi care îl scot în evidenţă. Acum, care este primul gând al criminalului? Să abată suspiciunile de la persoana sa, nu-i aşa? Şi cum poate s-o facă cel mai bine? Îndreptându-le asupra altei persoane. Şi uite că a găsit şi omul. Toată lumea era predispusă să creadă în vinovăţia lui Alfred Inglethorp. Era de la sine înţeles că el va fi suspectat. Dar, pentru mai multă siguranţă, trebuiau fabricate dovezi grăitoare… Cum ar fi cumpărarea stricninei şi redarea semnalmentelor specifice domnului Inglethorp. N-a fost greu. Gândeşte-te, tânărul Mace n-a stat de vorbă niciodată până acum cu domnul Inglethorp. Cum ar fi putut bănui că bărbatul care purta hainele lui, avea barbă şi ochelari ca şi el, nu era Alfred Inglethorp?

— Tot ce se poate, am spus, fascinat de elocinţa lui Poirot. Dar, dacă aşa stau lucrurile, de ce n-a spus unde a fost luni seara la şase?

— Chiar, de ce? Spuse Poirot calmându-se brusc. Dacă ar fi arestat, probabil că ar vorbi, dar eu nu vreau să se ajungă la asta. Trebuie să-l fac să vadă gravitatea situaţiei în care se află. Tăcerea lui ascunde, bineînţeles, ceva care îl discreditează. Chiar dacă nu şi-a omorât soţia, rămâne, totuşi, un ticălos care are ceva de astuns, fără nici o legătură cu crima.

— Cam ce-ar putea fi? Am îngânat, cucerit pe moment de acest punct de vedere al lui Poirot, păstrând, totuşi, convingerea că raţionamentul meu era cel bun.

— Nu ghiceşti? Întrebă Poirot, zâmbind.

— Nu, dar dumneata?

— Oh, da, mi-a venit o idee acum câtva timp… Şi s-a dovedit a fi corectă.

— Nu mi-ai spus nimic, i-am reproşat. Poirot îşi înălţă braţele într-un gest teatral.

— Iartă-mă, mon ami, nu ai fost chiar sympatique. Se întoarse brusc spre mine. Spune-mi… Acum înţelegi că nu trebuie să fie arestat?

— Poate, am răspuns neconvingător, deoarece soarta lui Inglethorp îmi era absolut indiferentă şi consideram că o spaimă zdravănă n-ar avea cum să-i dăuneze.

Poirot, care mă urmărea atent, ofta.

— Ei, prietene, spuse el, schimbând subiectul, în afară de domnul Inglethorp, cum ţi s-au părut depoziţiile din cadrul anchetei?

— Oh, aproape cum m-am aşteptat.

— Nu te-a şocat niciuna în mod deosebit?

Gândurile mi-au zburat la Mary Cavendish şi m-am eschivat:

— Cum adică?

— Păi, de exemplu, depoziţia domnului Lawrence Cavendish.

M-am simţit uşurat.

— Oh, Lawrence! Nu, nu cred. Întotdeauna a fost un tip nervos.

— Părerea lui că mama sa s-ar fi putut otrăvi din greşeală datorită tonicului pe care îl lua nu ţi s-a părut ciudată?

— N-aş putea spune că m-a şocat. Medicii au ridiculizat-o bineînţeles. Dar din partea unui nespecialist, părerea e cât se poate de firească.

— Dar monsieur Lawrence nu este un nespecialist. Dumneata însuţi mi-ai spus că a studiat medicina şi că şi-a luat licenţa.

— Da, e adevărat. Nu m-am gândit deloc la asta. Eram destul de tulburat. E ciudat.

Poirot încuviinţă.

— De la început purtarea lui a fost ciudată. Dintre toţi cei din casă, el era singurul care ar fi putut recunoaşte imediat simptomele otrăvirii cu stricnină şi, totuşi, tocmai el şi numai el susţine cu tărie teoria morţii naturale. Dacă ar fi fost vorba de monsieur John, aş fi înţeles. El nu are cunoştinţe de specialitate şi natura nu l-a înzestrat cu prea multă imaginaţie. Dar monsieur Lawrence… Nu! Dar iată că

acum,azi, vine cu o sugestie care, de bună seamă, şi lui i se pare ridicolă. Iată un subiect de meditaţie, mon ami!

— E o treabă foarte încâlcită, am admis.

— Pe urmă, doamna Cavendish, continuă Poirot. Nici ea nu a spus tot ce ştia. Ce părere ai despre atitudinea ei?

— Nu ştiu ce să cred. Pare de neconceput ca ea să-l acopere pe Alfred Inglethorp şi totuşi aşa a reieşit.

Poirot dădu din cap îngândurat.

— Da, e straniu. Un lucru e sigur, din acea „discuţie particulară” a auzit mai mult decât a fost dispusă să recunoască.

— Şi, cu toate astea, e ultima persoană care ar putea fi acuzată că obişnuieşte să tragă cu urechea pe la uşi!

— Exact. Depoziţia ei mi-a dovedit un lucru, şi anume că am făcut o greşeală. Dorcas are perfectă dreptate. Cearta avusese loc mai devreme, în jur de ora patru, aşa cum spunea ea.

L-am privit curios. Niciodată nu reuşisem să înţeleg de ce insistă atât asupra acestui punct.

— Da, iată un lucru bun care a ieşit azi la iveală, continuă Poirot. Dar, să-l luăm acum pe doctorul Bauerstein: de ce era sculat şi îmbrăcat aşa, cu noaptea-n cap? Ce mă uimeşte este că nimeni nu şi-a pus, măcar, întrebarea asta.

— Poate avea insomnie, am spus fără convingere.

— Explicaţia asta e ori foarte bună, ori foarte proastă. Acoperă totul şi nu lămureşte nimic. Voi fi cu ochii pe isteţul nostru doctor Bauerstein.

— Ai mai găsit şi alte fisuri în declaraţiile de la anchetă? L-am întrebat ironic.

— Mon ami, când îţi dai seama că oamenii nu-ţi spun adevărul, fii foarte atent! Dacă nu mă înşel prea mult, la ancheta de azi doar o persoană… Cel mult două, au spus adevărul, fără rezerve sau subterfugii.

— Oh, Poirot, ştiu la cine te referi. Bine-nţeles că nu la Lawrence şi nici la doamna Cavendish. Dar au mai fost şi

John… Şi domnişoara Howard… Şi sunt sigur că ei au spus adevărul.

— Amândoi, prietene? Unul, sunt de acord, dar amândoi…!

Vorbele lui m-au afectat într-un mod neplăcut. Depoziţia domnişoarei Howard, aşa lipsită de importanţă, fusese făcută într-o manieră atât de francă şi la obiect încât nici o clipă numi trecuse prin gând să mă îndoiesc de sinceritatea ei. Cu toate astea, aveam un mare respect pentru perspicacitatea lui Poirot… Exceptând situaţiile când îl consideram de-o încăpăţânare prostească.

— Chiar crezi ce spui? L-am întrebat. Domnişoara Howard mi s-a părut întotdeauna extrem de onestă… Chiar supărător de onestă.

Poirot îmi aruncă o privire curioasă, pe care n-am înţeles-o. Vru să spună ceva, dar renunţă.

— La fel şi domnişoara Murdoch, am continuat. N-a fost nimic neadevărat în cele ce-a spus.

— Nu. Însă este ciudat că n-a auzit nici măcar un sunet, deşi dormea în camera de alături, în timp ce doamna Cavendish, din cealaltă aripă a clădirii, a auzit clar când a căzut masa.

— Vezi, ea e tânără. Are un somn sănătos.

— Oh, da, cu siguranţă! Cred că e una din persoanele care dorm, nu glumă!

Ceva în tonul lui mi s-a părut deranjant, dar chiar în acel moment se auzi un ciocănit şi, uitându-ne pe fereastră, i-am văzut pe cei doi detectivi care ne aşteptau să coborâm.

Poirot îşi potrivi pălăria pe cap, îşi răsuci cu un gest aprig mustaţa, îndepărtă cu grijă un fir de praf imaginar de pe mânecă şi-mi făcu semn să-l urmez pe scări. Împreună cu detectivii am pornit spre Styles.

Cred că apariţia celor doi bărbaţi de la Scotland Yard a şocat întrucâtva… Mai ales pe John, cu toate că, după pronunţarea verdictului, realizase că totul era doar o problemă de timp. Prezenţa detectivilor în casă era mai grăitoare decât orice altceva.

Pe drum, Poirot şi Japp discutaseră între ei cu glas scăzut, iar cel din urmă dispusese ca toţi cei din casă, cu excepţia servitorilor, să fie chemaţi în salon. Am înţeles semnificaţia acestui lucru. Poirot avea prilejul să se desfăşoare.

Personal, nu eram optimist. Poirot putea să aibă motive excelente ca să creadă în nevinovăţia lui Inglethorp, dar unui tip de genul lui Summerhaye trebuia să-i aduci dovezi palpabile, ori eu mă îndoiam că Poirot i le-ar fi putut furniza.

A trecut un oarecare timp până ne-am adunat cu toţii în salon. Japp încuie uşa pe dinăuntru. Politicos, Poirot oferi fiecăruia câte un scaun. Ochii tuturor erau aţintiţi asupra celor doi bărbaţi de la Scotland Yard. Cred că pentru prima dată începeam să realizăm că tot ce se petrecuse nu fusese un vis urât ci un fapt real. Despre întâmplări asemănătoare citiserăm în cărţi… Acum noi eram protagoniştii unei drame. A doua zi, toate ziarele din Anglia aveau să titreze cu litere de-o şchioapă: „MISTERIOASA TRAGEDIE DIN ESSEX” „O LADY BOGATĂ OTRĂVITĂ”

Aveau să apară şi fotografii cu Styles, instantanee cu „Familia plecând de la tribunal”… Oricum, fotograful satului nu trândăvise! Toate chestiile alea pe care le-ai citit de sute de ori, chestii care li se întâmplă altora, nu ţie. Şi iată că acum, în casa asta, a fost comisă o crimă. În faţa noastră stăteau detectivii însărcinaţi cu „rezolvarea cazului”.

Toată această binecunoscută procedură gazetărească îmi trecu iute prin minte, înainte ca Poirot să ia cuvântul.

Cred că toţi au fost puţin surprinşi de faptul că el şi nu una dintre cele două persoane oficiale luase iniţiativa.

— Mesdames et messieurs, începu Poirot cu aerul unei celebrităţi care se pregătea să ţină cu discurs, v-am rugat să veniţi cu toţii aici cu un anumit scop. Iar acest scop are legătură cu domnul Alfred Inglethorp.

Inglethorp şedea un pic izolat… Cred că, inconştient, fiecare îşi trăsese scaunul uşor mai departe de al lui; la auzul propriului său nume tresări imperceptibil.

— Domnule Inglethorp, rosti Poirot, adresându-i-se direct,o umbră foarte întunecată s-a lăsat asupra acestei case… Umbra crimei.

Inglethorp dădu din cap îndurerat.

— Sărmana mea soţie, murmură el. Biata Emily! E îngrozitor!

— Părerea mea, monsieur, spuse Poirot cu severitate, deci, părerea mea este că nu realizaţi cât de îngrozitor poate fi… Pentru dumneavoastră. Şi cum Inglethorp părea să nu înţeleagă, adăugă: Domnule Inglethorp, vă aflaţi într-un mare pericol.

Cei doi detectivi se agitară. Parcă am şi văzut pe buzele lui Summerhaye oficiala frază: „Tot ce veţi spune va fi folosit ca probă împotriva dumneavoastră”. Poirot continuă:

— Acum aţi înţeles, monsieur?

— Nu, ce vreţi să spuneţi?

— Vreau să spun, că sunteţi suspectat de otrăvirea soţiei.

Afirmaţia aceasta directă avu darul să taie răsuflarea celor prezenţi.

— Doamne Sfinte! Strigă Inglethorp, sărind în picioare. Ce idee monstruoasă! Eu… S-o otrăvesc pe scumpa mea Emily!

— Nu cred, Poirot îl urmărea cu atenţie, că realizaţi foarte bine cât de nefavorabilă vă este depoziţia din cadrul anchetei. Domnule Inglethorp, aflând acum ceea ce v-am spus, tot mai refuzaţi să ne declaraţi unde eraţi în după-amiaza zilei de luni, la ora şase?

Cu un geamăt, Alfred Inglethorp se lăsă să cadă în scaun şi îşi ascunse faţa în mâini. Poirot se apropie de el.

— Vorbiţi! Strigă el ameninţător.

Cu un efort, Inglethorp îşi ridică faţa, apoi, încet, chinuit, clătină din cap.

— Nu vreţi să vorbiţi?

— Nu. Nu cred că cineva poate fi atât de ticălos încât să mă acuze de ceea ce aţi spus.

Poirot încuviinţă gânditor, asemeni unui om care a luat o decizie.

— Soit! Spuse. Atunci, trebuie să vorbesc eu în locul dumneavoastră.

Alfred Inglethorp sări din nou de pe scaun.

— Dumneavoastră? Cum să vorbiţi? Dumneavoastră nu ştiţi… Se opri brusc.

Poirot se întoarse spre noi:

— Mesdames et messieurs! Ascultaţi! Eu, Hercule Poirot, afirm că bărbatul care a intrat în farmacie, luni după-amiază la ora şase, şi a cumpărat stricnină nu era Alfred Inglethorp, deoarece, în acea zi, la acea oră, domnul Inglethorp o conducea pe doamna Raikes, înapoi, la ferma învecinată. Pot aduce nu mai puţin de cinci martori care să jure că i-au văzut împreună, atât la ora şase, cât şi mai târziu, şi, după cum ştiţi, ferma Abbey, unde locuieşte doamna Raikes, este la o distanţă de cel puţin două mile şi jumătate de sat. Iată, deci, un alibi care nu poate fi pus sub semnul întrebării!

VIII. Noi suspiciuni.

Urmă un moment de stupefacţie generală. Japp, care era cel mai puţin surprins dintre toţi, vorbi primul.

— Pe cuvântul meu, sunteţi fenomenal! Strigă el. Sunteţi sigur că nu greşiţi, domnule Poirot? Presupun că martorii despre care aţi pomenit există, nu-i aşa?

— Voilà! Am pregătit o listă a lor, cu nume şi adrese. Binenţeles că trebuie să-i vedeţi. Vă veţi convinge, însă, că totul e în regulă.

— Sunt sigur. Glasul lui Japp coborî. Vă sunt foarte recunoscător. Ar fi fost o eroare să-l fi arestat. Se întoarse spre Inglethorp. Scuzaţi-mă, domnule, dar de ce n-aţi declarat asta la anchetă?

— Am să vă spun eu de ce, interveni Poirot. Umblau pe aici anumite zvonuri…

— Răutăcioase şi complet neadevărate, îl întrerupse Alfred Inglethorp cu glas agitat.

— Iar domnul Inglethorp nu dorea câtuşi de puţin să provoace un nou scandal chiar în momentele acestea. Am

dreptate?

— Foarte mare dreptate, încuviinţă Inglethorp. Când sărmana mea Emily nu-i încă înmormântată, vă mai puteţi mira că n-am vrut să reînvii acele zvonuri mincinoase?

— În locul dumneavoastră, aş fi preferat să dau apă la moară unor bârfe, decât să fiu arestat pentru crimă, remarcă Japp. Îndrăznesc să cred că sărmana dumneavoastră soţie ar fi gândit la fel. Dacă n-ar fi domnul Poirot, aţi fi fost arestat fără doar şi poate.

— Am fost un prost, îmi dau seama, murmură Inglethorp. Dar dumneavoastră, inspectore, nu ştiţi cât am fost de persecutat şi bârfit. Îi aruncă o privire veninoasă Evelynei Howard.

— Acum, domnule, rosti Japp adresându-i-se scurt lui John, aş dori să văd dormitorul decedatei, iar apoi să am o mică discuţie cu servitorii. Nu vă deranjaţi, domnul Poirot îmi va arăta drumul.

În timp ce ceilalţi părăseau încăperea, Poirot se întoarse spre mine şi-mi făcu semn să-l urmez pe scări. Acolo mă apucă de braţ şi mă trase deoparte.

— Du-te repede în aripa cealaltă. Aşează-te acolo… Chiar pe partea dinspre noi a uşii batante. Să nu te mişti de acolo până nu vin. Se îndepărtă rapid, alăturându-se celor doi detectivi.

I-am urmat instrucţiunile şi mi-am ocupat postul, întrebându-mă care era rostul acestei manevre. De ce stăteam de pază? Mă uitam gânditor în lungul culoarului din faţa mea, când m-a fulgerat o idee. Cu excepţia camerei Cynthiei Murdoch, toate celelalte se aflau în această aripă stângă. Oare să fi avut acest lucru vreo semnificaţie? Trebuie să fi trecut douăzeci de minute bune până când a apărut Poirot.

— Nu te-ai mişcat de aici?

— Nu, am stat neclintit ca o stâncă. Nu s-a petrecut nimic.

— Aha! Era mulţumit, sau dezamăgit? N-ai văzut absolut nimic?

— Nu.

— Dar, probabil, ai auzit ceva. Vreo bufnitură puternică… Ei, mon ami?

— Nu.

— E posibil? Ştii, sunt chiar supărat pe mine însumi. De obicei nu sunt atât de stângaci. Am făcut doar un simplu gest cu mâna stângă – cunoşteam eu gesturile lui Poirot – şi am răsturnat masa de lângă pat!

Părea atât de copilăreşte amărât şi îmbufnat încât m-am grăbit să-l consolez:

— Nu face nimic, bătrâne. Ce contează! Victoria pe care ai obţinut-o mai înainte te-a emoţionat. Trebuie să-ţi mărturisesc că a fost o surpriză pentru toţi. Povestea asta dintre Inglethorp şi doamna Raikes trebuie să fi fost mai serioasă de cum am crezut-o noi, din moment ce l-a făcut să-şi ţină gura cu atâta încăpăţânare. Ce ai de gând să faci acum? Unde sunt colegii de la Scotland Yard?

— Au coborât să vorbească cu servitorii. Le-am arătat tot ceam găsit noi. Sunt nemulţumit de Japp. N-are metodă!

— Ehei! Am rostit, privind pe fereastră. Iată-l pe doctorul Bauerstein. Sper să ai dreptate în ceea ce-l priveşte pe acest om. Mie nu-mi place.

— E foarte deştept, spuse Poirot, meditativ.

— Oh, deştept pe dracu! Află că m-am distrat grozav să-l văd în halul de mizerie în care era marţi. Rar dai peste un astfel de spectacol. Şi i-am descris aventura doctorului. Arăta ca o sperietoare de ciori, mânjit de noroi din cap până-n picioare!

— L-ai văzut dumneata?

— Bine-nţeles. Nu vroia să intre… Era chiar după cină… Dar domnul Inglethorp a insistat.

— Ce? Poirot mă apucă violent de umeri. Doctorul Bauerstein a fost aici marţi seară? Aici? Şi de ce nu mi-ai spus până acum? De ce nu mi-ai spus? De ce? De ce?

Părea cuprins de-o agitaţie ieşită din comun.

— Dragul meu Poirot, am protestat, nu mi-am închipuit că te-ar putea interesa. N-am crezut că are vreo importanţă.

— Importanţă? Are cea mai mare importanţă! Aşadar, doctorul Bauerstein a fost aici marţi seară… Noaptea crimei. Hastings, nu-ţi dai seama? Asta schimbă totul… Totul!

Niciodată nu-l mai văzusem atât de tulburat. Îmi dădu drumul din încleştare şi aranjă în mod mecanic două sfeşnice, mormăind pentru sine:

— Da, asta schimbă totul… Totul.

Dintr-o dată, păru să ia o hotărâre.

— Allons! Spuse. Trebuie să acţionăm imediat. Unde este domnul Cavendish?

John era în camera de fumat. Poirot se duse drept la el.

— Domnule Cavendish, am o treabă importantă în Tadminster. O nouă pistă. Pot să împrumut maşina dumneavoastră?

— Desigur. Doriţi s-o luaţi chiar acum?

— Dacă sunteţi atât de amabil, da.

John sună şi ordonă să fie trasă maşina la scară. În următoarele minute străbăteam parcul şi o luam pe drumul spre Tadminster.

— Şi acum, Poirot, am zis resemnat, poate vrei să-mi spui şi mie despre ce este vorba.

— Ei bine, mon ami, în mare parte poţi ghici şi singur. Sunt sigur că îţi dai seama că, acum când domnul Inglethorp este scos din cauză, întreaga situaţie e total schimbată. Ne confruntăm cu probleme complet noi. Ştim că există o persoană care n-a cumpărat otrava. Am dat la o parte pistele false. Să ne referim acum la cele reale. Am dovedit că oricine din casă, cu excepţia dumitale şi a doamnei Cavendish, care jucaţi tenis, ar fi putut trece drept domnul Inglethorp în seara de luni. În acelaşi timp, avem declaraţia lui precum că a lăsat cafeaua în hol. În timpul anchetei, nimeni n-a dat prea multă importanţă acestui lucru… Acum, însă, capătă o semnificaţie aparte. Trebuie să descoperim,

fie pe cel care i-a dus-o doamnei Inglethorp, fie pe cel ce a trecut prin hol când cafeaua se mai afla acolo. Din relatarea dumitale, există doar două persoane care putem spune cu certitudine că nu s-au apropiat de cafea: doamna Cavendish şi Mademoiselle Cynthia.

— Da, aşa este, am admis uşurat la gândul că Mary Cavendish ieşea din cercul suspecţilor.

— Lămurirea situaţiei lui Alfred Inglethorp mi-a cam încurcat planurile, făcându-mă să acţionez mai devreme decât intenţi-onam. Atâta timp cât se putea bănui că el era cel pe care-l urmăream, criminalul s-ar fi simţit în siguranţă. Acum, însă, el va fi de două ori mai atent, va fi permanent în gardă. Da… Va fi foarte atent. Se răsuci brusc spre mine. Spune-mi, Hastings, dumneata… Nu suspectezi pe cineva anume?

Am ezitat. Ca să fiu sincer, în dimineaţa aceea îmi trecuse prin minte o idee nebunească, cu totul ieşită din comun. Era atât de absurdă încât am căutat să nu-i dau atenţie şi, totuşi, ea persista.

— N-aş numi-o suspiciune, am îngânat. E absolut o nebunie.

— Ei, hai, mă încurajă Poirot, nu-ţi fie teamă. Dă-i drumul. Întotdeauna trebuie să-ţi asculţi instinctele.

— Bine, am izbucnit, e absurd dar… Am impresia că domnişoara Howard nu a spus tot ce ştia!

— Domnişoara Howard?

— Da… Poţi să râzi…

— Nu râd deloc. De ce să râd?

— Ei bine, nu pot să nu mă gândesc la faptul că am exclus-o din cercul suspecţilor doar pentru că nu se afla în casă. Dar ea era doar la cincisprezece mile de aici. Cu o maşină ar fi putut ajunge într-o jumătate de oră. Oare putem afirma cu certitudine că n-a fost la Styles în noaptea crimei?

— Da, prietene, rosti Poirot în mod neaşteptat, putem. Unul dintre primele lucruri pe care le-am făcut a fost să sun la spitalul unde lucrează.

— Şi?

— Ei bine, am aflat că domnişoara Howard a lucrat în schimbul de după-amiază marţi şi că, datorită unor cazuri de urgenţă, a avut amabilitatea să se ofere să lucreze şi în schimbul de noapte. Asta-i!

— Oh, am exclamat dezumflat. De fapt, vehemenţa extraordinară cu care-l acuza pe Inglethorp m-a determinat s-o suspectez. Mi-a trecut prin cap că s-ar putea să n-aibă nimic împotriva lui. În plus, m-am gândit că n-ar fi exclus să ştie ceva în legătură cu distrugerea testamentului. L-ar fi putut arde pe cel nou, înlocuindu-l cu ultimul, cel în favoarea lui.

— Ura ei ţi se pare prefăcută?

— Da, da. E mult prea violentă. Mă întreb chiar dacă-i întreagă la minte.

Poirot îşi scutură capul energic.

— Nu, nu, aici greşeşti. Domnişoara Howard nu-i nici ţicnită, nici degenerată. Este întruchiparea echilibrului perfect dintre trup şi minte a vechii seminţii engleze. Este sănătoasă tun.

— Totuşi, ura ei faţă de Inglethorp pare aproape o manie. Mam gândit… Pare absurd, desigur, dar mi-a trecut prin minte că intenţia ei a fost să-l otrăvească pe Inglethorp şi că, nu pot spune cum, doamna Inglethorp a băut ea otrava, din greşeală. Nu văd deloc, însă, cum putea fi posibil aşa ceva. Toată povestea e absurdă şi ridicolă în cel mai înalt grad.

— Totuşi într-o anumită privinţă ai dreptate. Întotdeauna e preferabil să suspectezi pe oricine până când poţi dovedi în mod logic şi spre propria-ţi satisfacţie că e nevinovat. Acum să ne gândim ce motive avea domnişoara Howard s-o otrăvească pe doamna Inglethorp.

— Cum? Dimpotrivă, îi era devotată! Am exclamat.

— Bla, bla! Strigă Poirot iritat. Ăsta-i răspuns de copil! Dacă domnişoara Howard ar fi fost în stare s-o otrăvească pe bătrână, tot aşa de bine ar fi fost în stare să simuleze

devotamentul. Nu, trebuie s-o luăm altfel. Ai foarte mare dreptate să presupui că ura ei faţă de Inglethorp este prea vehementă ca să poată fi adevărată, dar greşeşti profund în ceea ce priveşte concluzia pe care ai tras-o din acest fapt. Am ajuns şi eu la anumite concluzii pe care le cred corecte şi despre care, însă, prefer să nu discut deocamdată. Făcu o pauză, apoi continuă: Conform raţionamentului meu, există un argument de nezdruncinat pentru care domnişoara Howard nu poate fi criminala.

— Care?

— Sub nici o formă moartea doamnei Inglethorp nu i-ar fi fost de folos. Ori, se ştie, nu există crimă fără motiv.

Am reflectat câteva clipe.

— Nu s-ar putea ca doamna Inglethorp să fi făcut un testament în favoarea ei?

Poirot scutură din cap.

— Dar dumneata însuţi i-ai sugerat asta domnului Wells!

Poirot zâmbi.

— Am făcut-o dintr-un singur motiv. Nu doream să menţionez numele persoanei pe care o aveam atunci în minte. Şi, cum domnişoara Howard locuia de destul timp aici, am rostit numele ei.

— Totuşi, doamna Inglethorp putea s-o facă. Dacă acel testament întocmit în ziua morţii ei a…

Poirot dădu din cap cu atâta înverşunare încât m-am oprit.

— Nu, prietene. În legătură cu testamentul acesta am părerile mele. Deocamdată nu pot să-ţi spun decât că nu era în favoarea domnişoarei Howard.

I-am acceptat punctul de vedere, cu toate că nu-mi dădeam seama deloc cum de putea fi atât de sigur în privinţa asta.

— Bine, am oftat, s-o lăsăm pe domnişoara Howard. Dacă am ajuns s-o suspectez, ai şi dumneata o parte de vină. Dacă nai fi spus ceea ce ai zis despre depoziţia ei din cadrul anchetei, nu m-aş fi pornit.

Poirot mă privi uimit.

— Ce-am spus eu despre depoziţia ei?
— Nu-ţi aminteşti? Ce-ai spus când am zis că ea şi John Cavendish sunt mai presus de orice bănuială?
— Oh… Oh… Da! Părea puţin buimac, dar îşi reveni rapid. Apropo, Hastings, aş vrea să faci ceva pentru mine.
— Desigur. Ce anume?
— Mai târziu, când te vei afla singur cu Lawrence Cavendish,vreau să-i spui următoarele: „Am un mesaj pentru dumneavoastră din partea lui Poirot. Mesajul sună aşa: Găseşte şi cealaltă ceaşcă de cafea şi poţi sta liniştit!” Asta e tot.
— Găseşte şi cealaltă ceaşcă de cafea şi poţi sta liniştit!” Am reprodus bine? Am întrebat uluit.
— Excelent.
— Dar ce vrea să însemne?
— Ah, asta te las pe dumneata să ghiceşti. Ai totul la îndemână. Doar să-i zici şi vei vedea ce spune.
— Foarte bine… Dar totul e atât de misterios!
Tocmai intram în Tadminster şi Poirot dirija maşina spre laboratorul chimic. Coborî cu agilitate şi dispăru înăuntru. După câteva minute se întoarse.
— Gata, spuse. Mi-am terminat treaba aici.
— Ce treabă ai avut aici? Am întrebat arzând de curiozitate.
— Am lăsat ceva la analiză.
— Bine, bine, dar ce?
— Un rest din cacaoa rămasă în cafetiera din dormitor.
— Dar a fost deja analizată. Doctorul Bauerstein a analizat-o, iar dumneata însuţi ai râs la ideea că ar conţine stricnină.
— Ştiu că a analizat-o doctorul Bauerstein, replică liniştit Poirot.
— Şi atunci?
— Ei bine, eu am chef să mai fie o dată analizată, asta-i tot.
N-am putut să mai scot un cuvânt de la el pe tema asta.
Gestul lui Poirot referitor la cacao m-a nedumerit profund.

Nu-i vedeam sensul. Totuşi, încrederea în capacitatea lui îmi revenise, mai ales după ce demonstrase cu atâta succes ne-vinovăţia lui Inglethorp.

Funeraliile doamnei Inglethorp au avut loc a doua zi, iar luni, în timp ce coboram să-mi iau gustarea, John mă trase deoparte şi-mi spuse că domnul Inglethorp pleca în dimineaţa aceea ca să stea la „Stylites Arms” până ce avea să-şi termine toate treburile.

— E o adevărată uşurare să-l ştii că pleacă, Hastings, continuă cinstitul meu prieten. Înainte, când îl bănuiam că e criminal, atmosfera era destul de neplăcută, dar parcă şi mai neplăcută e acum când ne simţim vinovaţi că l-am bănuit degeaba. Adevărul e că ne-am purtat îngrozitor cu el. Dar totul îl încrimina. Nu ştiu cine ar putea să ne condamne pentru faptul că l-am suspectat. Şi totuşi, am greşit cu toţii, iar ceea ce este mai rău este că trebuie să-ţi recunoşti greşeala în faţa unui tip care nu-ţi e cu nimic mai simpatic decât ţi-a fost înainte. Toată povestea asta e a naibii de încâlcită! Bine măcar că a avut atâta bun simţ să se care de aici. E bine că Styles nu aparţinea mamei ca să i-l lase. Ar fi fost cumplit săl vezi stăpân aici. Poate să-i ia banii.

— Ai să poţi întreţine în bune condiţii domeniul? L-am întrebat.

— Oh, da. Desigur, există şi obligaţiile testamentare, dar ju-mătate din banii tatălui meu revin întreţinerii domeniului, iar Lawrence va locui cu noi deocamdată, aşa că va contribui şi el în egală măsură. Bineînţeles că, la început, vom fi cam strâmtoraţi căci, după cum ţi-am mai spus, eu personal sunt într-o mare jenă financiară. Acum, însă, creditorii pot să mai aştepte.

Atmosfera destinsă prin apropiata plecare a lui Inglethorp a făcut ca micul dejun să fie cel mai plăcut din toate câte fuseseră după consumarea tragediei. Cynthia, ale cărei tinereţe şi prospeţime nu puteau fi amorţite mult timp, redevenise senină şi drăgălaşă şi toţi, în afară de Lawrence care părea la fel de mohorât şi nervos ca şi până atunci,

eram de un optimism liniştit în perspectiva unui viitor nou şi plin de speranţă.

Bineînţeles că ziarele comentau din plin evenimentul tragic. Titluri de-o şchioapă, note biografice ale fiecărui membru al familiei, aluzii subtile şi obişnuitele zvonuri despre pistele de-ţinute de poliţie. Cum războiul stagna pe moment, ziarele se năpustiseră asupra acestui subiect. „Misterioasa afacere de la Styles" era titlul zilei.

Pentru familia Cavendish, toate acestea erau extrem de stresante. Casa era permanent asaltată de reporteri cărora, constant, li se refuza accesul, dar care continuau să bântuie satul şi împrejurimile cu aparatele de fotografiat pregătite să intre în acţiune la apariţia vreunui membru al familiei. Toţi eram centrul atenţiei. Oamenii de la Scotland Yard veneau şi plecau, cercetau, anchetau, aveau ochi de linx şi lacăt la gură. Nu ştiam pe ce pistă înaintau. Oare prinseseră vreun fir, sau toată povestea avea să fie inclusă în categoria crimelor nerezolvate?

După micul dejun, Dorcas veni spre mine cu un aer destul de enigmatic şi mă întrebă dacă pot să-i acord câteva clipe.

— Desigur. Despre ce e vorba, Dorcas?

— Păi, uitaţi despre ce. Cred că vă întâlniţi azi cu domnul din Belgia, nu? Am încuviinţat din cap. Ei bine, sper că vă amintiţi când m-a întrebat dacă stăpâna, sau altcineva din casă, avea o rochie verde?

— Da, da. Ai găsit-o? Mi-a stârnit interesul.

— Nu, domnule, încă nu. Dar încă de atunci mi-am amintit de ceea ce domnii cei tineri – John şi Lawrence erau, încă, pentru Dorcas, domnii cei tineri – numeau „cutia cu minuni". E sus, în mansarda din faţă. E un cufăr mare, plin cu haine şi rochii de bal, şi tot felul de lucruri. M-am gândit că printre toate astea ar putea fi şi o rochie verde. Aşa că, dacă vreţi săi spuneţi domnului…

— Am să-i spun, Dorcas, am promis.

— Vă mulţumesc. E un domn tare drăguţ şi nu seamănă deloc cu cei doi detectivi din Londra care-şi bagă nasul

peste tot şi pun tot felui de întrebări. În general, nu mă omor după străini, dar din cele ce am citit prin ziare mi-am dat seama că belgienii sunt un neam curajos, iar, cu siguranţă, domnul este cel mai politicos dintre ei.

Buna Dorcas! Păcat că soiul acesta de servitori cinstiţi şi devotaţi era pe cale de dispariţie.

M-am grăbit înspre sat să-l caut pe Poirot dar l-am întâlnit la jumătatea drumului, venind către Styles. I-am transmis imediat mesajul lui Dorcas.

— Ah, viteaza Dorcas! O să ne uităm în cufăr deşi… Dar nu contează… ne vom uita oricum.

Am intrat în casă. În hol nu era nimeni, aşa încât ne-am dus direct la mansardă.

Într-adevăr, am găsit imediat cufărul. Era mare, solid, una din acele piese vechi întărite cu benzi de oţel şi ţinte, plin ochi cu lucruri care mai de care mai fanteziste.

Poirot aruncă totul pe jos, fără nici cea mai mică urmă din obişnuita sa ceremonie. Erau una sau două confecţii de nuanţe diferite de verde, dar nu le dădu atenţie. Părea oarecum apatic în căutarea sa, ca şi cum nu se aştepta să găsească mare lucru. Dintr-odată, scoase un strigăt.

— Ce e? Am întrebat.

— Priveşte!

Cufărul era aproape gol, iar pe fundul lui se afla o extraordinară barbă neagră.

— Oho! Spuse Poirot. Oho! O luă şi o examină cu atenţie. E nouă. Da, foarte nouă.

Ezită o clipă, apoi o puse la loc în cufăr şi îndesă peste ea toate lucrurile pe care le scosese, aşa cum erau înainte. O luă la fugă pe scări în jos şi se îndreptă spre cămara unde Dorcas era ocupată cu frecatul argintăriei.

Poirot o salută cu binecunoscuta-i politeţe, apoi zise:

— Ne-am uitat prin cufăr, Dorcas. Îţi sunt foarte îndatorat ca ne-ai pomenit de el. Într-adevăr, conţine o colecţie interesantă. Dar, pot să te întreb, e des folosită?

— Vedeţi, domnule, în zilele de azi nu prea des, deşi, din când în când, mai facem un „bal mascat”, cum îl numesc domnii cei tineri. E foarte amuzant. Domnul Lawrence este extraordinar de comic. N-am să uit niciodată seara în care sa costumat în şah al Persiei… Un fel de rege oriental, parcă spunea el. Avea în mână un cuţit mare din carton şi mi-a spus: „Fii atentă, Dorcas, cum te porţi! Acesta-i iataganul meu cel ascuţit şi dacă nu-mi îndeplineşti toate poruncile, cu el îţi voi reteza capul!” Domnişoara Cynthia era apaş, un fel de tâlhar francez, aşa spunea; era o plăcere s-o priveşti. N-aş fi crezut vreodată că o fată atât de drăguţă se poate transfor-ma într-o sălbatică fioroasă. Era de nerecunoscut.

— Îmi închipui cât de distractive erau serile acestea, rosti Poirot, gentil. Presupun că domnul Lawrence purta barba neagră din cufăr când era travestit în şah al Persiei, nu-i aşa?

— Adevărat, avea o barbă, domnule, răspunse zâmbind Dorcas. Asta o ştiu foarte bine, pentru că mi-a stricat două sculuri de lână neagră ca să şi-o facă! De departe, puteai să juri că-i autentică. Dar nu ştiam deloc că sus, în cufăr, e o barbă. Trebuie să fi fost pusă de curând. Ştiu doar că era o perucă roşie, nimic altceva care să imite părul. Se folosea cel mai mult pluta arsă, cu toate că te murdăreai groaznic după aceea, când o scoteai. Domnişoara Cynthia s-a travestit o dată în negresă şi a avut multă bătaie de cap până s-a spălat.

— Aşadar, Dorcas nu ştie nimic despre barba aceea neagră, îmi spuse gânditor Poirot, în timp ce ne întorceam în hol.

— Crezi că e aceea? Am şoptit.

Poirot încuviinţă.

— Da. Ai observat că era aranjată?

— Nu.

— Ba da. Era tunsă exact ca a domnului Inglethorp. Hastings, afacerea e tot mai încurcată.

— Mă întreb cine a pus-o în cufăr.

— Cineva foarte inteligent, răspunse sec Poirot. Îţi dai seama că a ascuns-o în singurul loc din casă unde prezenţa ei nu putea să bată la ochi? Da, e foarte inteligent. Noi, însă, trebuie să fim şi mai inteligenţi. Atât de inteligenţi încât nici să nu bănuiască ce inteligenţi suntem.

L-am aprobat.

— În treaba asta, ai să-mi fi de mare ajutor, mon ami.

Am fost încântat de compliment. Fuseseră timpuri când nu credeam cu adevărat că Poirot mă aprecia la justa mea valoare.

— Da, continuă el, privindu-mă îngândurat, vei fi de nepreţuit.

Era ceva care-mi mergea la suflet, însă următoarele lui cuvinte mă nemulţumiră.

— Am nevoie de un aliat în casa aceasta, reflectă el.

— Mă ai pe mine! Am protestat.

— Adevărat, dar dumneata nu-mi eşti suficient.

Eram jignit şi i-am arătat-o. Poirot se grăbi să se explice.

— Nu m-ai înţeles. Toţi ştiu că dumneata lucrezi cu mine. Am nevoie de cineva străin.

— Oh, pricep. Ce zici de John?

— Nu, cred că nu.

— Dragul de el, poate nu-i prea inteligent, am rostit pe gânduri.

— Uite că vine domnişoara Howard, spuse Poirot. Ea e persoana care ne trebuie. Numai că m-a trecut pe lista neagră de când l-am absolvit pe Inglethorp. Totuşi, trebuie să încercăm.

Într-o manieră prea puţin politicoasă, domnişoara Howard acceptă să-i acorde lui Poirot câteva minute.

Ne-am dus în camera pentru micul dejun.

— Ei, monsieur Poirot, despre ce e vorba? Dar, vă rog, mai repede. Sunt ocupată.

— Vă mai amintiţi, Mademoiselle, că v-am rugat, odată, să mă ajutaţi?

— Da, îmi amintesc, iar eu v-am răspuns că vă ajut cu plăcere… Să-l spânzuraţi pe Alfred Inglethorp.

— Ah! Poirot o studie serios. Domnişoară Howard, am să vă pun o întrebare. Vă cer să-mi răspundeţi cu toată sinceritatea.

— N-am minţit niciodată, se îmbăţoşă ea.

— Aşa e. Încă mai credeţi că doamna Inglethorp a fost otrăvită de soţul ei?

— Ce vreţi să spuneţi? Întrebă tăios. Să nu vă închipuiţi că mă puteţi influenţa cu explicaţiile dumneavoastră drăgălaşe. Sunt de acord că nu el a cumpărat arsenicul de la farmacie. Şi ce-i cu asta? Doar v-am avertizat de la început că este foarte viclean şi ştie cum să păcălească lumea.

— Adică stricnină… Nu arsenic, spuse Poirot, blând.

— Ce contează? Arsenicul ar fi dat-o gata pe biata mea Emily tot atât de bine ca şi stricnina. Convingerea mea este că el a făcut-o şi nu mă interesează deloc cum a făcut-o.

— Exact. Dacă sunteţi convinsă că el a facut-o, am să vă pun întrebarea sub altă formă. Aţi crezut vreodată, din toată inima, că doamna Inglethorp a fost otrăvită de soţul ei?

— Sfinte Doamne! Strigă domnişoara Howard. Nu v-am spus mereu că individul e un ticălos? Nu v-am spus mereu că ar fi în stare s-o omoare în propriul ei pat? Nu l-am urât mereu ca pe-o otravă?

— Exact, răspunse Poirot. Asta mă face să abandonez mica idee ce mi-a venit.

— Ce mică idee?

— Domnişoară Howard, vă mai amintiţi de discuţia care a avut loc în ziua în care prietenul meu a sosit aici? El mi-a relatat-o şi a existat o frază rostită de dumneavoastră care m-a impresionat foarte tare. Dacă vă aduceţi aminte, aţi afirmat că, dacă cineva la care ţineţi foarte mult ar fi omorât, aţi şti din instinct cine este criminalul, chiar dacă nu aţi avea dovezi împotriva lui.

— Da, îmi amintesc că am spus asta. Şi o cred şi acum. Vă închipuiţi că e un nonsens?

— Deloc.

— Şi, totuşi, nu acordaţi nici o atenţie instinctelor mele, carel incriminează pe Alfred Inglethorp.

— Nu, răspunse Poirot cu curtoazie. Pentru că nu pe domnul Inglethorp îl încriminează instinctele dumneavoastră.

— Poftim?

— Nu. Dumneavoastră vreţi să credeţi că el a comis crima. Îl credeţi capabil de asta. Dar instinctul vă spune că nu el a comis-o. Vă spune chiar mai mult… Pot să continui?

Ea se uită lung la el, fascinată, şi făcu un gest uşor cu mâna.

— Vreţi să vă spun de ce sunteţi atât de pornită împotriva domnului Inglethorp? Pentru că vă impuneţi să credeţi ce-aţi dori să credeţi. Pentru că vă străduiţi, luptaţi să vă înăbuşiţi instinctul care vă spune un alt nume…

— Nu, nu, nu! Strigă domnişoara Howard, sălbatic, ridicându-şi braţele. Să nu spuneţi asta! Oh, să nu spuneţi asta! Nu-i adevărat! Nu poate fi adevărat. Nu ştiu cum mi-a intrat în cap o idee atât de cumplită… De înspăimântătoare!

— Am dreptate, nu-i aşa?

— Da, da; trebuie să fiţi un vrăjitor dacă aţi ghicit. Dar nu poate fi aşa… E prea monstruos, prea imposibil. Trebuie să fie Alfred Inglethorp.

Poirot dădu din cap cu gravitate.

— Nu mă mai întrebaţi nimic, continuă domnişoara Howard, pentru că n-am să vă răspund. N-o pot admite nici faţă de mine însămi. Trebuie să fiu nebună să cred aşa ceva.

Poirot încuviinţă, parcă satisfăcut.

— Nu vă mai întreb nimic. Îmi ajunge să ştiu că e aşa cum am gândit; şi eu… Am instinctele mele. După cum se pare, luptăm pentru acelaşi ţel.

— Să nu-mi cereţi să vă ajut, pentru că n-am s-o fac. N-am să mişc un deget ca să… ca să… Se opri.

— O să mă ajutaţi chiar împotriva dorinţei dumneavoastră. Nu vă cer nimic… Decât să-mi fiţi aliat. N-o să fiţi în stare să mă refuzaţi. Veţi face exact ceea ce vreau să faceţi.

— Adică ce?

— Să vegheaţi.

Domnişoara Howard îşi lăsă capul în jos.

— Da, nu pot să n-o fac. Întotdeauna am vegheat… Am vegheat sperând să nu fie aşa cum bănuiam.

— Dacă nu avem dreptate, foarte bine, spuse Poirot. Nimeni nu o să fie mai încântat decât mine. Dar dacă avem dreptate? De partea cui veţi fi, domnişoară Howard, dacă se va dovedi că am avut dreptate?

— Nu ştiu, nu ştiu…

— Haideţi, spuneţi!

— Ar putea fi ţinut secret.

— Nu trebuie să fie secret.

— Dar chiar Emily… Tăcu brusc.

— Domnişoară Howard, rosti Poirot cu gravitate, nu e cinstit din partea dumneavoastră.

Imediat, ea îşi înălţă capul cu mândrie.

— Da, spuse liniştită, cea care a vorbit până acum nu a fost Evelyn Howard! Aceasta e Evelyn Howard! Iar ea este mereu de partea justiţiei! Indiferent cât ar costa-o. Şi, cu aceste cuvinte, ieşi hotărâtă din cameră.

— Iată un aliat de nădejde, rosti Poirot privind în urma ei. Femeia asta, Hastings, are tot atâta cap cât şi inimă.

N-am răspuns.

— Instinctul este un lucru minunat, murmură Poirot. Nu poate fi nici explicat, nici ignorat.

— Se pare că dumneata şi domnişoara Howard ştiţi despre ce vorbiţi, am constatat cu răceală. Probabil nu ţi-ai dat seama că eu încă bâjbâi în întuneric.

— Zău? Chiar aşa, mon ami?

— Da, lămureşte-mă!

Câteva clipe Poirot mă studie cu atenţie. Apoi, spre marea mea surprindere, scutură energic din cap.

— Nu, prietene.
— De ce?
— Ajung doi pentru un singur secret.
— Cred că-i total lipsit de fair-play să tăinuieşti anumite lucruri faţă de mine.
— Nu tăinuiesc nimic. Tot ce ştiu eu, ştii şi dumneata. Poţi să tragi concluziile dumitale. De data asta e o luptă de idei.
— Totuşi, ar fi interesant să ştiu.
Poirot mă privi fugar şi din nou scutură din cap.
— Ştii, prietene, dumneata n-ai instincte, spuse el aspru.
— Până acum pretindeai inteligenţă, i-am întors-o.
— Adesea ambele merg mână în mână, răspunse enigmatic Poirot.
Remarca părea atât de deplasată şi fără sens încât nici nam mai catadixit să-i răspund. În schimb, am decis că, în cazul în care voi face vreo descoperire interesantă şi importantă, lucru de care eram sigur că o să se întâmple, o s-o ţin doar pentru mine şi să-l iau prin surprindere pe Poirot cu rezultatul ei. Există situaţii în care trebuie să te afirmi singur.
IX. Doctorul Bauerstein.
Nu avusesem nici o ocazie să-i transmit lui Lawrence mesajul lui Poirot. Acum, însă, în timp ce străbăteam peluza, încă sub imperiul supărării ce mi-o cauzase Poirot, l-am zărit pe Lawrence pe terenul de crichet lovind neglijent două mingi foarte vechi cu un baston şi mai vechi.
Mi-am zis că era momentul potrivit pentru a-i transmite mesajul. Altfel, Poirot ar fi făcut-o oricum şi singur. Adevărul era că nu prea îi înţelegeam rostul, dar m-am înviorat la gândul că, din răspunsul lui Lawrence pe de-o parte, şi din agerimea mea pe de altă parte, i-aş putea surprinde semnificaţia. Aşadar, l-am abordat.
— Te căutam, am minţit.
— Da?
— Da. Am un mesaj pentru dumneata… De la Poirot.
— Ce mesaj?

— Mi-a spus să aştept până vom fi singuri, am şoptit, coborând glasul şi urmărindu-l intenţionat cu coada ochiului. Totdeauna fusesem de părere că nu era rău să „creezi atmosferă”.

— Bine, şi?

N-am sesizat nici o schimbare pe chipul său profund melancolic. Oare bănuia ce anume aveam de gând să-i vorbesc?

— Iată mesajul, mi-am coborât şi mai mult glasul: „Găseşte şi cealaltă ceaşcă de cafea şi poţi să stai liniştit”.

— Asta ce vrea să-nsemne?

Lawrence mă privea cu o mirare neprefăcută.

— Nu ştii?

— Absolut deloc. Dumneata ştii?

M-am văzut nevoit să ridic din umeri.

— Care „cealaltă ceaşcă de cafea”?

— Nu ştiu.

— Mai bine ar întreba-o pe Dorcas sau pe vreuna din servitoare, dacă îl interesează ceştile de cafea. Asta-i treaba lor, nu a mea. Eu n-am nici o legătură cu ceştile de cafea, cu excepţia câtorva care n-au fost niciodată folosite şi care, cu adevărat, sunt un vis! Worcester veritabil. Nu eşti un colecţionar, Hastings, nu-i aşa?

— Nu.

— Nici nu ştii ce ai pierdut! Nişte piese din porţelan vechi, de-o perfecţiune aproape ireală… E o încântare să umbli cu ele, sau doar să le priveşti.

— Bine, şi lui Poirot ce să-i spun?

— Spune-i că habar n-am despre ce vorbeşte… În păsărească asta.

— Perfect.

Mă îndreptam din nou spre casă când mă strigă pe neaşteptate şi mă făcu să mă întorc.

— Vrei să-mi mai spui o dată cum suna mesajul ăla?

— Găseşte şi cealaltă ceaşcă de cafea şi poţi să stai liniştit”. Chiar nu ştii ce înseamnă?

— Nu, îngână el. Nu ştiu… Dar aş vrea să fi ştiut.

Dinspre casă se auzi sunetul gongului şi am pornit împreună. Poirot fusese invitat de John să rămână la masă şi se afla aşezat.

Printr-un consens tacit, orice subiect în legătură cu crima fu abandonat. Am discutat despre război şi despre cu totul alte lucruri. Dar după ce fură aduse brânza şi biscuiţii şi Dorcas părăsi încăperea, Poirot se adresă pe neaşteptate doamnei Cavendish.

— Iertaţi-mă, madame, că vă redeştept amintiri neplăcute, dar mi-a venit o mică idee – „micile idei” ale lui Poirot deveniseră proverbiale – şi aş dori să vă pun una sau două întrebări.

— Mie? De ce nu?

— Sunteţi extrem de amabilă, madame. Iată ce vreau să vă întreb: aţi spus că uşa dintre camera doamnei Inglethorp şi cea a domnişoarei Cynthia era zăvorâtă, nu-i aşa?

— Da, în mod sigur era zăvorâtă, răspunse Maiy Cavendish, puţin surprinsă. Am spus-o şi la anchetă.

— Zăvorâtă?

— Da, repetă ea, uimită.

— Vreau să spun… Sunteţi sigură că era zăvorâtă şi nu doar încuiată?

— Oh, înţeleg. Nu, nu ştiu. Am spus zăvorâtă înţelegând prin asta că n-aş fi putut s-o deschid, dar cred că toate uşile au fost zăvorâte pe dinăuntru.

— Totuşi, după părerea dumneavoastră, uşa putea fi tot atât de bine doar încuiată?

— Oh, da.

— Dumneavoastră, personal, n-aţi observat, când aţi intrat în camera doamnei Inglethorp, dacă era sau nu zăvorâtă?

— Cred… Cred că era.

— Dar n-aţi văzut?

— Nu. Nici nu m-am uitat atent.

— În schimb m-am uitat eu, interveni brusc Lawrence, şi am văzut că era zăvorâtă.

— Ah, atunci e clar. Poirot părea dezamăgit.

Nu m-am putut abţine să nu mă bucur că măcar una din „micile lui idei” se soldase cu un eşec.

După prânz, Poirot mă rugă să-l însoţesc acasă. Am acceptat cu fără prea multă tragere de inimă.

— Eşti supărat, nu-i aşa? Mă întrebă curios, în timp ce traversam parcul.

— Deloc, i-am răspuns, rece.

— Atunci e bine. Asta îmi ridică o mare povară de pe umeri.)

Nu era tocmai ce intenţionasem. Sperasem să observe din atitudinea mea că m-am supărat. Totuşi, căldura vorbelor lui avu darul să-mi mai domolească necazul. M-am înmuiat.

— I-am transmis lui Lawrence mesajul dumitale, i-am spus.

— Şi? A fost complet năucit, nu-i aşa?

— Da. Sunt absolut sigur că habar n-avea despre ce este vorba.

Mă aşteptam ca Poirot să fie dezamăgit, dar spre surprinderea mea, îmi spuse că exact la asta se aştepta şi că era foarte bucuros. Mândria m-a împiedicat să-i mai pun vreo întrebare.

Poirot abordă un alt subiect.

— Mademoiselle Cynthia n-a fost la prânz azi. Oare de ce?

— E la spital. Şi-a reluat lucrul, de azi.

— Ah, e o domnişoară hărnicuţă. Şi foarte drăguţă. Seamănă cu o pictură pe care am văzut-o în Italia. Mi-ar place să-i văd farmacia. Crezi că o să mi-o arate?

— O să-i facă plăcere, sunt sigur. E un locuşor interesant.

— Se duce zilnic acolo?

— E liberă în fiecare miercuri şi vine la prânz sâmbăta. Ăsta e timpul ei liber.

— Am să ţin minte. În ziua de azi femeile muncesc din greu, iar Mademoiselle Cynthia este isteaţă… Oh, da, da, are cap, unul foarte frumuşel.

— Da. Cred că a dat un examen destul de greu pentru postul ăsta.

— Sunt convins. E o muncă cu o mare responsabilitate. Presupun că se lucrează cu otrăvuri puternice.

— Da, ni le-a arătat. Sunt ţinute sub cheie într-un mic dulăpior. Cred că trebuie să umbli cu mare grijă cu ele. Întotdeauna iau cheia cu ei când ies din cameră.

— Desigur. Acel dulap e lângă fereastră?

— Nu, e exact în cealaltă parte a camerei. De ce?

Poirot ridică din umeri.

— Am întrebat doar aşa. Asta-i tot. Nu vrei să intri?

Ajunseserăm în dreptul vilei.

— Nu, mulţumesc. Cred c-ar trebui să mă întorc. O iau pe drumul lung din pădure.

Pădurea care înconjura Styles era foarte frumoasă. După plimbarea în câmp deschis, era o plăcere s-o iei agale prin poieniţele răcoroase. Te înviora o boare de vânt uşoară, iar ciripitul vesel al păsărilor te învăluia de pretutindeni. Am luat-o pe o cărăruie şi, în cele din urmă, m-am oprit la umbra unui bătrân stejar uriaş. Gândurile mi se îndreptau către oameni, pline de înţelegere şi bunăvoinţă. Îl iertasem chiar şi pe Poirot pentru discreţia lui absurdă. De fapt, eram împăcat cu toată lumea. Apoi am început să casc.

M-am gândit la crimă şi mi s-a părut foarte îndepărtată şi ireală.

Am căscat din nou.

Probabil, mi-am zis, nici nu s-a petrecut în realitate. Cu siguranţă fusese doar un coşmar. Adevărul era că Lawrence îl omorâse pe Alfred Inglethorp cu un baston de crichet. Dar era absurd ca John să facă atâta tărăboi pentru asta şi să tot urle: „Îţi spun că n-am s-o permit!”

M-am deşteptat cu o tresărire.

Imediat mi-am dat seama că mă aflam într-o situaţie dificilă. La vreo cinci metri de mine, John şi Mary Cavendish săteau faţă-n faţă şi era clar că se certau. Şi, tot aşa de clar era că habar n-aveau de prezenţa mea, pentru că, înainte de a mă mişca sau a vorbi, l-am auzit pe John repetând cuvintele din visul meu.

— Îţi spun, Mary, că n-am s-o permit!

Se auzi şi glasul lui Mary, rece şi fluid.

— N-ai nici un drept să-mi judeci comportarea!

— O să vorbească tot satul! De-abia am înmormântat-o, sâmbătă, pe mama şi iată-te deja cochetând cu individul.

— Oh, ridică ea din umeri, dacă te-ar interesa doar ce zice satul!

— Nu-i adevărat. Am aflat destul despre tipul ăsta. Oricum, e un evreu polonez.

— Un strop de sânge evreiesc nu-i un lucru rău. Face să fer-menteze – se uită la el – stupiditatea greoaie a englezului de rând.

Avea flăcări în ochi şi gheaţă în glas. Nu m-am mirat că faţa lui John se făcu stacojie.

— Mary!

— Ei, bine? Tonul îi rămăsese acelaşi.

Rugămintea din glasul lui muri.

— Să înţeleg că ai să continui să te întâlneşti cu Bauerstein împotriva voinţei mele exprese?

— Da, dacă am chef.

— Mă sfidezi?

— Nu, dar nu-ţi recunosc dreptul de a-mi judeca purtarea. Tu n-ai nici un prieten cu care eu nu sunt de acord?

John făcu un pas înapoi. Culoarea îi fugi din obraji.

— Ce vrei să spui? Întrebă el cu glas înecat.

— Înţelegi foarte bine, răspunse liniştită Mary. Înţelegi, nu-i aşa, că tu n-ai nici un drept să-mi dictezi mie cum să-mi aleg prietenii.

John o privi rugător, chinuit.

— Nici un drept? N-am nici un drept, Mary? Întreba el şovăitor. Mâinile i se întinseră înainte. Mary…

Un moment am crezut că ea va ceda. Expresia feţei i se schimbă uşor, dar imediat redeveni parcă şi mai aspră.

— Niciunul!

Se întoarse şi o porni din loc, dar John alergă după ea şi o prinse de braţ.

— Mary, vocea îi era acum foarte liniştită, tu şi cu Bauerstein vă iubiţi?

Ea ezită, apoi peste chipul ei se aşternu o expresie stranie, bătrână ca dealurile şi totuşi cu ceva veşnic tânăr în ea. În felul acesta putea zâmbi doar vreun sfinx egiptean.

Îşi eliberă braţul şi rosti liniştită, peste umăr:

— Poate, răspunse; apoi trecu uşor prin poeniţa umbrită, lăsându-l pe John împietrit. Am păşit înainte într-un mod ostentativ, lovind tare cu piciorul câteva crengi uscate. John se întoarse; din fericire, mi-am dat seama că era convins că abia atunci apărusem şi nu asistasem la scena lor.

— Hello, Hastings. L-ai lăsat în siguranţă pe micul nostru prieten la vila lui? Ce om drăguţ! E într-adevăr atât de bun precum se spune?

— A fost considerat unul din cei mai mari detectivi, la vremea lui.

— Bine, atunci înseamnă că aşa e. Totuşi, lumea parcă a înnebunit.

— Găseşti?

— Doamne Sfinte, da! Uită-te numai la oamenii de la Scotland Yard! Intră şi ies din casă cum vor şi când vor. Niciodată nu ştii pe unde poţi să dai de ei. Şi toate titlurile alea din ziarele ce împânzesc ţara… Fir-ar ai naibii de ziarişti! Nu ştii că azi-dimineaţă era o întreagă ceată care se holba de la poartă, parcă ar fi fost vorba de spectacolul oferit de camera ororilor din muzeul Madame Tussaud! Drăguţ, nu-i aşa?

— Linişteşte-te, John! Asta nu poate dura o veşnicie.

— Nu poate dura? A durat destul ca să nu mai putem ţine fruntea sus niciodată.

— Nu, nu, devii morbid.

— Am să-mi iau lumea-n cap dacă o să mă mai împiedic de bestiile astea şi-o să mai văd feţe de idioţi holbându-se la mine! Numai că e ceva şi mai rău decât asta.

— Ce?

Glasul lui John coborî:

— Te-ai gândit vreodată, Hastings, cine a făcut-o? Pentru mine e un coşmar. Nu pot să nu mă gândesc uneori că trebuie să fi fost un accident. Pentru că… Pentru că… Tine ar fi putut s-o facă? Acum Inglethorp e scos din cauză, iar altcineva nu există. Nu mai e nimeni, vreau să spun, nimeni cu excepţia… Unuia dintre noi.

Era, într-adevăr, un coşmar şi nu numai pentru el! Unul din noi? Da, cu siguranţă aşa era, afară doar dacă…

O idee mi-a încolţit în minte. Am analizat-o rapid. Lumina creştea. Acţiunile misterioase ale lui Poirot, aluziile lui… Toate se potriveau. Ce prost fusesem că nu mă gândisem mai înainte la posibilitatea asta! Ce uşurare ar fi fost pentru noi toţi!

— Nu, John, am spus, nu e unul dintre noi. Cum ar putea fi?

— Ştiu, totuşi, cine altcineva să fie?

— Nu ghiceşti?

— Nu.

M-am uitat atent în jur şi mi-am coborât glasul.

— Doctorul Bauerstein, am şoptit.

— Imposibil!

— Deloc.

— Dar ce interes putea să aibă ca s-o omoare pe mama?

— Asta n-o ştiu, am mărturisit, dar am să-ţi spun ceva: şi Poirot crede la fel.

— Poirot? Şi el? De unde ştii?

I-am vorbit despre agitaţia ieşită din comun care pusese stăpânire pe Poirot când auzise că doctorul Bauerstein fusese Ia Styles în noaptea crimei şi am adăugat:

— A spus de două ori: „Asta schimbă totul”. Am stat şi m-am gândit. Ştii că Inglethorp a zis că a lăsat cafeaua în hol? Ei bine, asta s-a întâmplat exact în momentul sosirii lui Bauerstein. Oare n-ar fi fost posibil ca, în timp ce Inglethorp îl conducea prin hol, Bauerstein să strecoare, în trecere, ceva în cafea?

— Hm! Ar fi fost foarte riscant.

— Da, dar nu şi imposibil.

— Şi apoi, de unde să ştie el că era cafeaua mamei? Nu, prietene, nu cred că ipoteza asta stă în picioare.

Mi-am amintit, însă, încă ceva.

— Ai dreptate. N-a făcut-o aşa. Ascultă!

Şi i-am spus despre proba de cacao pe care Poirot o dusese la analiză.

John mă întrerupse.

— Dar Bauerstein o analizase deja!

— Ei, da, tocmai aici e clenciul. Nici eu nu mi-am dat seama până acum. Nu înţelegi? Bauerstein o analizase. Just! Dacă Bauerstein e criminalul, nimic n-ar fi fost mai simplu pentru el decât să substituie proba cu una obişnuită şi s-o dea la analiză. Bineînţeles că n-avea nici urmă de stricnină! Nimănui, însă, nu i-a trecut prin cap să-l suspecteze pe Bauerstein sau să se gândească la o altă probă… Afară de Poirot.

— Bine, dar cum rămâne cu gustul amar pe care cacaoa nu-l poate ascunde?

— În privinţa asta, ne bazăm doar pe vorbele lui. Mai există şi alte posibilităţi. Este cunoscut ca unul dintre cei mai mari toxicologi…

— Ca unul dintre cei mai mari ce? Vrei să repeţi?

— Ştie otrăvurile mai bine ca oricare altul, i-am explicat. Mă gândesc că, poate, a găsit vreun procedeu de a fabrica stricnină fără gust. Sau s-ar putea să nu fie deloc vorba de stricnină ci de vreo otravă complet necunoscută, despre care nimeni nu a auzit şi care să aibă aceleaşi simptome şi efecte ca şi stricnina.

— Hm, da, aşa e, spuse John. Dar, ascultă, cum a avut el acces la cacao? Asta n-a fost lăsată în hol.

— Nu, n-a fost, am admis fără tragere de inimă.

Şi apoi, brusc, o idee teribilă m-a străfulgerat. Am sperat din tot sufletul să nu-i fi venit şi lui John. M-am uitat pe furiş la el. Era încruntat şi atât de perplex încât m-am simţit uşurat să constat că John era departe de a bănui ceea ce

bănuiam eu,căci ideea ce-mi venise în minte era că doctorul Bauerstein ar fi putut avea un complice.

Şi totuşi, nu putea fi adevărat! În nici un caz o femeie atât de frumoasă ca Mary Cavendish n-ar fi criminală. Cu toate că femeile frumoase ştiuseră cum să otrăvească.

Instantaneu, mi-am amintit despre prima noastră conversaţie la ceai, în ziua sosirii mele la Styles, şi de licărirea ochilor ei când spusese că otrăvirea era apanajul femeilor. Cât de agitată fusese în acea seară de marţi! Să fi descoperit, oare, doamna Inglethorp legătura dintre ea şi Bauerstein şi s-o fi ameninţat că o va da în vileag în faţa lui John? Să fi comis crima pentru a împiedica acel denunţ?

Mi-am amintit, apoi, despre enigmatica discuţie dintre Poirot şi Evelyn Howard. Asta să fi vrut ei să spună? Aceasta era monstruoasa posibilitate pe care Evelyn refuza să o creadă?

Da, totul se potrivea.

Nu mă miră că domnişoara Howard rostise: „să ţinem secret”. Acum înţelegeam şi acea frază neterminată a ei: „chiar Emily…” Şi în inima mea i-am dat dreptate. Oare n-ar fi preferat doamna Inglethorp să rămână nerăzbunată decât să cadă o atât de cumplită dezonoare asupra numelui de Cavendish?

— Mai e ceva, rosti John pe neaşteptate şi sunetul glasului său mă făcu să tresar vinovat. Ceva care mă face să mă îndoiesc că cele ce mi-ai spus pot fi adevărate.

— Ce anume? Am întrebat, mulţumit de faptul că abandonase problema modului în care ar fi putut fi introdusă otrava în cacao.

— Faptul că Bauerstein a cerut să se facă autopsia. N-avea de ce s-o ceară. Micul Wilkins ar fi fost fericit să pună totul pe seama unui infarct.

— Da, am răspuns neîncrezător. Nu ştiu de ce a făcut-o. Probabil ca să fie mai sigur. Cândva, cineva ar fi putut să vorbească. În acest caz, autorităţile ar fi dispus exhumarea. Toată afacerea ar fi fost redeschisă şi el s-ar fi trezit într-o

situaţie dificilă, pentru că nimeni nu ar fi crezut că un specialist de reputaţia lui se putuse înşela asupra cauzei morţii.

— Da, asta-i posibil, admise John. Totuşi, blestemat să fiu dacă văd ce motiv ar fi avut s-o facă.

M-a apucat tremuratul.

— Ascultă, am spus, s-ar putea să greşesc. Şi, ţine minte, toate astea sunt confidenţiale.

— Oh, desigur… Se înţelege de la sine.

Am pornit împreună şi în scurt timp am intrat pe portiţă în grădină. În apropiere se auzeau voci, căci ceaiul se servea afară, la umbra platanului, ca în ziua sosirii mele.

Cynthia se întorsese de la spital şi mi-am aşezat scaunul lângă al ei. I-am spus despre dorinţa lui Poirot de a-i vizita farmacia.

— Desigur! Îmi va face mare plăcere să vină. Am să-l invit să ia ceaiul acolo într-o zi, rămâne s-o stabilesc împreună cu el. E un om atât de drăguţ! Ieri m-a făcut să-mi scot broşa de la piept şi s-o pun din nou, pentru că, zicea el, stătea strâmb.

Am râs.

— Asta-i o adevărată manie a lui.

— Nu-i aşa?

Câteva momente am rămas tăcuţi, apoi, strecurând o privire către Mary Cavendish şi coborând glasul, Cynthia spuse:

— Domnule Hastings…

— Da?

— După ceai, aş vrea să vorbesc cu dumneata.

Privirea pe care i-o aruncase lui Mary mi-a dat de gândit. Aveam impresia că ele două nu se prea simpatizau.

Pentru prima dată, m-am întrebat care va fi viitorul fetei. Doamna Inglethorp nu apucase să-i lase nici un fel de zestre, dar mi-am imaginat că John şi Mary vor insista s-o determine să locuiască împreună cu ei… Cel puţin până la

terminarea războiului… Ştiam că John era foarte ataşat de ea şi i-ar fi părut rău s-o lase să plece.

John, care se dusese în casă, reapăru. Chipul său, de obicei atât de blând, era negru de supărare.

— Lua-i-ar naiba de detectivi! Nu pot să înţeleg ce tot caută! Nu e cameră din casă în care să nu dai de ei, răsturnând totul cu susu-n jos. Nu, asta-i prea de tot! Cred că profită de faptul că suntem cu toţii afară. Am să i-o spun individului ăla Japp, cum am să-l văd!

— Mare scofală! Mormăi domnişoara Howard.

Lawrence fu de părere că vroiau doar să arate că fac şi ei ceva.

Mary Cavendish nu spuse nimic.

După ceai, am invitat-o pe Cynthia la plimbare şi am pornito înspre pădure.

— Ei, bine? Am întrebat-o de îndată ce ne-am văzut la adăpost de orice privire indiscretă.

Cu o mişcare uşoară, Cynthia se lăsă să cadă în iarbă şi îşi scoase pălăria. Razele soarelui, strecuratc printre crengi, făceau ca părul ei să pară o cascadă de aur.

— Domnule Hastings… Dumneata eşti atât de amabil şi ştii atât de multe lucruri.

În momentul acela mi-am dat seama că Cynthia era cu adevărat o fată fermecătoare! Mult mai fermecătoare decât Mary Cavendish care nu-mi spusese niciodată asemenea vorbe.

— Ei, bine? Am întrebat-o încurajator, văzând-o că ezită.

— Vreau să-ţi cer un sfat. Ce să fac?

— Ce să faci?

— Da. Vezi, mătuşa Emily îmi spunea mereu că-mi va asigura viitorul. Cred că a uitat, sau că nu s-a gândit că o să moară atât de curând, oricum aici n-am nici un statut. Nu ştiu ce să fac. Crezi c-ar trebui să plec imediat de aici?

— Oh, cerule, nu! Ei nu doresc să plcci, sunt sigur.

Cynthia ezită un moment, trecându-şi degetele fine prin iarba înaltă. Apoi spuse:

— Doamna Cavendish vrea. Mă urăşte.

— Te urăşte? Am strigat, uimit.

Cynthia încuviinţă.

— Da. Nu ştiu de ce, dar nu mă poate suferi, şi nici el.

— În privinţa asta te înşeli, i-am spus cu căldură. Dimpotrivă, John este foarte ataşat de dumneata.

— Oh, da… John. Eu mă refeream la Lawrence. Nu pentru că m-ar interesa dacă mă urăşte sau nu. Totuşi, e groaznic să ştii că nu eşti iubită, nu?

— Dar ei te iubesc, dragă Cynthia, am asigurat-o. Sunt convins că te înşeli. Şi John… Şi domnişoara Howard…

Cynthia dădu din cap, oarecum amărâtă.

— Da, John ţine la mine, aşa cred, şi, bineînţeles, Evie, cu toate ieşirile ei grosolane nu ar omorî o muscă. Dar Lawrence îmi vorbeşte doar când n-are încotro, iar Mary abia dacă reuşeşte să fie politicoasă cu mine. Ea vrea ca Evie să rămână aici, e doar de atâta timp în casa asta, dar nu mă vrea şi pe mine, şi… Şi… Nu ştiu ce să fac.

Biata copilă izbucni în plâns.

Nu ştiu ce s-a petrecut cu mine. Poate frumuseţea ei de nimfă blondă, poate sentimentul mângâietor de a întâlni o persoană care să nu aibă nici o legătură cu tragedia din jur, poate un gen de milă sinceră pentru tinereţea şi singurătatea ei. Oricum, m-am aplecat şi, luându-i mâna micuţă, am rostit stângaci:

— Mărită-te cu mine, Cynthia.

Fără să-mi fi dat seama, găsisem remediu pentru plânsul ei. Sări brusc în picioare, îşi trase mâna şi-mi spuse destul de aspru:

— Nu fi prost!

Ieşirea ei m-a descumpănit.

— Dar, nu sunt. Ţi-am cerut să-mi faci onoarea să-mi devii soţie.

Spre marea mea surprindere, Cynthia izbucni în râs, şi-mi spuse „scumpule”.

— E foarte drăguţ din partea dumitale, dar ştii că n-o doreşti nici dumneata.

— Ba da, vreau. Eu am…

— Nu contează. N-o doreşti cu adevărat nici dumneata… Şi nici eu.

— În cazul ăsta, lucrurile sunt clare, am spus, oarecum ţâfnos. Dar, nu văd ce e de râs în asta. Nu e nimic amuzant într-o cerere în căsătorie.

— Într-adevăr, nu e. Data viitoare, cineva ar putea s-o accepte. La revedere, m-ai înveselit foarte tare.

Şi cu un hohot de râs necontrolat, dispăru printre copaci.

Gândindu-mă la întrevederea noastră, am avut un puternic sentiment de insatisfacţie.

Apoi îmi trecu prin minte că ar trebui să cobor în sat şi să-l urmăresc pe Bauerstein. Cineva trebuia să stea cu ochii pe el. În acelaşi timp, însă, nu trebuia să bănuiască nici un moment că este suspectat. Mi-am amintit că Poirot îmi lăudase,nu o dată, diplomaţia. Cu aceste gânduri m-am îndreptat spre sat şi, ajuns acolo, am bătut la uşa casei pe care scria „Camere de închiriat”, unde ştiam că locuieşte.

Îmi deschise o femeie bătrână.

— Bună ziua, am spus politicos. Doctorul Bauerstein e acasă?

Se uită foarte lung la mine.

— N-aţi auzit?

— Ce să aud?

— Despre el.

— Ce-i cu el?

— E dus.

— Dus? Mort?

— Nu, dus la poliţie.

— La poliţie! Am strigat. Vreţi să spuneţi că e arestat?

— Da, chiar aşa, şi…

N-am mai stat să aud nimic şi am luat-o la fugă prin sat săl caut pe Poirot.

X. Arestarea.

Spre marea mea îngrijorare, Poirot nu era acasă, iar bătrânul belgian care-mi deschisese îmi spuse că, după părerea lui, Poirot plecase la Londra.

Eram uluit. Ce Dumnezeu putea să caute Poirot la Londra? Se decisese brusc să plece, sau avea asta în cap încă de când ne despărţisem, câteva ore în urmă?

Mi-am îndreptat paşii spre Styles, destul de supărat. Fără Poirot nu ştiam cum să acţionez. Prevăzuse, oare, această arestare? Oare o determinase el? Erau întrebări la care nu puteam să răspund. Şi, între timp, eu ce să fac? Să anunţ în mod deschis arestarea lui Bauerstein, sau nu? Deşi nu vroiam să recunosc, gândul la Mary Cavendish mă făcu să mă decid. N-ar fi fost, oare, un şoc prea puternic pentru ea? Pentru moment, am situat-o deasupra oricărei suspiciuni. Ea putea să nu fie implicată… Altfel, aş fi auzit măcar o aluzie în privinţa asta.

Desigur că arestarea lui Bauerstein nu-i putea fi ascunsă la infinit. Faptul avea să fie cunoscut în toate ziarele de dimineaţă. Totuşi, nu vroiam să fiu eu cel care să ducă vestea. Dacă Poirot ar fi fost lângă mine, i-aş fi cerut sfatul. Ce l-o fi apucat să plece la Londra într-un mod atât de neaşteptat?

Fără să vreau s-o recunosc, părerea mea despre isteţimea lui Poirot se îmbunătăţi extrem de mult. Nu mi-ar fi trecut prin minte niciodată să-l suspectez pe doctor dacă nu mi-ar fi dat Poirot ideea. Incontestabil, micul meu prieten era inteligent.

După ce am mai reflectat puţin, m-am hotărât să-i spun vestea în mod confidenţial lui John şi să las la latitudinea lui s-o facă, sau nu publică.

John scoase un fluierat puternic la auzul veştii.

— Doamne Sfinte! Deci aţi avut dreptate. N-aş fi crezut.

— Da, e greu până te obişnuieşti cu ideea, apoi vezi cum totul se înlănţuie. Ce facem acum? Cu siguranţă, mâine se va afla.

John rămase pe gânduri.

— Nu contează, zise în cele din urmă, deocamdată nu spunem nimic. Nu e nevoie. După cum ziceai, se va afla destul de curând.

Dar, spre marea mea surpriză, în dimineaţa următoare, când am coborât şi am răsfoit nerăbdător ziarele, n-am găsit nici un cuvânt despre arestare! Era doar un articol cu titlul: „Cazul de otrăvire de la Styles”, care, însă, nu spunea nimic în plus faţă de ceea ce se scrisese deja. Era, oarecum, inexplicabil, dar m-am gândit că, probabil, Japp dorise să păstreze secretul asupra acestei arestări. Gândul acesta mă întristă întrucâtva, căci îmi sugera posibilitatea şi altor arestări viitoare.

După micul dejun, m-am hotărât să mă duc în sat şi să văd dacă Poirot se întorsese, dar înainte de a porni, un binecunoscut chip apăra la fereastră şi o bineştiută voce îmi spuse:

— Bonjour, mon ami!

— Poirot!

— Am exclamat uşurat şi, apucându-l de mâini, l-am tras în cameră. Niciodată n-am fost mai bucuros să văd pe cineva. Ascultă, n-am spus nimănui decât lui John. E adevărat?

— Prietene, nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Despre arestarea lui Bauerstein, bineînţeles, i-am răspuns impacientat.

— A fost arestat Bauerstein?

— Nu ştiai?

— Câtşi de puţin. Dar, după o scurtă pauză, adăugă: Totuşi, nu mă surprinde. Mai ales că suntem doar la patru mile de coastă.

— Coastă? Am întrebat mirat, ce legătură are coasta cu…

Poirot ridică din umeri.

— Dar e evident.

— Nu şi pentru mine. Sunt greu de cap, nimic de zis, dar nu pot să-mi dau seama care este legătura între apropierea coastei şi moartea doamnei Inglethorp.

— Niciuna, desigur, răspunse surâzând Poirot. Dumneata vorbeai, însă, de arestarea doctorului Bauerstein.

— Păi da, iar el a fost arestat pentru omorârea doamnei Inglethorp…

— Ce? Strigă Poirot, extrem de uimit în aparenţă. Doctorul Bauerstein arestat pentru omorârea doamnei Inglethorp?

— Da.

— Imposibil! Trebuie să fie o farsă. Cine ţi-a spus asta, prietene?

— Ei bine, nu mi-a spus-o chiar aşa, am mărturisit. Dar e arestat.

— Oh, da, foarte adevărat. Însă pentru spionaj, mon ami.

— Spionaj?

— Exact.

— Nu pentru otrăvirea doamnei Inglethorp?

— Numai dacă nu a înnebunit Japp, răspunse placid Poirot.

— Dar… Dar credeam că şi dumneata crezi asta.

Poirot îmi aruncă o privire, care trăda milă ca şi cum absurditatea unei asemenea idei l-ar fi amuzat nespus.

— Vrei să spui că doctorul Bauerstein e spion? Am întrebat, adaptându-mă încetişor la noua idee.

Poirot încuviinţă.

— N-ai bănuit niciodată?

— Nu mi-ar fi trecut prin minte.

— Nu ţi s-a părut ciudat că un vestit medic din Londra îşi pierde timpul într-un sat mic ca acesta şi are obiceiul să se plimbe ore întregi, în toiul nopţii, complet îmbrăcat?

— Nu, am mărturisit, nu m-am gândit niciodată la asta.

— E neamţ la origine, spuse Poirot gânditor, dar e atât de demult în Anglia încât nimeni nu s-a mai gândit la el altfel decât ca la un englez. A căpătat cetăţenie engleză acum cincisprezece ani. E un om foarte deştept.

— Ticălosul! Am strigat indignat.

— Nicidecum. Dimpotrivă, e un patriot. Gândeşte-te numai la ce are de pierdut. Eu personal admir acest gen de oameni.

În schimb, eu nu puteam accepta punctul de vedere al lui Poirot.

— Şi cu omul ăsta a călătorit doamna Cavendish prin aproape toată ţara! Am strigat indignat.

— Da. Îmi închipui că i-a fost foarte folositoare, remarcă Poirot. Atâta timp cât lumea era interesată doar de eventuala lor aventură, toate celelalte acţiuni ale doctorului treceau ne-observate.

— Crezi că, în realitate, nu era îndrăgostit de ea? Am întrebat grăbit… Poate prea grăbit, în situaţia dată.

— Asta, desigur, n-am cum s-o ştiu, dar… Vrei să-mi ştii părerea, Hastings?

— Da.

— Atunci, află că doamna Cavendish n-are şi nici n-a avut vreodată, nici cea mai mică înclinaţie pentru doctorul Bauerstein!

— Chiar crezi ce spui?

Nu mi-am putut ascunde mulţumirea.

— Sunt foarte convins de asta. Şi am să-ţi spun şi de ce.

— De ce?

— Pentru că e îndrăgostită de altcineva, mon ami.

— Oh!

Ce vroia să spună? Fără voie, am simţit cum o căldură plăcută îmi inundă corpul. Nu eram un bărbat vanitos ca să susţin că femeile îşi pierdeau capul după mine, totuşi, fuseseră anumite întâmplări din viaţa mea care păreau să arate cu precizie că…

Gândurile-mi plăcute fură întrerupte de intrarea intempestivă a domnişoarei Howard. Se uită repede în jur ca să se asigure că nu mai era şi altcineva în cameră, apoi dădu iute la iveală o foaie de hârtie îngălbenită pe care i-o înmână lui Poirot, murmurând în felul ei criptic:

— Deasupra şifonierului. Apoi părăsi grăbită încăperea.

Poirot desfăcu nerăbdător foaia, scoase un strigăt satisfăcut şi o întinse pe masă.

— Vino aici, Hastings! Spune-mi, ce literă e asta – J sau L?

M-am uitat la hârtia destul de prăfuită şi mi-am dat seama ce-i stârnise interesul lui Poirot. În partea de sus era imprimat antetul firmei Parkson, binecunoscuta firmă care confecţiona costumaţie teatrală, iar scrisoarea era adresată domnului… (iniţiala incertă) Cavendish, Esq., Styles Court, Styles St. Mary, Essex.

— Poate fi T, sau L, am spus, după ce m-am uitat atent, în nici un caz nu e J.

— Bine, rosti Poirot, împăturind hârtia. Aşa zic şi eu. Sigur e un L.

— De unde a apărut asta? E importantă?

— Destul de importantă. Mi-a confirmat o supoziţie. Intuind existenţa ei, am trimis-o pe domnişoara Howard s-o caute şi, după cum vezi, a găsit-o.

— Ce vroia să spună prin „deasupra şifonierului”?

— A vrut să spună că era pe şifonier.

— Un loc ciudat pentru a ascunde o foaie de hârtie, am mormăit.

— Deloc. Pe şifonier se pot ascunde foarte bine hârtii ca acestea, mai ales dacă sunt puse sub cutii de carton. Şi eu le ţin aşa. Nu atrag prin nimic atenţia.

— Poirot, am întrebat serios, ţi-ai format vreo părere despre crima asta?

— Da… Sau, mai precis, cred că ştiu cum a fost comisă.

— Aha!

— Din păcate, n-am cum s-o dovedesc, decât…

Cu un gest energic mă apucă brusc de braţ şi mă trase în hol, unde începu să strige: Mademoiselle Dorcas, Mademoiselle Dorcas, un moment, s'il vousplait!

Dorcas, foarte speriată de zgomot, veni în fugă din cămară.

— Buna mea Dorcas, am o idee… O idee mică… Şi ar fi grozav dacă s-ar dovedi justă. Spune-mi, luni, nu marţi, Dorcas, ci luni, cu o zi înainte de a se întâmpla tragedia, s-a stricat cumva soneria doamnei Inglethorp?

Dorcas păru foarte surprinsă.

— Da, domnule, acum că aţi amintit de asta, îmi aduc şi eu aminte că într-adevăr aşa a fost, deşi nu înţeleg cum aţi aflat. Un şoarece, sau poate mai mulţi, au ros firele. Marţi dimineaţă am chemat un om să le lege.

— Cu o lungă exclamaţie de extaz, Poirot mă conduse în camera pentru micul dejun.

— Vezi, nu trebuie să cauţi dovezi exterioare… Nu, e suficient să-ţi foloseşti mintea. Dar omul e slab şi e o consolare când găseşti drumul cel drept. Ah, prietene, mă simt ca un gigant în plină forţă. Alerg, zbor!

Şi, într-adevăr, alergă zburând pe peluza îngustă din faţa ferestrei lungi.

— Ce face formidabilul dumitale prieten? Întrebă cineva în spatele meu şi, întorcându-mă, am văzut-o pe Mary Cavendish. Îmi zâmbea şi i-am zâmbit şi eu. Ce se întâmplă?

— Zău că n-aş putea să-ţi spun. I-a pus câteva întrebări lui Dorcas în legătură cu soneria, şi a fost atat de încantat de răspunsul ei că a început să zburde, după cum vezi.

Mary râse.

— Ce caraghios! Văd că iese pe poartă. Se mai întoarce azi?

— Nu ştiu. Am renunţat să ghicesc care va fi următoarea lui mişcare.

— E niţel nebun, domnule Hastings?

— Sincer să fiu, nu ştiu. Câteodată sunt aproape sigur că nu-i în toate minţile. Ca apoi, când mi se pare că a atins apogeul nebuniei, să-mi dau seama că nebunia lui e foarte raţională.

— Înţeleg.

În ciuda râsului ei, Mary părea îngândurată. Arăta gravă, aproape tristă.

Am considerat că era o ocazie bună pentru a o aborda în legătură cu Cynthia. Am început plin de tact, aşa consideram eu, dar n-am ajuns prea departe căci m-a oprit autoritară.

— Nu mă îndoiesc că eşti un bun avocat, domnule Hastings, dar în cazul de faţă îşi risipeşti în vânt talentul. Pe Cynthia no paşte riscul vreunei impoliteţi din partea mea, poţi fi sigur.

M-am grăbit să-i spun că speram să nu creadă că… Dar m-a oprit din nou şi cuvintele ei au fost atât de neaşteptate încât am uitat pe loc de Cynthia şi de problemele ei.

— Domnule Hastings, dumneata crezi că eu şi soţul meu suntem fericiţi împreună?

Luat complet pe nepregătite, am îngânat ceva de genul că nu era treaba mea să-mi dau cu părerea despre lucruri de acest fel.

— Foarte bine, îmi spuse liniştită, indiferent dacă e sau nu treaba dumitale, am să-ţi spun eu că nu suntem fericiţi.

N-am spus nimic, pentru că mi-am dat seama că nu terminase.

A început încetişor, plimbându-se în sus şi-n jos prin cameră, cu capul uşor plecat şi trupul ei delicat se legăna graţios în timp ce se mişca. S-a oprit dintr-o dată şi m-a privit.

— Nu ştii nimic despre mine, nu-i aşa? De unde vin, ce-am fost înainte de a mă mărita cu John… De fapt nimic. Ei bine, am să-ţi spun. Am să te fac părintele meu confesor. Dumneata eşti bun, aşa cred… Da, sunt sigură că eşti bun.

Oricum, nu eram atât de entuziasmat precum ar fi trebuit. Mi-am amintit că şi Cynthia îşi începuse confidenţele cam în acelaşi mod. În plus, un părinte confesor trebuia să fie mai bătrân, nu era un rol pentru un tânăr.

— Tatăl meu era englez, spuse doamna Cavendish, dar mama era rusoaică.

— Ah, acum înţeleg…

— Ce înţelegi?

— Acel „ceva” străin… Deosebit… pe care l-am remarcat mereu la dumneata.

— Mama era foarte frumoasă, cel puţin aşa cred, pentru că n-am văzut-o niciodată. A murit când eram foarte mică.

Cred că moartea i-a fost tragică… O doză mare de somnifere luate din greşeală. În tot cazul, tata a fost distrus. În scurt timp după asta, a intrat în diplomaţie, la Serviciul Consular. Oriunde mergea, mă lua cu el. La douăzeci şi trei de ani văzusem aproape toată lumea. Am dus o viaţă splendidă… Mi-a plăcut enorm.

Pe chipul ei apăruse zâmbetul, iar capul i se înălţase din nou. Părea să retrăiască acele vremuri fericite.

— Apoi, tata a murit. M-a lăsat fără nici un ban. A trebuit să mă duc să locuiesc la nişte mătuşi bătrâne în Yorkshire… Cred că înţelegi cam ce a însemnat asta pentru o fată crescută cum fusesem eu. Lipsa de orizont, monotonia cumplită aproape că m-au adus în pragul nebuniei. Făcu o scurtă pauză, după care adăugă: şi atunci l-am întâlnit pe John.

— Da?

— Îţi dai seama că, din punctul de vedere al mătuşilor mele, asta era o partidă foarte bună pentru mine. Dar, sincer îţi spun, nu m-am gândit deloc la partea materială. Măritându-mă cu el era singurul mod de a evada din viaţa aceea nesuferit de monotonă.

N-am spus nimic, iar ea continuă:

— Să nu mă înţelegi greşit. Am fost foarte cinstită cu el. I-am spus, lucru ce era total adevărat, că-mi plăcea foarte mult, că speram să-l îndrăgesc şi mai mult, dar că nu eram câtuşi de puţin îndrăgostită de el. Mi-a declarat că înţelege şi că nu pretinde mai mult şi aşa… Ne-am căsătorit.

A rămas mult timp pe gânduri, cu fruntea uşor încruntată. Părea cufundată din plin în retrăirea acelor zile apuse.

— Cred… Sunt sigură… Că la început a ţinut la mine. Dar căsnicia nu a fost potrivită. Chiar de la început, fiecare am luat-o în altă parte. El… Nu e un lucru care să-mi facă plăcere să-l recunosc, dar e adevărat… El s-a plictisit foarte repede de mine. Am încercat s-o contrazic, dar m-a oprit. OJi, ba da, s-a plictisit. Acum nu mai contează… Acum drumurie noastre se vor despărţi.

— Ce vrei să spui? Mi-a răspuns liniştită.
— Vreau să spun că n-am de gând să mai rămân la Styles.
— Dumneata şi John n-o să mai locuiţi aici?
— John poate să rămână, eu nu.
— Vrei să-l părăseşti?
— Da.
— Dar, de ce?
Tăcu un timp, şi în cele din urmă spuse:
— Probabil… Pentru că vreau să fiu… Liberă.
În timp ce rostea asta, am avut brusc viziunea unor spaţii largi, întinderi de păduri virgine, pământuri încă necălcate de picior de om şi am realizat cam ce fel de libertate îşi dorea o fiinţă ca Mary Cavendish. Pentru o clipă mi s-a părut că o văd aşa cum era în realitate – o fiinţă sălbatică, mândră, neîmblânzită, liberă ca pasărea cerului. Buzele ei scoaseră un mic strigăt:
— Nu ştii, nu poţi să ştii cât urăsc locul ăsta în care mă simt ca într-o închisoare!
— Înţeleg, am spus, dar… Dar să nu faci un lucru pripit…
— Oh, un lucru pripit! Era revoltată în faţa prudei ţei mele.
Apoi, pe neaşteptate, am spus un lucru pentru care, mai apoi, îmi veni să-mi muşc limba.
— Ştii că doctorul Bauerstein a fost arestat?
Un val de răceală îi acoperi ca o mască faţa, ştergând orice altă expresie.
— John a avut amabilitatea să mi-o spună azi-dimineaţă.
— Şi ce crezi?
— Despre ce?
— Despre arestarea lui.
— Ce-aş putea crede? Se pare că-i spion german; aşa i-a spus grădinarul lui John.
Chipul şi glasul ei erau absolut reci şi inexpresive. Oare chiar nu îi păsa?
Făcu câţiva paşi şi atinse cu degetele una din vazele de flori…

— Acestea sunt aproape ofilite. Trebuie să pun altele, proaspete. Vrei să-mi dai voie… Mulţumesc, domnule Hastings.

Trecu pe lângă mine foarte liniştită şi ieşi pe uşa glasvandului.

Nu, cu siguranţă nu-i păsa de Bauerstein. Nici o femeie nu s-ar fi putut preface atât de rece, nepăsătoare.

Poirot nu şi-a făcut apariţia în dimineaţa aceea şi nici oamenii de la Scotland Yard n-au dat nici un semn de viaţă.

Dar, în jurul prânzului, ne-a parvenit o nouă dovadă… Sau, mai bine zis,am mai pierdut o dovadă. Încercasem în zadar să descoperim cui îi fusese adresată cea de-a patra scrisoare a doamnei Inglethorp, în seara premergătoare morţii sale. Eforturile noastre fiind sortite eşecului, abandonasem această problemă, sperând că se va elucida de la sine într-o bună zi. Şi aşa s-a şi întâmplat, sub forma unei înştiinţări sosite cu poşta de prânz din partea unei case franceze de discuri, prin care confirmau primirea cecului doamnei Inglethorp şi îşi exprimau regretul de a nu fi în măsură să-i furnizeze un anumit set de discuri cu muzică populară rusească. Astfel, şi ultima speranţă de a rezolva misterul prin intermediul corespondenţei din ziua fatală s-a spulberat.

Înainte de ora ceaiului, m-am dus la Poirot să-i împărtăşesc noua dezamăgire şi, din nou, spre surprinderea mea, nu l-am găsit acasă.

— Iar a plecat la Londra?

— Oh, nu, domnule, a luat trenul doar până la Tadminster. A spus că vrea să vadă farmacia domnişoarei.

— Tâmpitul! Am explodat. Doar i-am spus că miercuri e una din zilele când e liberă! În fine, spune-i, te rog, să mă caute mâine dimineaţă, bine?

— Desigur, domnule.

Dar, în ziua următoare, nici urmă de Poirot. Devenisem furios. Ne trata cât se poate de neserios.

După masa de prânz, Lawrence mă trase de-o parte şi mă întrebă dacă aveam de gând să mă duc să-l caut pe Poirot.

— Nu, nu cred c-am să mă duc. N-are decât să vină ei aici dacă vrea să ne vadă.

— Oh! Lawrence părea nehotărât. O anume nervozitate neo-bişnuită în atitudinea sa îmi stârni curiozitatea.

— Ce e? Am întrebat. Pot să mă duc, dacă e ceva speciai.

— Nu-i cine ştie ce, dar… Ei bine, dacă te duci, te rog să-i spui – vocea îi coborî până la şoaptă – cred că am găsit şi cealaltă ceaşcă de cafea!

Aproape că uitasem de misteriosul mesaj al lui Poirot, acum însă, curiozitatea mi se redeşteptă brusc.

Cum Lawrence n-a mai adăugat nimic la cele spuse, m-am decis să-mi las mândria deoparte şi să mă duc din nou să-l caut pe Poirot la Leastways.

De data asta m-a întâmpinat cu un zâmbet. Monsieur Poirot era acasă.

Poirot stătea la masă, cu capul în mâini. La vederea mea sări în picioare.

— Ce s-a întâmplat? Am întrebat cu solicitudine, sper că nu eşti bolnav?

— Nu, nu, nu-s bolnav. Dar sunt pe punctul de a lua o decizie foarte importantă.

— Nu cumva dacă să prinzi sau nu criminalul? Am glumit.

Dar, Poirot încuviinţă cu gravitate.

— A vorbi sau a nu vorbi”, cum ar spune marele dumitale înaintaş Shakespeare „aceasta-i întrebarea”.

Nu m-am ostenit să-i corectez citatul.

— Chiar nu poţi fi serios, Poirot?

— Sunt cât se poate de serios. Şi asta pentru că încerc să ţin cont de cel mai serios lucru din câte atârnă în balanţă.

— Şi care e ăsta?

— Fericirea unei femei, mon ami, răspunse el grav.

Nu-mi dădeam seama, deloc despre ce vorbeşte.

— Acum a sosit momentul, continuă el gânditor, iar eu nu ştiu ce să fac, pentru că, vezi dumneata, miza jocului e

foarte mare. Şi nimeni altul, ci eu, Hercule Poirot, trebuie să aleg dacă joc sau nu. Zicând asta, îşi atinse cu mândrie fruntea.

După câteva clipe de tăcere pline de respect, menite să nu destrame efectul vorbelor sale, i-am transmis mesajul lui Lawrence.

— Aha! Strigă. Aşadar a găsit-o. Asta e bine. E mult mai deştept decât pare, acest cavaler al tristei figuri al dumitale.

Nu mă gândisem până atunci prea mult la inteligenţa lui Lawrence; oricum, m-am ferit să-l contrazic dar, cu amabilitate, l-am mustrat pentru că uitase care erau zilele libere ale Cynthiei.

— Adevărat. Am avut un cap de găină. Oricum, cealaltă tânără a fost deosebit de amabilă. I-a părut rău să mă vadă atât de dezamăgit şi mi-a arătat tot ce era de văzut, cât se poate de binevoitoare.

— În cazul ăsta e bine, iar dumneata o să iei ceaiul cu Cynthia altă dată.

I-am spus despre scrisoare.

— Îmi pare rău, îmi pusesem mari speranţe în scrisoare. Dar n-a fost să fie. Toată afacerea asta trebuie elucidată din interior. Îşi ciocăni fruntea cu degetul. Celulele acestea gri. Totul depinde de ele. Apoi, brusc, întrebă: Te pricepi la amprente, prietene?

— Nu. Ştiu că nu există două amprente la fel, dar ştiinţa mea se opreşte aici.

— Exact.

Trase un sertar şi scoase câteva fotografii pe care le puse pe masă.

— Le-am numerotat cu 1,2,3. Vrei să mi le descrii?

— Sunt mult mărite, după cum văd. Numărul 1 este amprenta unor degete de bărbat; degetul mare şi arătătorul. Numărul 2 aparţine unor degete de femeie; sunt mult mai mici şi diferă din toate punctele de vedere. Numărul 3 – m-am oprit câteva clipe – pare a fi o

amestecătură de amprente diferite, dar, uite aici, se observă foarte bine amprentele de la numărul 1.

— Suprapuse peste celelalte?

— Da.

— Eşti foarte sigur?

— Oh, da; sunt identice.

Poirot aprobă şi, luându-mi cu gentileţe fotografiile, le încuie din nou în sertar.

— Îmi închipui că n-ai de gând să-mi explici nimic, ca de obicei, am zis.

— Din contra. Numărul 1 reprezintă amprentele lui monsieur Lawrence, 2 ale lui Mademoiselle Cynthia. Nu sunt importante. Le-am luat pentru comparaţie. Cu numărul 3 este puţin mai complicat.

— De ce?

— După cum vezi, fotografiile sunt foarte mult mărite. Se poate vedea pe aceasta, numărul 3, un fel de pată ceţoasă extinzându-se pe toată suprafaţa fotografiei. N-am să-ţi explic acum toată tehnica sofisticată de fotografiere pe care o foloseşte poliţia şi pe care am folosit-o eu. Ei bine, prietene, dumneata ai văzut amprentele… Rămâne ca eu să-ţi spun obiectele pe care au fost lăsate.

— Dă-i drumul… Sunt foarte curios.

— Eh bien! Fotografia numărul 3 reprezintă suprafaţa foarte mult mărită a unei sticluţe de pe raftul de sus al dulapului cu otrăvuri din farmacia spitalului Crucea Roşie din Tadminster.

— Doamne Sfinte! Am exclamat. Dar ce caută amprentele lui Lawrence Cavendish acolo? În ziua în care am fost acolo, nici măcar nu s-a apropiat de dulapul ăla.

— Ba da.

— Imposibil! Am fost împreună tot timpul!

Poirot scutură din cap.

— Nu, prietene, a existat un moment în care n-aţi fost împreună. A fost în timpul în care n-aţi fi putut fi împreună,

altfel n-ar fi fost nevoie să-l chemaţi pe monsieur Lawrence să vină lângă voi, în balcon.

— Am uitat de asta, am recunoscut. Dar n-a durat decât o clipă.

— Suficient.

— Suficient pentru ce?

Zâmbetul lui Poirot deveni enigmatic.

— Suficient ca să dea posibilitatea unui om care a studiat cândva medicina să-şi satisfacă o foarte elementară curiozitate.

Ochii ni se întâlniră. Se ridică şi începu să fredoneze un cântecel. M-am uitat bănuitor la el.

— Poirot, ce era în sticluţa aia?

Poirot privi pe fereastră.

— Clorhidrat de stricnină, îmi răspunse peste umăr, continuând să fredoneze.

— Cerule! Am spus-o cât se poate de liniştit. Mă aşteptasem la acest răspuns.

— Clorhidrat de stricnină se foloseşte foarte rar… Numai pentru anumite pastile. În mod normal, se utilizează soluţia de stricnină. Aşa se explică faptul că amprentele au rămas intacte până acum.

— Cum ai reuşit să faci fotografiile astea?

— Am lăsat să-mi scape pălăria peste balcon, explică simplu Poirot. Aşa că, primind scuzele mele, colega lui Mademoiselle Cynthia a fost nevoită să coboare şi să mi-o aducă, întrucât vizitatorii nu erau admişi la acea oră.

— Asta înseamnă că ştiai ce urma să găseşti.

— Nu, deloc. Mă gândeam doar că ar fi putut fi posibil, căci din relatarea dumitale am înţeles că monsieur Lawrence s-a apropiat de dulapul cu otrăvuri. Prin urmare, această posibilitate trebuia să fie confirmată, ori infirmată.

— Poirot, umorul dumitale nu mă convinge. Asta e o descoperire foarte importantă.

— Nu ştiu. Totuşi, un lucru mă intrigă. Fără îndoială te-a izbit şi pe dumneata.

— Care?

— Acela că, în cazul de faţă, avem de-a face cu prea multă stricnină. Este pentru a treia oară când dăm de ea. A fost stricnină în siropul întăritor al doamnei Inglethorp. Domnul Mace a vândut tot stricnină, iar acum, descoperim că unul din membrii familiei a umblat cu stricnina în această farmacie. Lucrul ăsta e derutant şi, după cum ştii, nu-mi place confuzia.

Înainte să fi avut timp să-i răspund, unul dintre belgieni îşi strecură capul pe uşă.

— E o doamnă, jos, care întreabă de domnul Hastings.

— O doamnă?

Am sărit în picioare. Poirot m-a urmat în grabă pe scări. Mary Cavendish stătea în pragul uşii.

— Am fost în vizită la o bătrână din sat şi, cum Lawrence mia spus că eşti cu monsieur Poirot, m-am gândit să trec şi pe aici, explică ea.

— Prea bine, madame, spuse Poirot, mă şi gândeam că ar fi trebuit să-mi faceţi onoarea să mă vizitaţi şi pe mine.

— Am s-o fac într-o zi, dacă mă invitaţi, îi promise surâzând, Mary.

— Atunci, e bine. Dacă o să aveţi nevoie de un părinte confesor – aici, ea avu o uşoară tresărire – ţineţi minte, papă Poirot vă stă oricând la dispoziţie.

Îl privi lung câteva minute, ca şi cum ar fi vrut să-i citească gândurile, apoi se întoarse brusc cu spatele.

— Monsieur Poirot, nu vrei să vii şi dumneata cu noi?

— Cu plăcere, madame.

Tot drumul până la Styles, Mary a vorbit repede şi cu înfrigurare. Asta m-a intrigat, deoarece mi-am dat seama că, întrun fel, privirea lui Poirot o făcea nervoasă.

Vremea se stricase şi începuse să bată un vânt tăios ca de toamnă. Mary tremura uşurel şi îşi strângea în jurul trupului trenciul negru. Vântul sufla trist printre copaci ca un uriaş care ofta.

— Când am ajuns în faţa uşii mari de la Styles, ne-am dat seama că se întâmplase ceva.

Dorcas ne veni, alergând, în întâmpinare. Plângea şi îşi frământa mâinile. Am fost sigur că şi ceilalţi servitori se adunaseră laolaltă la subsol, cu ochii plini de lacrimi.

— Oh, doamnă! Oh, doamnă. Nici nu ştiu cum să vă spun…

— Ce e, Dorcas? Am întrebat neliniştit. Spune odată!

— Nemernicii ăia de detectivi… L-au arestat… L-au arestat pe domnul Cavendish!

— L-au arestat pe Lawrence? Am şoptit.

— O privire stranie am surprins la Dorcas.

— Nu, domnule. Nu pe domnul Lawrence… pe domnul John.

În spatele meu, cu un strigăt ascuţit, Mary Cavendish se prăbuşi greu peste mine şi, în timp ce m-am întors iute s-o prind în braţe, am zărit în ochii lui Poirot o licărire de triumf.

XI. Capul de acuzare.

Procesul lui John Cavendish avu loc două luni mai târziu. Era acuzat de otrăvirea mamei sale vitrege.

Despre săptămânile care l-au precedat voi spune destul de puţin, în tot cazul, trebuie să mărturisesc că, în tot acest timp, toată admiraţia şi simpatia mea s-au îndreptat, fără rezervă, către Mary Cavendish. Sărise ca o tigroaică în apărarea soţului ei, luptând cu dinţii şi cu unghiile pentru el, refuzând chiar şi gândul că ar putea fi vinovat.

I-am mărturisit lui Poirot această admiraţie a mea, iar el mă aprobă gânditor.

— Da, face parte din femeile care la necaz îşi arată adevărata faţă. Disperarea le aduce la suprafaţă tot ce au mai bun… Dulceaţa şi devotamentul. Mândria şi gelozia ei au…

— Gelozia? M-am mirat eu.

— Da. Nu ţi-ai dat seama că e o femeie extrem de geloasă? Cum spuneam, şi-a lăsat deoparte gelozia şi mândria. Nu se

mai gândeşte la nimic decât la bărbatul ei şi la nenorocirea care s-a abătut asupra lui.

Poirot vorbea cu mult suflet, iar eu mă uitam la el şi mă gândeam la ziua când încercase să se hotărască dacă să vorbească sau nu. Ţinând cont de sensibilitatea lui faţă de „fericirea unei femei”, m-am bucurat că nu fusese el nevoit să ia decizia atât de dură.

— Chiar şi acum mi-e greu să cred, am spus. Vezi dumneata, până-n ultima clipă am crezut că era Lawrence.

Poirot se încruntă.

— Ştiu.

— Dar John! Vechiul meu prieten John!

— Fiecare criminal este probabil vechiul prieten al cuiva, filosofă Poirot. Nu poţi amesteca sentimentul cu raţiunea.

— Puteai, totuşi, să-mi dai măcar de înţeles.

— E drept, puteam, dar n-am făcut-o tocmai pentru că era vorba de „vechiul dumitale prieten”.

Am rămas oarecum descumpănit de vorbele lui, amintindumi cu câtă grabă îi împărtăşisem lui John părerile lui Poirot referitoare la Bauerstein. Şi pentru că veni vorba de Bauerstein, trebuie să spun că fusese găsit nevinovat de afacerea cu spionajul. Totuşi, deşi se dovedise de data asta mai deştept decât ceilalţi şi reuşise să iasă basma curată şi să nu fie expulzat, aripile îi fuseseră tăiate pentru un timp.

L-am întrebat pe Poirot dacă credea că John va fi condamnat. Spre marea mea surprindere mi-a răspuns că, dimpotrivă, e foarte sigur că va fi achitat.

— Dar, Poirot… Am protestat.

— Oh, prietene, nu o dată ţi-am spus că nu am dovezi. Una e să ştii că un om e vinovat şi cu totul alta s-o şi dovedeşti. În cazul de faţă există extrem de puţine probe. Asta-i marea problemă. Eu, Hercule Poirot, ştiu, însă îmi lipseşte ultima za din lanţ. Şi cât timp nu o găsesc… Dădu din cap cu gravitate.

— Când ai început să-l suspectezi pe John Cavendish? Am î itrebat după un minut sau două.

— Dumneata nu l-ai suspectat deloc?
— Nu.
— Nici chiar după ce ai surprins acel fragment din discuţia dintre doamna Cavendish şi soacra sa, corelat cu totala ei lipsă de francheţe din timpul anchetei?
— Nu.
— Dacă stai şi analizezi situaţia şi îl dai la o parte pe Alfred Inglethorp, care nu s-a certat cu soţia sa – ai văzut cu câtă înverşunare a negat asta la anchetă – înseamnă că a fost fie Lawrence, fie John. Ei bine, dacă ar fi fost Lawrence, comportarea lui Mary Cavendish ar fi inexplicabilă. Dar dacă, pe de altă parte, a fost John, lucrurile se explică de la sine.
— Prin urmare, am strigat, luminat dintr-o dată, în dupăamiaza aia John s-a certat cu mama lui!
— Exact.
— Şi dumneata ai ştiut-o în tot acest timp?
— Desigur. Numai aşa se poate explica purtarea doamnei Cavendish.
— Şi mai spui că John poate fi achitat?
Poirot dădu din umeri.
— Da, o spun. La poliţie i se va aduce la cunoştinţă capul de acuzare, dar avocaţii lui îl vor sfătui să-şi rezerve dreptul de apărare. Asta va avea loc la proces. Şi… Ah, apropo, vreau să te previn, prietene, eu nu trebuie să apar la proces.
— Poftim?
— Da. În mod oficial, eu nu am nimic comun cu treaba asta. Până ce nu voi găsi ultima za a lanţului, sunt nevoit să rămân în spatele cortinei. Doamna Cavendish trebuie să creadă că lucrez în favoarea soţului ei, nu împotriva lui.
— Nu-i deloc cinstit! Am protestat.
— Uşurel, prietene. Nu uita că avem de-a face cu un om extrem de deştept şi lipsit de scrupule, de aceea trebuie să facem tot ce ne stă în putinţă, indiferent de mijloace… Altfel o să ne scape printre degete. Iată de ce trebuie să stau în

umbră. Toate dovezile vor fi aduse în faţa instanţei de Japp şi Japp va primi toţi laurii. Dacă voi fi chemat să depun vreo mărturie, zâmbi larg, o voi face, probabil, ca martor al apărării.

Cu greu îmi puteam crede urechilor.

— E cât se poate de en regie, continuă Poirot. Cât ar părea de ciudat, pot să aduc o probă care să demoleze una din încriminările capului de acuzare.

— Care anume?

— Acelea care se referă la distrugerea testamentului. John Cavendish nu a distrus acel testament.

Poirot a fost un adevărat profet. N-am să fntru în detalii în ceea ce priveşte dezbaterile judecătoriei de instrucţie, deoarece au constat în repetate şi obositoare şedinţe. Mă voi rezuma să spun că John Cavendish şi-a rezervat dreptul la apărare, ceea ce urma să se producă la proces.

Septembrie ne-a găsit pe toţi la Londra. Mary închiriase o casă în Kensington, Poirot fiind inclus printre membrii familiei.

În ceea ce mă priveşte, obţinusem o slujbă la Ministerul de Război, aşa că am avut posibilitatea să fiu permanent împreună cu ei.

Cu cât treceau săptămânile, starea nervoasă a lui Poirot devenea tot mai rea. „Ultima za” despre care îmi vorbise încă nu fusese găsită. În gând speram să rămână pierdută, căci ce fericire ar fi aşteptat-o pe Mary dacă John nu avea să fie achitat?

Pe 15 septembrie, John Cavendish apăru în boxa acuzaţilor la Tribunalul Old Bailey, sub acuzaţia de „crimă cu premeditare asupra lui Emily Agnes Inglethorp” şi John se declară „nevinovat”.

Îl apăra sir Ernest Heavywether, faimosul avocat.

Din partea acuzării a vorbit domnul Philips.

Crima, spuse el, fusese una dintre cele mai premeditate şi comise cu sânge rece; nici mai mult nici mai puţin decât o otrăvire deliberată a unei femei bune şi miloase de către

fiul său vitreg căruia îi fusese mai mult decât o mamă. Îl crescuse din fragedă copilărie; el şi soţia lui locuiseră la Styles Court într-un lux de invidiat, înconjurat de grija şi dragostea ei. Se purtase cu ei ca o binefăcătoare amabilă şi generoasă.

Propuse să fie admişi martori care să ateste că acuzatul se găsea într-o criză financiară din care nu ştia cum să iasă şi, în plus, se angrenase într-o aventură amoroasă cu doamna Raikes, soţia unui fermier din vecinătate. Faptul acesta ajunsese la urechile mamei sale vitrege care l-a interpelat cu o zi înainte de cea în care a murit, şi astfel izbucnise scandalul care, în parte, putuse fi auzit. Cu o zi înainte, acuzatul îşi procurase stricnină de la farmacia din sat; recurgând la un travesti prin care spera ca toată vina să cadă asupra unui alt om şi anume asupra soţului doamnei Inglethorp, pe care era extrem de invidios. Din fericire, domnul Inglethorp putea să ofere un alibi de nezdruncinat.

În după-amiaza zilei de 17 iulie, continuă avocatul, imediat după cearta cu fiul său, doamna Inglethorp îşi făcu un nou testament. Acest testament a fost găsit distrus în căminul din dormitorul ei, dar existau probe care să dovedească faptul că fusese întocmit în favoarea soţului său. Defuncta făcuse deja unul înainte de căsătoria lor, dar…

— Şi domnul Philips îşi ridică foarte sugestiv arătătorul – acuzatul nu ştia acest lucru. Ce a determinat-o pe defunctă să întocmească un nou testament din moment ce deja exista unul, nu putu să spună. Era o doamnă în vârstă şi se putea să fi uitat de celălalt; sau, ceea ce era mult mai probabil, se gândise că acela îşi pierduse valabilitatea după căsătorie. Pe tema asta mai avuseseră loc discuţii. Femeile nu sunt întotdeauna la curent cu legile. Cu aproximativ un an în urmă, ea întocmise un. Testament în favoarea acuzatului. Putea să dovedească cu martori că acuzatul fusese cel care-i dăduse mamei sale cafeaua în noaptea fatală. Seara târziu reuşise să intre în camera ei,ocazie cu care distrusese

testamentul cel nou, crezând că, în felul acesta, singurul testament valabil ar fi rămas cel în favoarea lui.

Acuzatul fusese arestat în urma descoperirii de către inspectorul detectiv Japp (unul dintre cei mai străluciţi ofiţeri), în camera lui, a unei fiole de stricnină identică cu cea cumpărată de presupusul domn Inglethorp de la farmacia din sat, în preziua crimei. Rămânea la latitudinea completului de judecată să hotărască dacă aceste fapte constituiau sau nu dovada de netăgăduit a vinovăţiei acuzatului.

Şi, cu o subtilă aluzie la faptul că juraţii nici n-ar putea decide altfel decât că John Cavendish era vinovat, domnul Philips se aşează şi îşi şterse fruntea.

Primele depoziţii au fost, în marea lor majoritate, asemănătoare cu cele de la anchetă, rezultatul autopsiei fiind din nou luat în considerare, primul.

Sir Ernest Heavywether, care era renumit în Anglia pentru maniera lipsită de scrupule în care aborda martorii, puse numai două întrebări.

— Am înţeles, doctore Bauerstein, că stricnina, ca medicament, acţionează repede.

— Da.

— Şi că nu vă puteţi explica acţiunea ei întârziată în cazul de faţă.

— Da.

— Mulţumesc.

Domnul Mace identifică fiola ca fiind cea vândută de el „domnului Inglethorp”. Presat, recunoscu că-l cunoaşte pe domnul Inglethorp doar din vedere şi că nu stătuse niciodată de vorbă cu el. Martorului nu i s-au mai pus şi alte întrebări.

A fost chemat Alfred Inglethorp care a negat că şi-a procurat otrava. De asemenea, negă şi că s-ar fi certat cu soţia sa. Câţiva martori autentificară veridicitatea acestor spuse.

Au fost ascultate depoziţiile celor doi grădinari în legătură cu semnarea de către ei, în calitate de martori, a testamentului, apoi a fost chemată Dorcas.

Dorcas, credincioasă „tânărului ei stăpân”, negă categoric că vpcea pe care o auzise ar fi fost vocea lui John şi declară hotărâtă, în pofida tuturor mărturiilor de până atunci, că domnul Inglethorp fusese în budoar cu soţia sa. Un zâmbet uşor visător flutură pe buzele acuzatului. Doar ştia prea bine cât de inutilă era această mărturie a ei, care nu făcea obiectul întrebărilor puse de apărare. Bineînţeles că doamna Cavendish nu fu citată să depună mărturie împotriva soţului său.

După câteva întrebări privitoare la alte probleme, domnul Philips o întrebă pe Dorcas:

— Vă amintiţi de un pachet trimis de firma Parkson domnului Lawrence Cavendish, în luna iunie?

Dorcas scutură capul.

— Nu-mi amintesc, domnule. Poate că aşa a fost, dar domnul Lawrence a lipsit de acasă o parte din luna iunie.

— În cazul în care aţi fi primit un pachet în lipsa lui, ce-aţi fi făcut cu el?

— L-aş fi pus în camera lui, sau i l-aş fi trimis.

— Dumneavoastră personal?

— Nu, domnule, eu doar l-aş fi lăsat pe masa din hol. De treburi de genul ăsta se ocupa domnişoara Howard.

A fost chemată Evelyn Howard şi, după câteva întrebări pre-liminare, fu întrebată despre pachet.

— Nu-mi amintesc. Vin o grămadă de pachete. Nu-mi pot aminti în mod special de unul anume.

— Nu ştiţi dacă i-a fost trimis domnului Lawrence Cavendish în Ţara Galilor sau dacă a fost pus în camera lui?

— Nu cred că i-a fost trimis. Mi-aş fi amintit.

— Să presupunem că un pachet a venit pentru domnul Lawrence Cavendish şi apoi a dispărut – i-aţi fi remarcat absenţa?

— Nu cred. M-aş fi gândit că altcineva s-a ocupat de el.

— Din câte ştiu, domnişoară Howard, dumneavoastră aţi găsit această foaie de hârtie îngălbenită. Îi arătă foaia pe care Poirot şi cu mine o examinasem în camera de zi de la Styles.

— Da.

— Cum se face că aţi căutat-o?

— Detectivul belgian care s-a ocupat de acest caz mi-a cerut s-o caut.

— Unde aţi găsit-o?

— Pe un şifonier.

— Pe şifonierul acuzatului?

— Eu… Cred că da.

— N-aţi găsit-o dumneavoastră personal?

— Ba da.

— Atunci trebuie să ştiţi unde aţi găsit-o.

— Da, era pe şifonierul acuzatului.

— Aşa mai merge.

Un vânzător de la firma Parkson „Costume de teatru”, recunoscu că, pe 29 iunie, trimisese o barbă neagră domnului L. Cavendish, la cererea acestuia. Comanda fusese primită împreună cu un cec. Nu, nu păstraseră scrisoarea. Toate comenzile erau trecute în registrul firmei. Expediaseră barba pe adresa: „L. Cavendish, Esq., Styles Court”.

Sir Ernest Heavywether se ridică greoi.

— De unde a fost expediată scrisoarea?

— De la Styles Court.

— Aceeaşi adresă la care s-a trimis pachetul?

— Da.

— Şi scrisoarea a venit de acolo?

— Da.

Heavywether se năpusti asupra lui ca un uliu.

— De unde ştiţi?

— Nu… Nu înţeleg.

— De unde ştiţi că scrisoarea venea de la Styles? V-aţi uitat la ştampila poştei?

— Nu… Dar…

— Aha, deci nu v-aţi uitat la ştampilă! Şi, cu toate astea, afirmaţi cu convingere că venea de la Styles. De fapt, putea avea orice ştampilă?

— Da… Da.

— De fapt, scrisoarea putea fi expediată de oriunde? De exemplu, din Ţara Galilor?

Martorul admise că acest lucru era posibil, iar sir Ernest se declară cu asta satisfăcut.

Elizabeth Wells, ajutoarea lui Dorcas, declară că, după ce se dusese la culcare şi-a amintit că zăvorâse uşa de la intrare, în loc s-o lase doar încuiată, aşa cum ceruse domnul Inglethorp. Atunci coborâse din nou să-şi repare greşeala. Auzind un uşor zgomot în aripa de vest o luă prin pasaj şi îl văzu pe domnul John Cavendish bătând la uşa doamnei Inglethorp.

Sir Ernest Heavywether o luă din scurt şi femeia se pierdu cu totul, contrazicându-se, după care sir Ernest se aşează din nou cu un zâmbet satisfăcut.

Cu depoziţia lui Annie, privind pata de ceară de pe podea şi faptul că-l văzuse pe acuzat ducând cafeaua în budoar şedinţa se suspendă până a doua zi.

În drum spre casă, Mary Cavendish se revoltă împotriva re-prezentantului acuzării.

— Ce om înfiorător! Ce plasă a ţesut în jurul sărmanului meu John! A răstălmăcit fiecare amănunt în aşa fel cum i-a convenit!

— Nu-i nimic, am spus ca s-o consolez, altfel vor sta lucrurile mâine.

— Da, rosti pe gânduri, apoi îşi coborî glasul pe neaşteptate. Domnule Hastings, doar nu crezi… cu siguranţă n-a fost Lawrence… Oh, nu, n-ar fi putut fi el!

Cum eu însumi eram încurcat, am aşteptat să rămân singur cu Poirot şi l-am întrebat ce credea că urmăreşte sir Ernest.

— Ah! Rosti Poirot admirativ. E un om foarte deştept acest sir Ernest.

— Crezi că-l consideră vinovat pe Lawrence?

— Nu cred că-i pasă sau că ar crede ceva. Nu, ceea ce încearcă el, e să creeze o asemenea confuzie în minţile juraţilor încât să-i facă să se certe între ei privitor la care dintre fraţi a făcut-o. Se străduieşte să demonstreze că împotriva lui Lawrence sunt tot atâtea dovezi ca şi împotriva lui John… Şi nu sunt deloc sigur că n-o să reuşească.

Inspectorul detectiv Japp a fost citat primul la redeschiderea şedinţei şi şi-a expus depoziţia succint şi limpede. După ce relată ultimele evenimente, spuse:

— Pe baza informaţiilor primite, Summerhaye şi cu mine am cercetat camera acuzatului în lipsa acestuia. Într-unul din sertarele dulapului pentru rufărie, ascunse bine sub nişte lenjerie am găsit: în primul rând, un pince-nez cu ramă aurie identic cu cel purtat de domnul Inglethorp şi în al doilea rând, această fiolă.

Fiola fusese deja identificată de laboratorul de la farmacie. Era o sticluţă albastră care conţinea câteva granule de substanţă cristalină şi care avea eticheta: „Clorhidrat de stricnină. OTRAVĂ”.

Un nou corp delict descoperit de către detectivi pe parcursul desfăşurării anchetei fu o bucată de sugativă. O găsiseră în carnetul de cecuri al doamnei Ingletrorp şi, citită în oglindă, lăsa să se vadă foarte clar cuvintele: „Tot ceea ce posed las iubitului meu soţ Alfred Ing…”. Asta întărea faptul că testamentul distrus fusese întocmit în favoarea soţului defunctei. Apoi, Japp înmânã bucata de hârtie arsă, recuperată din cămin şi îşi termină depoziţia cu descoperirea bărbii în mansardă.

Dar întrebările lui sir Ernest abia acum veneau:

— În ce zi aţi percheziţionat camera acuzatului?

— Marţi, 24 iulie.

— Exact la o săptămână după crimă?

— Da.
— Aţi spus că aţi găsit aceste două obiecte în dulapul acuzatului. Era descuiat?
— Da.
— Nu v-a izbit faptul că un om care a comis o crimă putea să păstreze asemenea dovezi ale crimei lui într-un dulap neîncuiat, unde oricine putea să umble?
— Le-a ascuns în grabă.
— Da, dar tocmai aţi spus că a trecut o săptămână întreagă de la crimă. Ar fi avut timp berechet să le ia de acolo şi să le distrugă.
— Probabil.
— Aici nu poate fi vorba de „probabil”. A avut sau nu destul timp să le distrugă?
— Da.
— Grămada de lenjerie sub care aţi găsit ascunse a este două obiecte era uşoară sau grea?
— Grea.
— Cu alte cuvinte, era lenjerie de iarnă. Vi se pare normal faptul că acuzatul s-a dus direct la acest dulap?
— Poate că nu.
— Drăguţ răspuns. Era normal ca acuzatul, în cea mai toridă zi a unei veri fierbinţi, să se ducă la sertarul cu lenjerie de iarnă? Da sau nu?
— Nu.
— În cazul acesta, nu e posibil ca obiectele în discuţie să fi fost puse acolo de o a treia persoană, iar acuzatul să nu fi avut habar de ele?
— N-aş crede.
— Dar e posibil?
— Da.
— Asta-i tot.
Au urmat apoi alte depoziţii. S-a depus mărturie privitor la dificultăţile financiare ale acuzatului la sfârşitul lui iulie,la aventura lui cu doamna Raikes. Biata Mary, pentru o femeie cu mândria ei, asta trebuie să fi fost cel mai cumplit lucru.

Evelyn Howard relată just faptele, deşi duşmănia ei faţă de Alfred Inglethorp o făcu să se repeadă să tragă concluzia că el era criminalul.

Urmă apoi la bară Lawrence Cavendish. La întrebările domnului Philips, cu voce joasă, negă că ar fi comandat ceva firmei Parkson în iunie. De fapt pe 29 iunie se găsea deja în Ţara Galilor.

Brusc, bărbia lui sir Ernest zvâcni bătăios înainte.

— Negaţi că aţi comandat firmei Parkson o barbă neagră la 29 iunie?

— Da.

— Aha! În cazul în care fratelui dumneavoastră i s-ar întâmpla ceva, cine ar moşteni Styles Court?

Brutalitatea întrebării făcu ca faţa palidă a lui Lawrence să se înroşească. Judecătorul curmă murmurele de dezaprobare ale sălii, iar acuzatul din boxă se aplecă în faţă supărat.

Heavywether ignoră total furia clientului său.

— Dacă sunteţi amabil, vă rog să răspundeţi la întrebare.

— Presupun că eu, spuse liniştit Lawrence.

— Ce înţelegeţi prin acest „presupun”. Fratele dumneavoastră nu are copii. Deci, dumneavoastră aţi fi moştenitorul, nu-i aşa?

— Da.

— Aha, acum e mai bine, exclamă Heavywether, cu o satisfacţie diabolică. Şi veţi moşteni şi o grămadă de bani, nu?

— Într-adevăr, sir Ernest, protestă judecătorul, întrebările astea nu-s relevante.

Sir Ernest făcu o plecăciune şi îşi reluă interogatoriul.

— Pe 17 iulie, marţi, mi se pare că aţi făcut o vizită la dispensarul spitalului Crucea Roşie, împreună cu un alt oaspete.

— Da.

— S-a întâmplat ca, în timp ce aţi rămas câteva secunde singur, să descuiaţi dulapul cu otrăvuri şi să examinaţi nişte

sticle?
— Eu… Eu… Poate că da.
— Să reţin că aţi făcut-o?
— Da.
Sir Ernest îşi trimise încântat următoarea săgeată.
— Aţi cercetat vreo sticlă în mod special?
— Nu, nu cred.
— Aveţi grijă, domnule Cavendish, fiţi atent. Mă refer la o sticluţă cu clorhidrat de stricnină.
Chipul lui Lawrence căpătă o paloare cadaverică.
— N… nu… Sunt sigur că nu.
— Atunci cum puteţi explica faptul că amprentele dumneavoastră, imposibil de tăgăduit, se află pe ea?
Maniera terorizantă a interogatoriului era menită să enerveze.
— Eu… Presupun că am atins sticla.
— Şi eu. Aţi luat ceva din conţinutul ei?
— Cu siguranţă, nu.
— Atunci de ce aţi atins-o?
— Cândva am studiat medicina. E normal să mă intereseze astfel de lucruri.
— Aha! E „normal să vă intereseze” otrăvurile, nu-i aşa? Şi aţi aşteptat să rămâneţi singur pentru a vă satisface „interesul”?
— A fost o pură întâmplare. Dacă ceilalţi ar fi fost acolo, aş fi procedat la fel.
— Deci, nu erau şi ceilalţi acolo?
— Nu, dar…
— De fapt, toată după-amiaza aţi rămas singur doar câteva minute şi tocmai în aceste minute s-a întâmplat…, am spus „s-a întâmplat”… Să vă manifestaţi „interesul natural” faţă clorhidratul de stricnină.
Lawrence se bâlbâi jalnic.
— Eu… Eu…
Cu o expresie satisfăcută, sir Ernest spuse:
— Nu mai am nimic să vă întreb, domnule Cavendish.

Această parte a interogatoriului stârni o vie emoţie în rândurile asistenţei. Doamnele elegante şi pretenţioase îşi apropiară capetele şi şoaptele lor deveniră atât de zgomotoase încât judecătorul se văzu nevoit să ameninţe cu evacuarea sălii dacă nu se reinstaura liniştea.

Printre cele câteva depoziţii care au mai urmat a fost şi cea a experţilor grafologi chemaţi să-şi exprime părerea privind semnătura lui „Alfred Inglethorp” din registrul farmaciei. Aceştia declarară în unanimitate că nu era scrisul lui şi că putea fi scrisul contrafăcut al acuzatului. Interogaţi, ei au admis că ar putea fi şi scrisul bine imitat al acuzatului.

Pledoaria lui sir Ernest Heavywether în apărarea inculpatului nu a fost lungă, dar a fost impresionantă prin intensitatea ei, sporită şi de maniera sa emfatică de a vorbi. Niciodată în decursul întregii sale cariere, spuse el, nu a văzut o acuzaţie de crimă care să se bazeze pe mărturii atât de superficiale. Nu numai că se baza în întregime pe fapte de circumstanţă, dar, cea mai mare parte a acuzaţiei era practic nedovedită. Să luăm depoziţiile care tocmai au fost auzite, continuă sir Ernest, şi să le analizăm cu imparţialitate. Stricnina a fost găsită în sertarul dulapului din camera acuzatului, dulapul care nu era încuiat. După cum remarcase şi mai înainte, nu exista nici o dovadă care să ateste că acuzatul o ascunsese acolo. Fusese o încercare infamă a unei alte persoane de a pune crima în seama acuzatului. Interogatoriile n-au reuşit să confirme câtuşi de puţin faptul că acuzatul a comandat o barbă neagră firmei Parkson. Cearta dintre acuzat şi mama sa vitregă avusese loc, într-adevăr, dar atât asta cât şi strâmtorarea financiară a acuzatului au fost exagerate în mod grosolan.

Distinsul său coleg – sir Ernest se înclină condescendent spre domnul Philips – a atras atenţia că, dacă acuzatul ar fi fost nevinovat, ar fi recunoscut de la bun început, la anchetă, că el se certase cu defuncta şi nu domnul Inglethorp. După părerea lui, faptele au fost greşit interpretate, iar adevărul era următorul. Acuzatul, revenind

acasă în după-amiaza zilei de marţi, a aflat că între doamna şi domnul Inglethorp avusese loc o ceartă violentă. Acuzatului nici nu i-a trecut prin minte că cineva ar fi putut să confunde vocea domnului Inglethorp cu a sa. În mod firesc el a tras concluzia că în ziua respectivă mama sa avusese două certuri.

Din depoziţii a reieşit că luni, 16 iulie, acuzatul a pătruns în farmacia din sat, deghizat în persoana domnului Inglethorp. Din contră, în acel timp acuzatul se afla într-un loc retras, numit Marston's Spinney, ca urmare a unui bileţel primit prin care era avertizat că, dacă nu se află la locul respectiv în ziua aceea, soţia sa va afla anumite lucruri. Acuzatul dădu curs invitaţiei din bilet şi se duse la locul indicat, dar, după ce aşteptă în zadar o jumătate de oră, se întoarse acasă. Din nefericire, nu se întâlnise cu nimeni,nici la dus nici la întors, ca să poată avea un alibi, însă norocul era că păstrase biletul, astfel încât putea constitui o dovadă.

În ceea ce privea distrugerea testamentului, acuzatul fusese pus în temă de avocatul familiei şi, deci, ştia foarte bine că testamentul întocmit cu un an înainte în favoarea sa devenise nul în urma căsătoriei mamei sale vitrege. El ar fi putut aduce dovezi în privinţa adevăratei identităţi a celui ce distrusese testamentul, ceea ce ar arunca o cu totul altă lumină asupra cazului.

În final, ţinu să precizeze completului de judecată că existau mărturii incriminatorii asupra altor persoane decât John Cavendish. De pildă, dovezile împotriva domnului Lawrence Cavendish erau mult mai puternice decât cele împotriva fratelui său.

Acum, ar dori să fie citat acuzatul.

În boxa acuzaţilor, John se descurcă foarte bine. Mânuit cu îndemânare de sir Ernest îşi expuse cauza cu multă credibilitate. Scoase la iveală biletul anonim pe care îl primise şi-l înmână juraţilor. Sinceritatea cu care recunoscu

precaritatea situaţiei lui financiare şi faptul că se certase cu mama sa vitregă conferi valoare apărării sale.

La sfârşitul depoziţiei, făcu o pauză, şi spiâse:

— Aş dori să lămuresc un lucru. Resping şi dezaprob cu tărie insinuările lui sir Ernest Heavywether privitoare la vinovăţia fratelui meu. Sunt convins că, la fel ca mine, n-are nimic de a face cu această crimă.

Sir Ernest zâmbi doar şi ochiul său ager observă imediat impresia favorabilă pe care protestul lui John o produse asupra juraţilor.

Apoi începură întrebările.

— Am înţeles că aţi afirmat la anchetă că niciodată nu v-aţi fi gândit că glasul dumneavoastră ar fi putut fi confundat cu cel al domnului Inglethorp. Nu e surprinzător?

— Nu, nu cred. Mi s-a spus că între mama mea şi domnul Inglethorp avusese loc o ceartă şi nu m-am gândit o clipă că n-ar fi fost adevărat.

— Nici chiar când servitoarea Dorcas a repetat anumite fragmente din discuţie… Fragmente care trebuiau să vă fie cunoscute?

— Nu le-am recunoscut.

— Trebuie că aveţi o memorie nefiresc de scurtă!

— Nu, dar amândoi eram supăraţi şi, cred, că am spus mai multe decât am gândit. N-am dat prea mare atenţie vorbelor mamei mele.

Pufnitul neîncrezător al domnului Philips fu foarte grăitor. Trecu, apoi, la anonimă.

— Aţi scos la iveală acest bilet exact la momentul potrivit. Spuneţi-mi, nu vă este cunoscut acel scris?

— Nu.

— Nu credeţi că seamănă cu scrisul dumneavoastră… Prost contrafăcut?

— Nu, nu cred.

— Eu vă spun că e chiar scrisul dumneavoastră!

— Nu e.

— Afirm că, din dorinţa de a vă fabrica un alibi, aţi scornit această întâlnire incredibilă şi aţi scris acest bilet în scopul de a vă face crezut!

— Nu.

— De fapt, la ora la care susţineţi că vă aflaţi într-un loc retras şi neumblat, în realitate aţi intrat în farmacia din Styles St. Mary şi v-aţi procurat stricnină sub identitatea domnului Inglethorp.

— Nu, e o minciună.

— Susţin că, îmbrăcat într-un costum al domnului Inglethorp şi purtând o barbă neagră falsă, ca asemănarea să fie perfectă, aţi fost acolo… Şi aţi semnat în registru cu numele lui!

— E complet neadevărat.

— În cazul ăsta am să las la latitudinea juraţilor să constate remarcabila similitudine dintre scrisul de pe bilet, cel din registru şi cel al dumneavoastră, spuse domnul Philips şi se aşează cu aerul unui om care şi-a făcut datoria, dar care, cu toate acestea, era scârbit de un asemenea sperjur.

Apoi, întrucât se făcuse destul de târziu, şedinţa a fost amânată pe luni.

Am observat că Poirot arăta foarte descurajat. Între sprâncene îi apăruse cuta pe care i-o cunoşteam atât de bine.

— Ce e Poirot? L-am chestionat.

— Ah, mon ami, lucrurile merg rău, foarte rău.

— Fără să vreau, am simţit o uşurare. Asta însemna că era foarte probabil ca John Cavendish să fie achitat.

Când am ajuns acasă, micul meu prieten refuză invitaţia la ceai a lui Mary.

— Nu, mulţumesc, madame. Voi urca în camera mea.

L-am urmat. Încă încruntat, se îndreptă către masă şi luă un pachet de cărţi de joc. Apoi îşi trase un scaun, se aşeză şi, spre marele meu amuzament, începu, solemn, să construiască o casă din cărţi de joc!

Am început să râd fără să vreau, iar el îmi spuse:

— Nu, mon ami, n-am dat în mintea copiilor! Mă calmez, asta-i tot. Întotdeauna asta impune o foarte mare precizie a degetelor, iar precizia degetelor este coordonată de creier, de limpezimea lui, ori, niciodată n-am avut o mai mare nevoie de asta, ca acum.

— Care-i necazul? L-am întrebat.

Poirot lovi puternic în masă, dărâmând astfel tot ce construise cu migală.

— Problema e că pot construi o casă cu şapte etaje din cărţi de joc, dar nu pot – bum!

— Să găsesc – bum!

— Acea ultimă za de care ţi-am vorbit.

N-am ştiut cam ce-aş fi putut spune, drept care am tăcut, iar el începu din nou să construiască cu grijă o casă, vorbind în salturi.

— Asta se face… Aşa! Pun… O carte… pe alta… cu precizie… Matematică!

Urmăream cum casa se înălţa sub mâinile lui, cuvânt cu cuvânt. N-a avut nici o ezitare, n-a greşit niciodată. Aproape că părea o scamatorie.

— Ce mână sigură ai, am remarcat. Cred că doar o singură dată ţi-am văzut-o tremurând.

— Fără îndoială, eram furios, observă Poirot placid.

— Aşa e! Erai foarte supărat. Îţi aminteşti? Asta s-a întâmplat când ai descoperit că încuietoarea servietei din dormitorul doamnei Inglethorp fusese forţată. Stăteai lângă cămin şi mutai în loc lucrurile de pe poliţă, cum ai obiceiul, iar mâinile îţi tremurau ca frunza! Trebuie să-ţi spun…

Dar m-am oprit brusc. Poirot, cu un strigăt nearticulat, dărâmă dintr-o mişcare tot ce construise cu măiestrie şi îşi duse mâinile la ochi, clătinându-se înainte şi înapoi, ca şi cum ar fi suferit cumplit.

— Cerule, Poirot! Am strigat. Ce s-a întâmplat? Te doare ceva?

— Nu, nu, şopti. Dar… Dar… Mi-a venit o idee!

— Oh! Am exclamat. Ţi-a venit „o mică idee”?

— Ah, ma foi, nu! De data asta e o idee uriaşă! Fantastică! Iar dumneata… Dumneata, prietene, mi-ai dat-o!

Mă luă brusc în braţe şi mă sărută cu căldură pe obraji şi, înainte ca să-mi revin din surpriză, ţâşni din cameră.

Mary Cavendish tocmai intra.

— Ce-a păţit monsieur Poirot? A trecut pe lângă mine strigând: „Un garaj! Pentru Dumnezeu, duceţi-mă la un garaj, madame!” Şi se năpusti în stradă.

M-am repezit la fereastră. Într-adevăr, era în stradă, fugind în josul ei, fără pălărie şi gesticulând. M-am întors spre Mary cu un aer neputincios.

— O să-l oprească foarte curând vreun poliţist. Acum a dat colţul!

Ochii ni s-au întâlnit şi ne-am privit fără speranţă.

— Ce poate fi?

Am ridicat din umeri.

— Nu ştiu. Construia o casă din cărţi de joc când, deodată mi-a spus că i-a venit o idee şi a zbughit-o, după cum ai văzut.

— În sfârşit, rosti Mary, sper să se întoarcă înainte de cină.

Dar Poirot nu se întoarse nici după căderea nopţii.

XII. Ultima verigă.

Plecarea bruscă a lui Poirot ne-a intrigat enorm pe toţi. Trecu şi dimineaţa de duminică şi el tot nu apăruse. Dar, pe la trei, un huruit asurzitor ne-a făcut să ne repezim la fereastră şi l-am putut zări coborând dintr-o maşină însoţit de Japp şi Summerhaye. Omuleţul era complet transformat, radiind de o mulţumire de sine întrucâtva ridicolă. Se înclină cu un respect exagerat în faţa lui Mary Cavendish.

— Madame, îmi permiteţi să organizez o mică întrunire în salon? E necesar să participe toată lumea.

Mary zâmbi trist.

— Monsieur Poirot, doar ştiţi că oricum aveţi carte blanche.

— Sunteţi prea amabilă, madame.

Tot un zâmbet, Poirot ne mână pe toţi în salon, oferindu-ne fiecăruia câte un scaun.

— Domnişoară Howard… Aici. Mademoiselle Cynthia. Domnule Lawrence. Buna mea Dorcas. Şi Annie. Bien! Mai aştept câteva minute ca să apară şi domnul Inglethorp. L-am înştiinţat şi pe el.

Domnişoara Howard se ridică imediat de pe scaun.

— Dacă acest om pune piciorul în casa asta, eu plec!

— Nu, nu! Poirot se duse spre ea şi-i spuse ceva cu glas coborât.

În cele din urmă, domnişoara Howard consimţi să se întoarcă la locul ei. Câteva minute mai târziu, Alfred Inglethorp intră în cameră.

Toată lumea fiind prezentă, Poirot se ridică de pe scaun cu aerul unui conferenţiar şi se înclină politicos în faţa asistenţei.

— Messieurs, mesdames, după cum ştiţi cu toţii, am fost chemat de monsieur John Cavendish să investighez acest caz. Am cercetat de îndată dormitorul defunctei, care dormitor, conform sfatului medicilor, a fost ţinut încuiat, păstrându-se totul exact ca în noaptea în care s-a petrecut tragedia. Iată ce am găsit: unu – un fragment dintr-un material verde; doi – o pată pe carpeta de lângă fereastră, încă umedă; trei – o cutie goală de pastile de bromură.

Să iau mai întâi fragmentul de material. L-am găsit în zăvorul uşii dintre acest dormitor şi cel al lui Mademoiselle Cynthia. Am pus fragmentul la dispoziţia poliţiei, care nu l-a considerat prea important. Nici măcar nu şi-au dat seama că este o bucată ruptă dintr-o salopetă de câmp.

Se produse un uşor murmur de curiozitate.

O singură persoană – de la Styles lucra la câmp… Doamna Cavendish, deci ea trebuie să fi intrat în camera defunctei prin uşa de comunicare dintre aceasta şi cea a domnişoarei Cynthia.

— Dar uşa asta era zăvorâtă pe dinăuntru! Am strigat.

— Când am cercetat în cameră, da. Numai că ne bazăm doar pe cuvântul ei, căci ea a fost cea care a încercat această uşă şi a spus că era încuiată. În confuzia generală, ar fi putut avea din plin ocazia să tragă zăvorul la loc. Am avut prilejul mai devreme să-mi verific ipoteza. De altfel, fragmentul de material se potriveşte perfect cu ruptura din salopeta doamnei Cavendish. De asemenea, la anchetă, doamna Cavendish a declarat că auzise, din camera sa, zgomotul produs de căderea mesei de lângă pat. Am verificat, dinainte, aceste spuse postându-l pe prietenul meu, monsieur Hastings în aripa stângă a clădirii, exact lângă uşa camerei doamnei Cavendish. Personal, însoţit de poliţie, m-am dus în camera defunctei şi, aparent din greşeală, am dărâmat masa în cauză, dar am constatat, cum de altfel mă şi aşteptam, că monsieur Hastings n-a auzit absolut nimic. Asta mi-a întărit convingerea că doamna Cavendish nu a spus adevărul când a declarat că la ora la care s-a petrecut tragedia, ea se îmbrăca în camera ei. De fapt, eram convins că, departe de a se afla în camera sa, doamna Cavendish se găsea chiar în camera defunctei, când s-a dat alarma.

I-am aruncat o privire lui Mary. Era foarte palidă, dar zâmbea.

— Am analizat această ipoteză. Doamna Cavendish se află în camera soacrei sale. Să spunem că ea caută ceva şi încă nu la găsit. Doamna Inglethorp se trezeşte şi se sperie îngrozitor. Întinde mâna, dărâmând masa de lângă pat şi apasă cu disperare pe sonerie. Doamna Cavendish tresare, scapă lumânarea, picurând ceara pe covor. O ridică şi se retrage repede în camera lui Mademoiselle Cynthia, trăgând uşa în urma ei. Iese în grabă pe coridor pentru ca servitorii să nu o găsească unde era de fapt. Este, însă, prea târziu! Se aude deja ecoul paşilor din pasajul care leagă cele două aripi ale clădirii. Ce să facă? Repede ca gândul, se întoarce în camera tinerei fete şi începe s-o scuture ca s-o trezească. Toţi cei ai casei, sculaţi brutal din somn, se

îmbulzesc spre camera doamnei Inglethorp şi încep să bată în uşă. Nimeni nu observă că doamna Cavendish nu a ajuns odată cu ceilalţi, dar – şi asta este semnificativ – n-am putut găsi pe nimeni care s-o fi văzut venind din aripa cealaltă. Se uită la Mary Cavendish. Am dreptate, madame?

Ea îşi înclină capul.

— Foarte mare dreptate, monsieur. Sper că înţelegeţi că, dacă aş fi considerat că i-aş fi putut face un bine soţului meu relatând aceste fapte, nu m-aş fi dat în lături. Nu mi s-a părut, însă, că asta ar influenţa în vreun fel problema vinovăţiei sau nevinovăţiei lui.

— Într-un fel, asta e adevărat, madame. Dar m-ar fi scutit pe mine de multe frământări, dându-mi libertatea de a mă ocupa de alte fapte şi de a le vedea adevărata semnificaţie.

— Testamentul! Strigă Lawrence. Deci, tu, Mary, l-ai distrus?

Ea clătină din cap, iar Poirot făcu la fel.

— Nu, spuse el liniştit. Există o singură persoană care ar fi avut posibilitatea să distrugă testamentul... Doamna Inglethorp însăşi!

— Imposibil! Am exclamat. Abia şi-l făcuse, în ziua aceea!

— Totuşi, mon ami, ea l-a distrus. Nu vă pot demonstra asta decât prin aceea că, în cea mai toridă zi a anului, doamna Inglethorp a dat ordin să fie aprins focul în camera ei.

Am oftat. Cât de tâmpiţi am putut fi să nu ne gândim deloc la acel foc fără rost! Poirot continuă:

— În acea zi, temperatura era de 30 de grade la umbră. Şi totuşi doamna Inglethorp pusese să se facă focul! De ce? Pentru că vroia să distrugă ceva şi nu putea s-o facă în alt mod. Ştiţi, desigur, că din cauza războiului, la Styles se practica o economie la sânge şi nici o foaie de hârtie folosită nu era aruncată. Prin urmare, nu avea cum să distrugă un document gros cum e testamentul. În clipa în care am auzit despre aprinderea focului în camera doamnei Inglethorp, am tras concluzia că era menit să distrugă un document

important… Posibil un testament. De aceea nu m-a surprins descoperirea fragmentului carbonizat în cămin. Bineînţeles că, la vremea aceea, nu ştiam că testamentul în cauză fusese întocmit chiar în aceeaşi zi şi sunt obligat să recunosc că, atunci când am aflat-o, am comis o gravă eroare. Am tras concluzia că hotărârea doamnei Inglethorp de a distruge tes-tamentul se datora certei pe care o avusese în acea dupăamiază şi, prin urmare, cearta avusese loc după întocmirea testamentului şi nu înainte.

Aici am greşit, după cum ştiţi, şi am fost nevoit să abandonez această pistă. Am luat problema din alt unghi de vedere. Deci, la ora patru, Dorcas îşi aude stăpâna rostind supărată: „Să nu-ţi închipui că teama de publicitate sau scandalul dintre soţ şi soţie mă vor opri”. Am presupus, şi am presupus bine, că vorbele acestea nu-i erau adresate soţului său, ci domnului John Cavendish. O oră mai târziu, la cinci, foloseşte aproape aceleaşi cuvinte, dar punctul de vedere este diferit. Recunoaşte în faţa lui Dorcas: „Nu ştiu ce să fac; scandalul între soţ şi soţie e un lucru îngrozitor”. La patru fusese supărată, însă complet stăpână pe sine. La cinci este teribil de necăjită şi spune că a avut un „mare şoc”.

Analizând problema psihologic, am tras o concluzie – eram convins eu – corectă. Al doilea „scandal” de care vorbea nu era acelaşi cu primul… ci o privea personal!

Să recapitulăm. La patru, doamna Inglethorp se ceartă cu fiul său şi-l ameninţă că-l va da în vileag în faţa soţiei sale… Care, în treacăt fie spus, a auzit cea mai mare parte a discuţiei. La patru şi jumătate, doamna Inglethorp, ca urmare a discuţiei privind valabilitatea testamentelor, face unul în favoarea soţului său şi-i ia ca martori pe cei doi grădinari. La cinci, Dorcas îşi găseşte stăpâna într-o stare de agitaţie neobişnuită, cu o foaie de hârtie în mână – „o scrisoare”, crede Dorcas şi ăsta e momentul în care dă ordin să se facă focul în camera sa. E de presupus deci, că între patru şi jumătate şi cinci, s-a petrecut ceva care i-a

schimbat complet sentimentele căci acum e tot atât de nerăbdătoare să distrugă testamentul precum fusese mai înainte să-l facă. Ce era acel ceva?

Din câte ştim s-a aflat singură în acea jumătate de oră. Nimeni n-a intrai şi n-a ieşit din budoar. Atunci, ce a determinat schimbarea asta bruscă a sentimentelor?

Nu putem decât să ghicim, iar eu cred că am ghicit bine. Doamna Inglethorp nu avea timbre în biroul său. Ştiu asta căci, mai târziu, a trimis-o pe Dorcas să-i aducă câteva. Acum, însă, în colţul opus al încăperii, se afla biroul soţului său… Încuiat. Era foarte nerăbdătoare să găsească timbre şi, conform teoriei mele, a încercat să descuie biroul cu cheile ei. Una din ele s-a potrivit, asta o ştiu. Prin urmare a descuiat biroul şi, căutând timbre, a dat peste altceva… Peste foaia de hârtie pe care Dorcas a văzut-o în mâna ei şi care, în mod cert, n-ar fi trebuit să cadă sub ochii doamnei Inglethorp. Pe de altă parte, doamna Cavendish a crezut că acea foaie de hârtie, pe care soacra sa nu vroia s-o lase nicicum din mână, era o dovadă certă a infidelităţii soţului său. I-o ceru doamnei Inglethorp care o asigură, lucru foarte adevărat, că nu are nici o legătură cu problema respectivă. Doamna Cavendish nu o crezu. Se gândi că doamna Inglethorp vroia să-şi acopere fiul vitreg. Dar, doamna Cavendish este o femeie foarte hotărâtă şi, sub masca indiferenţei, extrem de geloasă pe soţul ei. Se gândi să pună mâna cu orice preţ pe acea hârtie şi norocul îi surâse. Întâmplarea făcu să găsească cheia de la servieta doamnei Inglethorp, cheia pierdută în acea dimineaţă. Ştia că soacra sa păstrase întotdeauna toate hârtiile importante în servieta aceea.

Prin urmare, doamna Cavendish îşi puse în aplicare planul cum numai o femeie disperată din cauza geloziei ar fi putut so facă. În cursul serii deszăvorî uşa care dădea în camera domnişoarei Cynthia. E posibil să fi uns lăcaşul zăvorului căci, atunci când am încercat, s-a deschis fără zgomot. Pentru mai multă siguranţă şi-a amânat planul până în zori,

când servitorii erau obişnuiţi s-o audă mişcându-se în camera sa. Se îmbrăcă în ţinuta sa de lucru la câmp după care trecu fără zgomot din camera lui Mademoiselle Cynthia în cea a doamnei Inglethorp.

Poirot se opri puţin şi Cynthia interveni:

— M-aş fi trezit dacă cineva ar fi intrat în camera mea.

— Nu şi dacă aţi fi fost drogată, Mademoiselle.

— Drogată?

— Mais, oui! Vă amintiţi – ni se adresă acum tuturor – că, în ciuda zgomotelor şi a hărmălaiei de la uşa alăturată, Mademoiselle Cynthia continua să doarmă. Există două posibilităţi. Fie somnul său era simulat… Ceea ce nu cred… Fie somnul îi fusese provocat pe căi artificiale.

Ideea aceasta din urmă m-a făcut să examinez extrem de atent toate ceştile de cafea, amintindu-mi că cea care-i dăduse cafeaua Cynthiei în seara aceea fusese doamna Cavendish. Am luat o mostră din fiecare ceaşcă şi le-am dat la analiză, dar fără rezultat. Numărasem cu grijă ceştile ca nu cumva una să fi fost luată. Şase persoane băuseră cafea şi, întradevăr, găsisem şase ceşti. Am fost nevoit să recunosc faţă de mine însumi că greşeam mergând pe pista asta.

Atunci am descoperit că făceam o gravă eroare. Se adusese cafea pentru şapte persoane, nu pentru şase, căci, în acea seară, fusese prezent şi doctorul Bauerstein. Acest fapt schimba cu totul lucrurile căci, de data asta, lipsea o ceaşcă. Servitorii nu au observat nimic; căci cafeaua o adusese Annie, care nu ştia că domnul Inglethorp nu bea niciodată cafea, şi, prin urmare, venise cu şapte ceşti, iar Dorcas, care le spălă dimineaţa următoare, găsi, ca de obicei, şase ceşti… Sau, mai precis, cinci ceşti, căci a şasea era cea spartă din camera doamnei Inglethorp.

Am fost convins că ceaşca de cafea care lipsea era cea a lui Mademoiselle Cynthia. Convingerea îmi era întărită şi de faptul că toate ceştile de cafea găsite conţineau zahăr, iar Mademoiselle Cynthia nu bea niciodată cafeaua cu zahăr.

Mia reţinut atenţia relatarea lui Annie privitoare la nişte „sare” aflată pe tava cu cacao pe care i-o ducea în fiecare seară doamnei Inglethorp în cameră. De aceea am luat şi o mostră din cacaoa aceea şi am trimis-o la analiză.

— Dar asta o făcuse deja doctorul Bauerstein! Spuse Lawrence, repede.

— Nu chiar. El i-a cerut expertului să-i spună dacă mostra de cacao conţinea sau nu stricnină şi nu dacă ea conţinea vreun narcotic.

— Narcotic?

— Da. Iată raportul laborantului. Doamna Cavendish le-a administrat un narcotic inofensiv, dar eficient, atât doamnei Inglethorp, cât şi Cynthiei. Dar a avut un mauvais quart d'heure în consecinţă! Imaginaţi-vă ce a simţit ea când soacra se îmbolnăveşte brusc rău şi moare şi imediat aude pronunţându-se cuvântul „otravă”! Fusese convinsă că somniferul era perfect inofensiv, dar iată că, cel puţin pe moment, se crede vinovată de moartea doamnei Inglethorp. Intră în panică şi o ia la fugă pe scări, aruncă repede ceaşca de cafea şi farfurioara folosite de Mademoiselle Cynthia într-un vas mare de aramă unde, mai târziu, sunt descoperite de monsieur Lawrence. Nu s-a mai atins de restul de cacao rămas. Prea mulţi ochi sunt aţintiţi asupra ei. Sper că bănuiţi uşurarea pe care a simţit-o când s-a menţionat că e vorba de stricnină şi, ca atare, întreaga tragedie nu era opera ei.

Acum ne putem explica de ce simptomele otrăvirii cu stricnină au apărut atât de târziu. Un narcotic ingerat odată cu stricnina întârzie efectul acesteia din urmă cu câteva ore.

Poirot se opri. Mary se uita la el şi obrajii i se colorară uşor.

— Tot ce-aţi spus, monsieur Poirot, este perfect adevărat. Aceea a fost cea mai îngrozitoare oră din viaţa mea. N-am s-o uit niciodată. Sunteţi, într-adevăr, magnific. Acum înţeleg…

— De ce v-am spus că puteţi avea toată încrederea să vă des-tăinuiţi lui papa Poirot, nu? Dar n-aţi avut încredere în mine.

— Acum înţeleg totul, spuse Lawrence. Cacaoa cu somnifer, băută după cafeaua otrăvită, a acţionat în sensul întârzierii simptomelor otrăvirii.

— Exact. Însă, a fost cafeaua otrăvită sau n-a fost? Aici apare o mică problemă, căci doamna Inglethorp nici nu a băut-o.

— Poftim? Strigătul de surpriză a fost general.

— Nu. Vă amintiţi când am vorbit despre pata de pe covorul din camera doamnei Inglethorp? Pata aceea prezenta anumite caracteristici. Era încă umedă, emana un puternic miros de cafea, iar în covorul îmbibat în acel loc am descoperit câteva cioburi fine de porţelan. Imediat mi-am dat seama despre ce e vorba, doar cu două minute mai înainte de descoperirea asta, îmi pusesem trusa pe masa de lângă geam, iar masa, răsturnându-se, făcuse ca trusa să cadă exact pe locul unde era pata. Exact în acelaşi mod se întâmplase şi cu ceaşca de cafea pe care doamna Inglethorp o pusese pe masă, care i-a jucat acelaşi renghi.

Ceea ce a urmat este doar o chestiune de ghicit, dar aş spune că doamna Inglethorp a ridicat ceaşca spartă şi a pus-o pe masa de lângă pat. Simţind nevoia unui stimulent de orice fel, şi-a încălzit cacaoa şi a băut-o pe loc. Acum avem de-a face cu o nouă problemă. Ştim că în cacao nu era stricnină, iar cafeaua nu a fost băută. Totuşi, stricnina trebuie să fi fost administrată între şapte şi nouă seara. Care să fi fost, atunci, acea a treia cale de administrare, cale atât de eficientă în a masca gustul stricninei şi la care nimeni nu s-a gândit? Poirot se uită în jur prin cameră, apoi îşi răspunse singur: Doctoria ei!

— Vrei să spui că criminalul i-a introdus stricnină în tonicul pe care-l lua de obicei? Am strigat.

— Nu era novoie s-o introducă. Exista deja în compoziţia lui. Stricnina care a ucis-o pe doamna Inglethorp este chiar

stricnina prescrisă de doctorul Wilkins. Ca să fiu mai clar, vă voi citi un pasaj dintr-un manual farmaceutic pe care l-am găsit în farmacia spitalului Crucea Roşie din Tadminster. Următoarea reţetă a devenit celebră în tratate:

Sulfat de stricnină…gr. 1
Bromură de potasiu…3 vi
Aqua ad…3 viii
Fiat Mistura „Cea mai mare parte, a sării de stricnină din această soluţie se depune ca bromură insolubilă sub formă de cristale transparente, în câteva ore. O doamnă din Anglia şi-a pierdut viaţa bând o soluţie ca cea de mai sus, dar în următoarele condiţii: stricnina precipitată s-a colectat pe fundul sticlei şi luând ultima doză a înghiţit aproape totul!”

În reţeta prescrisă de doctorul Wilkins nu există, bine înţeles, bromură, dar vă amintiţi că v-am vorbit despre o cutie goală de pastile de bromură. Una sau două din aceste pastile introduse în sticla plină de tonic ar fi precipitat inevitabil stricnina care, aşa cum scrie în carte, ar fi fost ingerată odată cu ultima doză de tonic. Veţi afla mai târziu că persoana care îi turna de obicei doctoria doamnei Inglethorp o făcea întotdeauna cu foarte mare atenţie, fără să scuture sticla, pentru a nu tulbura sedimentul de pe fundul ei.

Analizând cazul de la un cap la altul, am găsit dovezi că tragedia fusese plănuită să aibă loc în noaptea de luni. Atunci firele soneriei doamnei Inglethorp au fost tăiate şi tot luni Mademoiselle Cynthia şi-a petrecut noaptea cu prietenii, astfel că doamna Inglethorp ar fi rămas complet singură în aripa dreaptă a casei, total lipsită de orice ajutor şi ar fi murit, probabil, înainte de a i se fi acordat vreun ajutor medical. Dar, în graba ei de a nu întârzia la petrecerea din sat, doamna Inglethorp a uitat să-şi ia doctoria, iar a doua zi n-a luat prânzul acasă, aşa că ultima – şi fatala – doză a fost înghiţită cu douăzeci şi patru de ore mai târziu decât anticipase criminalul; datorită acestei

întârzieri, această ultimă probă, ultima za a lanţului, se află acum în mâinile mele.

În mijlocul emoţiei generale, Poirot scoase trei fâşii de hârtie.

— O scrisoare cu chiar scrisul criminalului, mes amis! Să fi fost puţin mai explicită, adică scrisă în termeni mai clari, doamna Inglethorp, alarmată la timp, ar fi scăpat. Vreau să spun că ea a realizat pericolul care o păştea, fără, însă, să-i cunoască natura.

În tăcerea mormântală, Poirot puse cap la cap cele trei fâşii şi, dregându-şi glasul, citi: „Draga mea Evelyn.

Cred că eşti neliniştită că nu s-a auzit nimic. Totul e în regulă… Numai că în loc să fi fost noaptea trecută, va fi la noapte. Înţelegi. Odată ce bătrâna va fi moartă şi eliminată, vor veni şi vremurile bune. Nimeni din casă nu-mi poate atribui crima. Ideea ta cu privire la bromură a fost de-a dreptul genială! Însă trebuie să fim foarte circumspecţi. Un pas greşit…”

Aici, prieteni, scrisoarea se opreşte brusc. Nu încape nici o îndoială că cel care scria a fost întrerupt; nu e însă nici o problemă în ceea ce priveşte identitatea lui. Cunoaşteţi cu toţii acest scris şi…

Un urlet sparse tăcerea:

— Satană! Cum ai găsit-o?

Un scaun a fost răsturnat. Poirot se dădu cu agilitate în lături. Cu o mişcare rapidă îşi imobiliză atacatorul.

— Messieurs, mesdames, anunţă el, triumfător, daţi-mi voie să vi-l prezint pe criminal: domnul Alfred Inglethorp!

XIII. Poirot explică

— Poirot, ticălos bătrân, i-am spus, îmi vine să te strâng de gât! Cum de m-ai păcălit în halul ăsta?

Eram în bibliotecă, la câteva zile năucitoare după relatarea precedentă. În camera de jos, John şi Mary se aflau din nou împreună, în timp ce Alfred Inglethorp şi domnişoara Howard erau puşi sub arest. În sfârşit îl aveam

pe Poirot doar pentru mine şi puteam să-mi satisfac curiozitatea ce mă mistuia.

— Nu te-am păcălit, mon ami. Cel mult te-am lăsat să te păcăleşti singur.

— Da, dar de ce?

— Ei bine, e greu de explicat. Vezi, prietene, dumneata eşti atât de cinstit şi de expresiv încât… Enfin, îţi este imposibil să-ţi ascunzi sentimentele! Dacă ţi-aş fi spus ce gândeam, primul lucru pe care l-ai fi făcut ar fi fost să te uiţi în aşa fel la domnul Alfred Inglethorp încât, fără îndoială, şi-ar fi dat imediat seama că ceva nu miroase a bine şi atunci, bonjour, n-am mai fi avut ocazia să-l înhăţăm!

— Cred că sunt mai diplomat decât mă consideri dumneata.

— Ah, prietene, te implor, nu te supăra! Ajutorul pe care mi l-ai dat a fost enorm. Doar firea dumitale generoasă m-a făcut să nu-ţi spun adevărul, să mă ascund.

— Cred, totuşi, că puteai să-mi dai de înţeles, am mormăit îmblânzit.

— Dar am făcut-o, prietene. Ţi-am dat câteva cluuri. Numai că nu le-ai băgat în seamă. De pildă, ţi-am spus vreodată că-l consider vinovat pe John Cavendish? Dimpotrivă, n-am afirmat că, mai mult ca sigur, va fi achitat?

— Da, dar…

— Şi nu ţi-am vorbit imediat după aceea despre dificultatea ca criminalul să fie deferit justiţiei? Nu ţi-a fost clar că-ţi vorbeam de două persoane diferite?

— Nu, nu mi-a fost clar.

— Ei, atunci, continuă Poirot, la început, nu ţi-am repetat de câteva ori că nu vroiam ca domnul Inglethorp să fie arestat acum? Asta trebuia să-ţi spună ceva.

— Vrei să zici că l-ai suspectat în tot acest timp?

— Da. De la început mi-a fost clar că cel care ar fi avut cel mai mult de beneficiat de pe urma morţii doamnei Inglethorp era soţul ei. Când am sosit la Styles, cu

dumneata, în prima zi, n-aveam nici o idee despre felul în care fusese comisă crima, însă, din ceea ce aflasem despre domnul Inglethorp, miam închipuit că nu va fi deloc uşor să găsesc ceva care să-l acuze. Când am ajuns aici, mi-am dat seama pe loc că doamna Inglethorp însăşi arsese testamentul. Apropo, prietene, n-ai înţeles de ce mi-am dat toată silinţa să-ţi atrag atenţia asupra acelui foc în miez de vară.

— Bine, bine, continuă.

— Prin urmare, prietene, cum spuneam, părerea mea referitoare la vinovăţia domnului Inglethorp era foarte şubredă. Prea erau multe dovezi împotriva lui, ori asta m-a determinat să cred că nu o făcuse el.

— Şi când s-a întâmplat asta?

— Când mi-am dat seama că, cu cât mă zbăteam mai mult să-l scot din cauză, cu atât se lupta el mai mult să fie arestat. Apoi, când am descoperit că Inglethorp n-avea nimic de a face cu doamna Raikes şi că, de fapt, John Cavendish era cel implicat în această, hai să-i zicem, aventură, n-am mai avut nici cea mai mică îndoială.

— Dar, de ce?

— E simplu. Dacă Inglethorp ar fi fost amestecat în aventura cu doamna Raikes, tăcerea lui ar fi fost explicabilă, însă, când am aflat că tot satul ştia că John era cel atras în mrejele drăgălaşei soţii a fermierului, tăcerea lui a căpătat o cu totul altă interpretare. N-avea nici un sens să pretindă că se temea de scandal, din moment ce nu era implicat în niciunul.

Această atitudine m-a determinat să cred în modul cel mai serios că Alfred Inglethorp dorea să fie arestat. Eh bien! Din acel moment, am hotărât că nu trebuia cu nici un chip arestat.

— Stai puţin. Nu înţeleg, de ce vroia să fie arestat?

— Pentru că, mon ami, conform legilor, din ţara voastră, un om odată achitat, nu mai poate fi deferit justiţiei pentru aceeaşi culpă. Ideea lui era genială! Nu încape îndoială că e

un om deştept şi meticulos. Ştia că poziţia lui îl va face să fie suspectat, aşa că a avut nemaipomenita idee să fabrice o grămadă de dovezi care să-l încrimineze. Vroia să fie suspectat. Dorea să fie arestat. Iar când momentul acesta s-ar fi produs, şi-ar fi expus alibiul de necontestat şi, salut, ar fi fost în siguranţă pentru tot restul vieţii.

— Şi, totuşi, nu înţeleg cum a reuşit să-şi asigure alibiul şi, cu toate astea, să meargă la farmacia din sat.

Poirot mă privi surprins.

— Oare-i posibil? Sărman prieten, încă n-ai realizat că cea care s-a dus la farmacie a fost domnişoara Howard?

— Domnişoara Howard?

— Bineînţeles. Cine altcineva? I-a fost extrem de uşor. Este foarte corpolentă, înaltă şi cu o voce adâncă şi bărbătească. În plus, aminteşte-ţi că ea şi Inglethorp sunt veri şi există o oarecare asemănare între ei, mai ales la mers şi la ţinută. Sunt o pereche inteligentă!

— Nici cu bromură nu prea am înţeles care a fost treaba, am recunoscut.

— Bon! Am să încerc să-ţi explic cât mai clar cu putinţă, în afacerea asta cred că domnişoara Howard a fost creierul. Îţi aduci aminte că a pomenit odată că tatăl ei a fost doctor? Este posibil să-l fi ajutat la prepararea medicamentelor sau să-i fi venit ideea răsfoind vreuna din cărţile pe care Mademoiselle Cynthia le ţinea împrăştiate prin casă când se pregătea pentru examen. Oricum, era la curent cu faptul că prin adăugarea unei bromuri la o soluţie ce conţine stricnină, bromură determină precipitarea stricninei. Probabil că ideea i-a venit brusc. Doamna Inglethorp avea o cutie cu pastile de bromură, pe care le lua din când în când seara. Ce era mai simplu decât să dizolvi o pastilă sau două în sticla mare cu doctoria adusă de la Coot? Riscul era practic nul. Nenorocirea nu s-ar fi produs decât, cel mai curând peste două săptămâni. Dacă cineva i-ar fi văzut pe vreunul dintre ei atingându-se de me-dicament, lucrul acesta s-ar fi uitat între timp. Domnişoara Howard îşi va fi

pus în scenă scandalul şi va fi fost deja plecată. Timpul scurs, ca şi absenţa ei din casă, ar fi înlăturat orice suspiciune. Da, o idee genială! Dacă s-ar fi oprit aici, e posibil ca această crimă să nu le fi fost niciodată atribuită. Dar ei n-au fost mulţumiţi. Au încercat să fie şi mai deştepţi, prea deştepţi… Şi asta i-a pierdut.

Poirot pufăi din ţigară, cu ochii în tavan.

— Au făcut totul ca să arunce vinovăţia asupra lui John Cavendish, cumpărând stricnină de la farmacie şi semnând în registru cu scrisul lui… Luni, doamna Inglethorp urma săşi ia ultima doză de medicament. De aceea, luni, la şase, Alfred Inglethorp face în aşa fel încât să fie văzut de mai multe persoane într-un loc situat la mare depărtare de casă. Domnişoara Howard avusese grijă să răspândească zvonul cu privire la povestea dintre el şi doamna Raikes, pentru ca, mai târziu, tăcerea lui să aibă o justificare. La ora şase, domnişoara Howard, deghizată în Alfred Inglethorp, intră în farmacie, spune povestea cu câinele, obţine stricnina şi-l semnează pe Alfred Inglethorp cu scrisul lui John Cavendish, semnătură pe care a studiat-o cu multă atenţie, din timp. Dar cu asta n-ar fi făcut nimic dacă John, la rândul său, oferă un alibi, aşa că, îi scrie un bileţel anonim, imitându-i scrisul şi-l face să se ducă într-un loc unde, în mod sigur, nimeni să nu poată spune că l-a văzut…

Până aici, totul merge strună. Domnişoara Howard se întoarce la Middlingham. Alfred Inglethorp revine la Styles. Nu există nimic care să-l poată compromite căci stricnina, cumpărată doar pentru a-l face suspect pe John Cavendish, se află la domnişoara Howard.

Dar iată că intervine un element neaşteptat. Doamna Inglethorp nu-şi ia medicamentul în seara aceea. Soneria defectă, absenţa Cynthiei – pusă la cale de Inglethorp prin intermediul soţiei sale – toate sunt în zadar. Şi atunci… Comite greşeala.

Doamna Inglethorp e plecată, aşa că se aşează să-i scrie complicei sale, care, crede el, a intrat în panică în faţa

eşuării planului. Este foarte posibil ca doamna Inglethorp să se fi întors mai devreme decât se aştepta el. Înhaţă scrisoarea şi, agitat întrucâtva, o aruncă repede în biroul său şi-l încuie. Se teme că, dacă mai rămâne în cameră, s-ar putea să trebuiască să descuie biroul şi doamna Inglethorp ar putea zări scrisoarea înainte ca el s-o fi putut ascunde. Aşa că iese şi o ia la plimbare printre copaci, fără să-şi imagineze măcar că doamna Inglethorp îi va descuia biroul şi va descoperi acel document incriminant.

Ceea ce, după cum ştim, s-a şi întâmplat. Doamna Inglethorp îl citeşte şi-şi dă seama de perfidia soţului său şi a Evelynei Howard, deşi, din păcate, fraza referitoare la bromură nu o pune în gardă. Ştie că e în pericol… Dar nu cunoaşte în ce constă pericolul. Se decide să nu spună nimic soţului său, dar se aşează şi îi scrie avocatului, cerându-i să vină dimineaţa şi, de asemenea, se hotărăşte să distrugă testamentul abia făcut. Păstrează scrisoarea fatală.

— Oare pentru a recupera această scrisoare a forţat soţul ei încuietoarea servietei?

— Da, şi din riscul enorm pe care şi l-a asumat ne putem da seama, fără dubiu, că a realizat importanţa ei. Cu excepţia acestei scrisori, nu exista absolut nimic care să-l incrimineze.

— Un singur lucru nu înţeleg, şi anume, de ce nu a distrus-o de îndată ce a pus mâna pe ea?

— Pentru că nu a vrut să-şi asume riscul cel mai mare… Acela de a o păstra la el.

— Nu înţeleg.

— Să privim lucrurile din punctul lui de vedere. Am descoperit că a avut doar cinci minute la dispoziţie pentru a pune mâna pe ea… Acele cinci minute de dinaintea intrării noastre în scenă, căci, mai înainte de asta, Annie spăla scările şi ar fi văzut pe oricine care ar fi venit în aripa dreaptă. Imaginează-ţi scena! Intră în cameră, descuind-o cu vreuna din chei, care sunt foarte asemănătoare. Se

repede spre servietă… Dar aceasta e încuiată, iar cheia nu e de găsit. Faptul acesta reprezintă o puternică lovitură deoarece asta presupune că nuşi poate atinge scopul pentru care a intrat în cameră. Este, însă, foarte conştient că trebuie să pună mâna pe această dovadă care-l incriminează, cu orice risc. Rapid, forţează încuietoarea cu un briceag şi răscoleşte hârtiile până găseşte ceea ce caută.

Dar, acum apare o nouă dilemă: nu are curajul să păstreze scrisoarea asupra lui. Poate fi văzut părăsind camera… Poate fi controlat. Dacă hârtia este găsită la el, e clar că e pierdut. Probabil, chiar atunci se aud de jos vocea domnului Wells şi paşii lui John părăsind budoarul. Trebuie să acţioneze rapid. Unde ar ascunde această îngrozitoare hârtie? Hârtiile din coş sunt păstrate şi, oricum, e sigur că vor fi examinate. Nu are cum s-o distrugă, dar nici nu poate s-o ţină la el. Priveşte în jur şi vede… Ce crezi că vede, mon ami?

Am ridicat din umeri.

— Într-o secundă, rupe scrisoarea în fâşii înguste şi, rulându-le, le aruncă repede în vaza de pe poliţa căminului.

Nu mi-am putut reţine o exclamaţie.

— Nimănui nu i-ar fi dat prin minte să caute acolo, continuă Poirot. Mai târziu, când va avea prilejul, va reveni şi va distruge această unică dovadă a vinovăţiei sale.

— Vrei să spui că, în tot acest timp, scrisoarea a stat în vaza din dormitorul doamnei Inglethorp, chiar sub nasul nostru?

Poirot încuviinţă.

— Da, prietene. Acolo am descoperit acea „ultimă za” a mea şi dumitale îţi datorez această descoperire.

— Mie?

— Da. Îţi aminteşti când mi-ai spus că îmi tremura mâna în timp ce aranjam obiectele ornamentale de pe poliţa căminului?

— Da, dar nu văd…

— Nu, însă eu am văzut. Dacă în dimineaţa aceea, când am fost împreună, am aranjat acele obiecte, ar fi fost normal să rămână aşa, afară doar dacă cineva le-ar fi atins între timp.

— Doamne, am murmurat, aşa se explică purtarea dumitale ciudată. Ai alergat la Styles şi ai mai găsit-o încă acolo?

— Da, am ajuns la timp.

— Şi totuşi nu pricep cum de-a fost Inglethorp atât de prost s-o lase acolo, când a avut o grămadă de ocazii s-o distrugă.

— N-a avut nici o ocazie, am avut eu grijă de asta.

— Dumneata?

— Da. Îţi aminteşti când mi-ai reproşat că nu mai las nimic să se mişte în casă fără ştirea mea?

— Da.

— Ei bine prietene, mi-am dat seama că nu aveam decât o singură şansă. Pe atunci nu eram sigur că Inglethorp era criminalul, dar dacă ar fi fost, am gândit că n-ar fi ţinut hârtia la el, ci ar fi ascuns-o undeva, ori eu, câştigându-mi simpatia servitorilor, aş fi prevenit distrugerea ei, Oricum era suspect, iar eu, făcând problema publică, m-am asigurat de ajutorul a cel puţin zece detectivi amatori care l-au urmărit fără încetare aşa încât, el însuşi, conştient de această urmărire, nici măcar n-a încercat să distrugă documentul. De aceea s-a văzut forţat să părăsească domeniul şi să lase hârtia în vază.

— Dar domnişoara Howard a avut suficiente ocazii să-l ajute.

— Da, dar domnişoara Howard nu ştia de existenţa acestei hârtii. Conform planului lor, dinainte conceput, n-a vorbit niciodată cu Alfred Inglethorp. Se ştia că sunt duşmani şi chiar John Cavendish era pe deplin convins că cei doi nu trebuie nici măcar să se întâlnească. Eu, însă, nu-l scăpăm din ochi pe domnul Inglethorp, în speranţa că, mai devreme sau mai târziu, avea să mă conducă la ascunzătoare. A fost, însă, foarte isteţ ca să nu comită o asemenea greşeală.

Hârtia era în siguranţă acolo; dacă nimeni nu se gândise s-o caute în vază în prima săptămână, era extrem de puţin probabil s-o facă după aceea. Dar, graţie inspiratei dumitale remarci, am reuşit să-l dăm pe mâna justiţiei, fapt care altfel ar fi fost imposibil.

— Acum înţeleg. Dar pe domnişoara Howard când ai început s-o suspectezi?

— Când am descoperit că, în timpul anchetei, a minţit referitor la scrisoarea pe care a primit-o de la doamna Inglethorp.

— Cum adică, a minţit?

— Ai văzut scrisoarea aceea? Poţi să-ţi aminteşti cum arăta?

— Da… Mai mult sau mai puţin.

— În cazul ăsta, ai observat că doamna Inglethorp avea un scris foarte aparte şi că lăsa spaţii mari între cuvinte. Dar dacă te uitai la data din partea de sus a scrisorii, puteai să observi că altfel stăteau lucrurile cu felul în care era scris „Iulie 17”. Înţelegi ce vreau să spun?

— Nu, am mărturisit, nu înţeleg.

— Nu ţi-ai dat seama că scrisoarea era datată „Iulie 7”… O zi după plecarea domnişoarei Howard? Trecând „1” în faţa lui „7”, a devenit „17”.

— Dar, de ce?

— Asta m-am întrebat şi eu. De ce domnişoara Howard a substituit scrisoarea trimisă pe 17 cu cea falsificată? Pentru că nu a vrut s-o arate pe cea din 17. Iarăşi, de ce? Brusc, în minte mi-a încolţit suspiciunea. Îţi aminteşti că mereu m-ai auzit spunând că trebuie să te fereşti de oamenii care nu spun adevărul.

— Şi totuşi, după asta, mi-ai expus două motive pentru care domnişoara Howard n-ar fi putut comite crima! Am strigat indignat.

— Două motive foarte întemeiate, replică Poirot. Mult timp au fost un obstacol pentru mine până mi-am amintit de un fapt foarte semnificativ: acela că ea şi Alfred Inglethorp

sunt veri. Ea n-ar fi putut comite crima de una singură, dar asta nu era un motiv s-o împiedice să fie complicea criminalului. Şi-apoi era ura ei prea vehementă! Ascundea o stare emoţională opusă. Mai mult ca sigur, între ei exista o relaţie pasională cu mult înainte ca el să vină la Styles. Planul lor fusese deja conceput… Acela ca el să se însoare cu bătrâna aceasta bogată şi destul de prostuţă, s-o determine să-i lase prin testament toţi banii, iar apoi să-i vină de hac printr-o crimă foarte inteligentă. Dacă totul ar fi decurs conform planului lor, posibil că ar fi părăsit Anglia şi ar fi trăit împreună pe banii sărmanei lor victime.

Formează o pereche isteaţă şi complet lipsită de scrupule. În timp ce bănuielile se îndreptau spre el, ea aranjează în linişte lucrurile în aşa fel încât deznodământul să fie cu totul altul. Soseşte de la Middlingham, aducând cu sine toate dovezile compromiţătoare. Nimeni nu o suspectează. Sosirea ei nu bate la ochi, nici faptul că se plimbă nestingherită prin casă. Ascunde stricnina şi ochelarii în camera lui John, pune barba în mansardă. Ştie foarte bine că mai devreme sau mai târziu vor fi descoperite.

— Nu prea văd de ce au încercat să arunce vina pe John, am spus. Le-ar fi fost mult mai uşor să-i pună crima în cârca lui Lawrence.

— Da, a fost o problemă de pură întâmplare. Toate dovezile împotriva lui John s-au născut cu totul şi cu totul accidental. De fapt, asta ar fi trebuit să-i fi deranjat pe cei, doi complici.

— Purtarea lui Lawrence a fost complet nefericită, am comentat gânditor.

— Aşa e. Ţi-ai dat seama, desigur, ce se află în spatele ei?

— Nu.

— N-ai înţeles că el o bănuia de comiterea crimei pe Mademoiselle Cynthia?

— Nu, am exclamat intrigat. Imposibil!

— Deloc. Şi eu am avut aproape aceeaşi bănuială. Asta aveam în minte când l-am întrebat pe domnul Wells despre

testament. Mă gândeam că ea preparase pastilele de bromură şi că, după cum ne-a povestit Dorcas, interpreta excelent rolurile masculine. Dintre toţi, ea părea cea mai suspectă.

— Glumeşti, Poirot!

— Nu. Vrei să-ţi spun de ce a pălit monsieur Lawrence când a intrat prima oară în camera mamei sale în noaptea fatală? Pentru că, în timp ce mama sa zăcea moartă, evident otrăvită, el a văzut peste umărul dumitale că uşa dinspre camera lui Mademoiselle Cynthia nu era zăvorâtă.

— Dar a declarat că a văzut-o zăvorâtă!

— Exact, răspunse sec Poirot. Tocmai asta mi-a întărit bănuiala că nu era. Vroia s-o acopere pe Mademoiselle Cynthia.

— De ce ar fi acoperit-o?

— Pentru că e îndrăgostit de ea.

Am râs.

— Ei, Poirot, aici greşeşti total! Întâmplarea face să ştiu că, departe de a fi îndrăgostit de ea, nu poate s-o sufere.

— Cine ţi-a spus asta, mon ami?

— Chiar Cynthia.

— La pauvre petite! Şi era afectată?

— Mi-a spus că nu-i pasă deloc.

— Atunci, în mod sigur, îi pasă chiar foarte mult. Ştii doar… Aşa sunt… Les femmes!

— Mă surprinde foarte tare ce-mi spui despre Lawrence.

— De ce? Totul era atât de evident. Nu se posomora monsieur Lawrence ori de câte ori Mademoiselle Cynthia vorbea şi râdea cu fratele lui? În mintea lui era convins că e îndrăgostită de monsieur John. Când a intrat în camera mamei sale şi a văzut-o otrăvită, imediat a tras concluzia că Mademoiselle Cynthia nu era străină de cele întâmplate. A acţionat aproape disperat. În primul rând, a zdrobit cu piciorul ceaşca de cafea, căci şi-a amintit că ea urcase împreună cu mama lui seara trecută, făcând imposibilă orice analiză a conţinutului ceştii. Aşa se explică şi de ce a

susţinut cu încăpăţânare şi complet de neînţeles teoria: „Moarte datorată unor cauze naturale”.

— Dar ce-a fost cu „cealaltă ceaşcă de cafea”?

— Eram foarte sigur că doamna Cavendish a ascuns-o, însă trebuia să am o confirmare. Monsieur Lawrence nu ştia deloc ce vroiam să spun, însă, reflectând, a ajuns la concluzia că, dacă ar fi găsit şi ceaşca de cafea în plus, aleasa inimii sale ar fi ieşit din cercul suspecţilor. Şi a avut dreptate.

— Încă ceva. Ce-au vrut să însemne ultimele cuvinte ale doamnei Inglethorp?

— Erau o acuzaţie la adresa soţului său.

— Dragul meu Poirot, am spus oftând, cred că mi-ai explicat totul. Mă bucur că totul s-a sfârşit cu bine. Chiar şi John şi Mary s-au împăcat.

— Datorită mie.

— Cum adică… Datorită dumitale?

— Dragul meu, nu ţi-ai dat seama că numai şi numai procesul i-a unit din nou? Că John Cavendish îşi iubea încă soţia, eram convins. De asemenea, eram sigur şi că ea era îndrăgostită de el. Doar că o apucaseră fiecare în alt sens şi asta dintr-o lipsă de înţelegere. Ea s-a măritat cu el fără să-l iubească, şi el o ştia. În felul lui e un om sensibil şi nu i-ar fi pretins mai mult decât vroia ea să-i dea. Aşa că s-a retras, dar, în schimb, s-a trezit dragostea ei. Cum amândoi sunt deo mândrie exagerată, asta n-a făcut decât să-i îndepărteze şi mai mult. El a intrat într-o combinaţie cu doamna Raikes, iar ea i-a cultivat în mod deliberat prietenia doctorului Bauerstein.

Îţi aminteşti ziua în care John Cavendish a fost arestat,când m-ai găsit concentrându-mă asupra unei mari decizii?

— Da, ţi-am înţeles foarte bine necazul.

— Iartă-mă, mon ami, dar n-ai înţeles nimic. Mă străduiam să mă hotărăsc dacă să-l salvez pe loc, sau nu, pe John Cavendish. L-aş fi putut elibera… Deşi ar fi însemnat să-mi

îngreunez demascarea adevăraţilor criminali. Până în ultimul moment habar n-au avut de poziţia mea… Fapt care, în parte, a contribuit la succesul meu.

— Vrei să spui că l-ai fi putut salva pe John Cavendish înainte de proces?

— Da, prietene. Numai că am hotărât că mai importantă e „fericirea unei femei” şi am acţionat ca atare. Singurul lucru care le-ar fi putut uni pe aceste două firi atât de mândre era marele pericol prin care trebuiau să treacă.

L-am privit uluit. Ce idee năstruşnică îi venise acestui omuleţ! Cine altul în lume decât Poirot s-ar fi gândit să se folosească de un proces pentru crimă ca să aducă fericirea unei familii!

— Ştiu ce gândeşti, mon ami, rosti Poirot, zâmbind. Nimeni în afară de Hercule Poirot n-ar fi încercat un asemenea lucru! Greşeşti, condamnându-mă, căci nu e pe lume ceva mai de preţ decât fericirea unui bărbat şi a unei femei.

Cuvintele lui m-au întors cu gândul la ultimele evenimente. Mi-am amintit-o pe Mary Cavendish stând albă şi epuizată pe sofa, ascultând, ascultând. De jos se auzise soneria. Tresărise puternic. Poirot deschisese uşa şi, întâlnindu-i privirea agonizantă, dăduse cu blândeţe din cap: „Da, madame, vi lam adus înapoi”. Se dăduse într-o parte şi, în timp ce ieşeam, am putut vedea privirea ei când John Cavendish a cuprins-o în braţe.

— Poate că ai dreptate, Poirot… Da, ăsta e lucrul cel mai de preţ din lume.

Se auzi o ciocănitură scurtă şi Cynthia îşi strecură capul înăuntru.

— Eu… Eu. Doar.

— Intră, am spus, înviorat.

Intră, dar nu luă loc.

— Eu… Vroiam doar să vă spun ceva…

— Da?

Cynthia ezită câteva momente, apoi, exclamă brusc: „Dragilor”, ne sărută mai întâi pe mine, apoi pe Poirot şi

ţâşni din nou afară.

— Asta ce-a vrut să însemne? Am întrebat uimit.

Era foarte plăcut să fii sărutat de Cynthia, dar aşa, în public, plăcerea scădea oarecum.

— Asta înseamnă că a descoperit că monsieur Lawrence n-o displace chiar atât de tare precum credea, răspunse gânditor Poirot.

— Dar…

— Iată-l şi pe el.

În momentul acela Lawrence intra pe uşă.

— Ei, monsieur Lawrence, îl întâmpină Poirot, nu-i aşa că trebuie să te felicităm?

Lawrence roşi, apoi zâmbi stânjenit. Un bărbat îndrăgostit e un spectacol deplorabil. În schimb, Cynthia arătase fermecătoare.

Am oftat.

— Ce e, mon ami?

— Nimic, am răspuns trist. Sunt amândouă nişte femei încântătoare!

— Şi niciuna din ele nu e pentru tine? Conchise Poirot… Consolează-te, prietene. Poate vom mai vâna împreună, cine ştie? Şi atunci…

SFÂRŞIT